Als alles eindigt

Sanne van Leeuwen

Als alles eindigt

LOFT Books
Amsterdam

Volg LOFT Books op social media:
@loftpublishing
@loftpublishing
@loftpublishing
www.uitgeverijloft.nl

ISBN 978 90 472 1314 7
ISBN 978 90 472 1188 4 (e-book)
© 2026 Sanne van Leeuwen
Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan
Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer
Omslagillustratie © Shutterstock
Foto auteur © Nathalie Thal / Hip Fotografie

LOFT Books vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:
Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Kenny, mijn zielsverwant en beste vriend.
En voor iedereen die een bloedhekel heeft aan de
third act break-up.

And here it is, our final night alive
As the Earth burns to the ground
Oh, boy, it's you that I lie with

– Sarah Cothran, 'As the World Caves In'

Playlist

'The Prophecy' – Taylor Swift
'Ain't It Fun' – Paramore
'Twilight' – bôa
'Get Wise' – Internet Friends
'The Bolter' – Taylor Swift
'the lakes' – bonus track – Taylor Swift
'Texas Sun' – Khruangbin & Leon Bridges
'What It Is' – Mark Knopfler
'Summertime' – The Sundays
'Chemtrails Over the Country Club' – Lana Del Rey
'this is me trying' – Taylor Swift
'Cinnamon Girl' – Lana Del Rey
'Duvet' – bôa
'Fade Into You' – Mazzy Star
'The Night We Met' – Lord Huron
'Misguided Ghosts' – Paramore
'ceilings' – Lizzy McAlpine
'Dear Reader' – Taylor Swift
'Underneath Your Clothes' – Shakira
'When You're Gone' – The Cranberries
'Here's Where the Story Ends' – The Sundays
'Bigger Than The Whole Sky' – Taylor Swift
'As the World Caves In' – Sarah Cothran
'Saturn' – Sleeping at Last

Proloog

Het begin van het einde

Het beeld van de televisie verspringt van het favoriete kookprogramma van Miriam naar twee ernstig uitziende nieuwslezers.

'We moeten de reguliere uitzending onderbreken voor een belangrijke persconferentie van de Verenigde Naties,' zegt de nieuwslezeres op serieuze toon. Ze schraapt haar keel en kijkt haar mannelijke collega kort aan, die haar een bemoedigend knikje geeft.

Miriam gaat rechter op haar groene bank zitten, die vol ligt met verschillende kussens.

'Mocht u het gemist hebben, gisteren is door de Verenigde Naties aangekondigd dat er een belangrijke persconferentie zal worden uitgezonden op elk televisiekanaal. Wij weten op dit moment nog niet wat de inhoud van deze persconferentie zal zijn, maar er wordt gespeculeerd dat het gaat om wereldnieuws,' gaat de nieuwslezeres verder. 'We moeten nog een moment wachten totdat alle televisies en radio's over de hele wereld klaar zijn voor de uitzending.'

'Rick!' roept Miriam, haar ogen gefixeerd op de tv.

'Wat is er, Mimi?' vraagt haar man bezorgd als hij de woonkamer in loopt.

'Het gaat zo beginnen,' antwoordt ze.

Rick gaat naast haar op de bank zitten, legt zijn hand op haar

bovenbeen en geeft er een kneepje in.

Al vanaf het moment dat de uitzending van de Verenigde Naties werd aangekondigd, is iedereen aan het speculeren waar het over kan gaan, wat er precies aan de hand is in de wereld. De wildste theorieën zijn al op sociale media bedacht en gedeeld waar duizenden reacties op kwamen die weer meer discussies aanwakkerden.

'Denk je dat het een wereldoorlog is?'

'Dat is nu toch al? En daar maakten ze niet zo'n heisa over.'

'Een pandemie van een dodelijke ziekte, zoals de Zwarte Dood?'

'Nog erger dan covid?'

'Misschien komt er weer een wereldwijde lockdown aan zodat ze op tijd zijn.'

'Zo erg kan het toch niet zijn... De wereld is al een enorme puinhoop...'

'Wat als ze gaan bekendmaken dat aliens echt bestaan?'

'Of wat als de reptielentheorie waar is?'

Maar niemand heeft enig idee wat de inhoud van deze uitzending gaat zijn. Tot nu toe is er nog niks uitgelekt. Iedereen, maar dan ook echt iedereen, heeft zijn mond erover weten te houden, iets wat Miriam heel knap vindt.

Het beeld van de camera laat kort alle wereldleiders, religieuze leiders, mensen met topfuncties van ruimtevaartorganisaties zoals NASA, ESA, CNSA en Roscosmos, wetenschappers en bekende, invloedrijke miljonairs en miljardairs zien die allemaal in rijen in een apart vak zitten, wachtend totdat de persconferentie begint. Stuk voor stuk zien ze er somber, zenuwachtig en angstig uit. Ongemakkelijk proberen ze toch met elkaar een praatje te maken.

Dan laat het beeld een witte man van ergens in de vijftig zien die een strak pak draagt en een paar presentatiekaarten in zijn trillende handen vasthoudt. Er verschijnt een balkje onder in beeld met zijn naam en functie: Francisco Gutiérrez, secretaris-generaal van de Verenigde Naties.

Miriam houdt haar adem in.

'Goedemorgen, -middag of -avond, beste kijkers en luisteraars. Voor het eerst in de geschiedenis vindt er een persconferentie plaats die bij iedereen over de hele wereld gelijktijdig wordt uitgezonden. Zoals u al kunt bedenken zal deze uitzending geen goed nieuws bevatten. Helaas is er geen betere manier om dit te zeggen, dus ik zal u allen niet langer in spanning houden,' zegt Gutiérrez in de microfoon terwijl hij met een nerveuze blik de camera in kijkt. Zijn handen beginnen erger te trillen en het zweet staat zichtbaar op zijn kalende hoofd. Een druppel loopt langzaam van zijn slaap naar de kraag van zijn jasje en overhemd. Naast hem op het podium staat een gebarentolk die eruitziet alsof ze ieder moment flauw kan gaan vallen. Op de bank in hun rijtjeshuis pakt Rick Miriams hand stevig vast en ze leunt tegen hem aan.

De secretaris-generaal haalt diep adem en neemt snel een slokje water voordat hij verdergaat.

'Vele professoren, wetenschappers, wiskundigen en astronomen hebben jarenlang uitgebreid onderzoek gedaan naar een ruimtelijk rotsblok, een asteroïde, die afkoerst op de aarde. In het geheim hebben ruimtevaartorganisaties meerdere pogingen gedaan om de koers van deze asteroïde te veranderen, maar deze pogingen waren tevergeefs.' De man slikt en kijkt nog eens naar de kaarten. De stilte lijkt een eeuwigheid door te gaan.

En dan zegt hij iets wat Miriam niet ziet aankomen, wat niemand online heeft kunnen voorspellen. 'Deze asteroïde zal over ongeveer een jaar de atmosfeer binnendringen en op de aarde terechtkomen, waardoor de aarde, en al het leven op aarde, zal ophouden te bestaan.'

Miriam en Rick happen allebei tegelijkertijd naar adem en kijken elkaar geshockeerd aan.

'Wat?' fluistert Miriam ongelovig.

De camera laat zien dat alle monden van de belangrijke en invloedrijke mensen die in het aparte vak in de zaal zitten openvallen.

In complete stilte kijken Rick en Miriam verder, want dit kan toch niet echt zijn? De wereld kan toch niet over een jaar vergaan?

'Ik zal wat vragen beantwoorden, mochten die er zijn,' zegt Gutiérrez, nogal droog.

Honderden handen van journalisten schieten omhoog terwijl verschillende camera's flitsen, waardoor de man op het podium een paar keer met zijn ogen moet knipperen.

'Hoe bedoelt u: ophouden met bestaan?!' gilt een journaliste op de derde rij.

'Kan er nog een groep mensen worden geëvacueerd naar de maan?' schreeuwt iemand van ergens midden in de zaal. 'Of Mars?'

'Weet u met alle zekerheid dat de wereld vergaat? Honderd procent zeker?' roept een van de journalisten van achter in de ruimte boos. De andere journalisten knikken hevig en houden hun microfoons omhoog om het antwoord van Gutiérrez op te vangen.

Hij is even met stomheid geslagen en doet een poging om verschillende antwoorden te formuleren.

Maar het is niet de oudere man die antwoord geeft. Een vrouw in een witte labjas en een badge om haar nek komt met vastberaden passen het podium op en grijpt de microfoon vast. Onder in het beeld verschijnt snel haar naam: dr. Mathilde Bernard, hoogleraar astronomie en wetenschapper bij het Franse Centre national d'études spatiales.

'We hebben het jarenlang nauwkeurig onderzocht met alle nieuwe technologie die er beschikbaar is, er zijn honderden berekeningen gemaakt,' antwoordt dr. Bernard. 'Geloof me als ik zeg dat we hier honderd, nee, duizend procent zeker van zijn.'

Iedereen in de zaal valt stil. Rick schudt ongelovig zijn hoofd.

Net als Gutiérrez weer iets wil gaan zeggen, pakt dr. Bernard de microfoon nog steviger vast en kijkt intens de camera in.

'We hebben nog een jaar op deze planeet. Eén jaar om te doen wat je wil, om tijd te spenderen met geliefden. Laat dat niet aan je voorbijgaan, want het is nu of nooit.'

Gutiérrez kijkt haar met stomheid geslagen aan en alle journalisten – de hele zaal – zijn stil.

De stilte duurt maar een paar seconden, maar het voelt als een eeuwigheid. Dan breekt op beeld de chaos uit: miljonairs die zo snel mogelijk de zaal proberen te verlaten, journalisten die aan het telefoneren zijn, wetenschappers die verslagen voor zich uit staren.

De twee nieuwslezers verschijnen weer en vatten nog een keer samen wat er tijdens de persconferentie gezegd is. Miriam ziet dat de vrouw er onder de lagen make-up lijkbleek uitziet. Wat er gezegd wordt, hoort Miriam al niet meer, er gaan zoveel emoties door haar heen dat ze niet weet hoe ze zich moet voelen.

Op het scherm van de televisie is te zien hoe de nieuwslezers en andere werknemers van het nieuwsstation de studio uit rennen. Dan wordt het beeld zwart.

Rick schiet overeind en steekt zijn hand naar haar uit. 'Kom, we gaan onze dochter halen.'

1

Zeven maanden tot het einde

Lizzy kijkt op als de deur van het café opengaat en het belletje rinkelt. De lampen flikkeren kort aan en uit wanneer de elektriciteit voor de zoveelste keer even uitvalt. Het is donderdagmiddag in april, dat denkt ze tenminste, want de dagen beginnen ondertussen in elkaar over te lopen.

Ze leunt met haar onderarmen op de toonbank die ze nog geen dertig minuten geleden voor de zoveelste keer vandaag heeft schoongemaakt. Op het krijtbord boven de toonbank staan alle drankjes die het café aanbiedt, van koffie tot matcha. Ondertussen kent ze het hele menu zo goed uit haar hoofd, dat ze het zonder enige moeite zou kunnen opdreunen.

De zon schijnt door de grote ruiten naar binnen en laat lange lichtstralen op de vloer van het verlaten café achter. Kleine stofdeeltjes dwarrelen langzaam door de lucht van de open ruimte. De niet bij elkaar passende stoelen staan netjes aan de tafels aangeschoven, stoelen en tafels waar tegenwoordig niemand meer aan zit. Het café ziet eruit alsof het al sinds het begin van de jaren 2000 niet is vernieuwd, wat ook zo is, maar dat geeft juist een gezellige, nostalgische sfeer.

Zoals gewoonlijk is ze achter de toonbank in een van haar vele overvolle, rommelige notitieboekjes aan het schrijven. Dit notitieboekje is donkerrood, wat bijna niet meer te zien is omdat er zoveel

post-its in verschillende kleuren zijn opgeplakt. Papiertjes steken eruit en het ding valt bijna uit elkaar. Het notitieboekje staat vol met random scènes, dialogen en ideeën voor haar boek. Ze zucht inwendig. Een boek dat er nu, weet ze zeker, nooit zal gaan komen.

'Hoi Lizzy. Aan het schrijven dit keer?' groet Gwen haar als ze de deur achter zich sluit.

Eigenlijk is Lizzy veel vaker een boek aan het lezen, maar heel af en toe popt er ineens een idee in haar hoofd voor haar eigen verhaal en kan ze niet verder totdat ze dit ergens heeft opgeschreven. Dan is het uit haar hoofd, maar heeft ze het wel ergens opgeschreven.

'Hier en daar wat dingen. Je weet hoe het gaat,' antwoordt Lizzy kortaf. Ze klapt haar notitieboekje dicht met de pen ertussen. 'Wat mag het voor je zijn?'

Gwen blijft even voor de toonbank staan en kijkt twijfelend naar het menu op het krijtbord, terwijl ze met haar hand tegen haar kin tikt. Een paar seconden gaan in stilte voorbij.

Tofu kijkt hen vanaf de vensterbank aan en knippert langzaam. De staart van de kat zwiept heen en weer als hij zich weer omdraait en buiten naar de vogeltjes die rondvliegen kijkt. Tofu is eigenlijk de kat van haar vreemde, veganistische huisgenoot, Storm, die vijf maanden geleden is verdwenen en nooit meer is teruggekomen. Net zoals de rest van de wereld had hij nu wel iets beters te doen met zijn tijd. Daarom zit Lizzy opgescheept met het enige levende wezen dat bijna nog knorriger is dan zij.

'Doe maar een iced strawberry matcha latte, alsjeblieft,' besluit Gwen uiteindelijk.

Lizzy geeft een kort knikje en gaat dan de spullen uit de enorme koeling in de kleine keuken halen om Gwens drankje te maken.

Voordat het nieuws van het einde uitbrak, werkte Lizzy al bijna vier jaar in het café. Als eenentwintigjarige was het een perfecte kans geweest; overdag serveerde ze koffie en broodjes en 's avonds probeerde ze aan haar boek te werken. De eigenaar verhuurde zelfs een van de kamers in het appartement boven het café aan haar.

Nu is ze een vijfentwintigjarige barista, zonder een boek of een huisgenoot. De eigenaar is al maanden niet langs geweest en het kan hem volgens Lizzy ook niks schelen dat zij het café openhoudt. Het maakt haar niet zoveel uit, ze is blij dat de eigenaar eten en drinken in bulk heeft ingeslagen dat allemaal lang houdbaar is. Dat deed hij voornamelijk om verspilling van eten en geld tegen te gaan, maar met al dat eten heeft ze in haar eentje de afgelopen maanden, oftewel de hele winter, kunnen overleven. Natuurlijk doet ze zuinig met het eten en drinken dat in de koeling en vriezer ligt, want ze moet nog een paar maanden zien te overleven. Maar ondertussen begint het eten langzamerhand op te raken. Lizzy weet eerlijk gezegd niet hoelang ze er nog mee kan doen. Ze hoopt maar dat het genoeg is.

Ook valt de elektriciteit steeds vaker en langer uit, maar het is een wonder dat er überhaupt nog elektriciteit is. Ze heeft voor nu nog voldoende eten, onderdak, een bezigheid, af en toe gezelschap van klanten en Tofu tolereert haar.

Het had veel erger gekund.

Een paar minuten lang is ze druk bezig met het maken van het drankje voor Gwen en vergeet ze de wereld, en vooral de huidige situatie, om zich heen. Dat is precies de reden waarom Lizzy hier is gebleven, zodat ze niet met de staat van de wereld hoeft te dealen. Het café en haar kleine kamer erboven zijn haar toevluchtsoord geworden. De afgelopen maanden, zo ongeveer sinds de chaos uitbrak, is ze het café niet meer uit geweest. Iedereen in de omgeving weet gelukkig dat het haar terrein is.

Lizzy dacht dat het einde van de wereld net zoals *The Purge* zou zijn, maar tot nu toe is iedereen eigenlijk heel beschaafd gebleven, wat haar heeft verbaasd. Aan het begin was het even chaos, toen bijna iedereen stopte met werken om tijd te spenderen met hun familie, vrienden en geliefden. In het kleine stadje waar Lizzy woont was de chaos gelukkig minimaal. Ze wil niet weten hoe het eraan toe is gegaan in de grote steden. Maar Lizzy's vertrouwen

in de mensheid is, wonderbaarlijk genoeg, gestegen de afgelopen maanden.

'Kijk eens, je iced strawberry matcha latte.' Lizzy overhandigt het drankje in een beker van het café aan Gwen. 'Wat heb je als betaling meegenomen?'

Gwens gezicht licht op als ze aanstalten maakt om iets uit de tas die over haar schouder hangt te pakken.

Geld is de afgelopen maanden overbodig en nutteloos geworden. Nu betalen klanten haar met boeken, kattenvoer, nieuws of roddels. Als een van de vaste klanten van het café weet Gwen hoe Lizzy te werk gaat. Waarschijnlijk draait de eigenaar zich om in zijn spreekwoordelijke graf als hij er ooit achter zal komen hoe Lizzy nu het café runt.

'Ik weet hoe graag je dit boek wil hebben, dus ik heb het met iemand geruild voor een paar oude schoenen dat mij toch allang niet meer paste,' ratelt Gwen, terwijl ze Lizzy een exemplaar van *Twilight* overhandigt. Het boek valt nog net niet uit elkaar, de rug is gebroken en de pagina's zijn vergeeld. Lizzy's ogen worden wijd en ze slaakt een klein kreetje.

'O mijn god, dank je wel,' zegt Lizzy zacht. 'Dit boek was mijn obsessie toen ik een tiener was.'

Gwen neemt een slokje van haar iced strawberry matcha latte en er ontstaat een voldane uitdrukking op haar gezicht. 'Bedankt voor het lekkere drankje, ik weet niet wat ik zou moeten zonder mijn wekelijkse *sweet treat*. Tot volgende week!' roept ze. Het belletje van de deur rinkelt weer kort wanneer de deur dichtvalt.

Zodra Gwen uit het zicht is, begint Lizzy direct de spullen op te ruimen die ze gebruikt heeft. Weer valt de elektriciteit een paar seconden uit, maar komt na een paar tellen weer terug. Zuchtend pakt ze het versleten exemplaar van *Twilight* op en zet hem in de kleine, maar goed gevulde boekenkast die in de hoek van het café staat. De boekenkast in haar kamer staat al helemaal vol, en iedereen die hier komt weet dat ze het eerst aan Lizzy moeten vragen als

ze een van de boeken willen lenen om te lezen. Zodra ze het boek uit heeft dat ze nu aan het lezen is, zal ze beginnen aan *Twilight*. Misschien kan ze binnenkort ook aan het tweede en derde deel komen. Dan kan ze de hele serie opnieuw lezen.

Boeken zijn verreweg de meest perfecte vorm van escapisme, denkt ze.

Lizzy kijkt naar Tofu, die langzaam het café doorkruist op weg naar zijn voederbakje. Als de kat drie minuten geen eten heeft gehad, begint hij zo hard te miauwen dat je bijna denkt dat hij al dagen van de honger vergaat. Hij gaat voor zijn voederbakje zitten en Lizzy zweert dat hij haar een nijdige blik toewerpt.

'Ja, ja, ik ga al,' zegt ze klagend tegen de kat die waarschijnlijk denkt dat Lizzy zijn onderdaan is.

Ze loopt naar de voorraadkast waar al het ongekoelde, lang houdbare eten staat en ook de verzameling kattenbrokjes voor Tofu. Het is een mix van allerlei merken en soorten, maar eten is eten en daar moet Tofu het nu eenmaal maar mee doen.

Lizzy pakt een zak die bijna leeg is en vult het bakje. Zodra ze de zak optilt, valt Tofu op zijn eten aan. Ze rolt met haar ogen. Wat is deze kat toch dramatisch, denkt ze, maar op zijn eigen manier ook wel schattig. Haar huisgenoot heeft de kat niet alleen zijn naam gegeven omdat hij als veganist geobsedeerd was door tofu maar ook omdat de kat, op een klein grijs plukje op zijn borst na, volledig wit is. Het is Lizzy's eerste huisdier: omdat haar vader voor bijna alles met een vacht allergisch was mocht ze er nooit een.

Bij de gedachte aan haar vader voelt ze kort een pijnlijke steek in haar borst.

Tofu kijkt naar haar op en miauwt zachtjes, alsof hij haar gedachten kan horen. Lizzy kroelt hem snel achter op zijn kopje voordat hij er weer genoeg van heeft en loopt dan terug naar de toonbank. Ze slaat haar notitieboekje open en kijkt naar het stukje tekst dat ze net heeft opgeschreven. Het liefst wil ze alles weer doorkrassen, maar ze weerstaat de drang.

Het was haar grootste droom om haar eigen boek te schrijven. Ze heeft duizenden ideeën en ziet scènes soms heel duidelijk voor zich, maar het enige wat ze ermee kan is ze ergens opschrijven.

Overspoeld door een gevoel van eenzaamheid kan ze de stilte niet meer verdragen. Ze pakt een random cd uit de ouderwetse cd-toren onder de plank naast de toonbank, en plaatst hem in de cd-speler op diezelfde plank. De eerste klanken van The Cranberries, haar favoriete band, vullen de stille ruimte. Lizzy's schouders gaan een paar centimeter naar beneden wanneer ze de muziek hoort. Ze verwacht geen andere klanten meer vandaag, dus pakt ze haar boek en gaat op een van de oude versleten stoffen banken zitten. Vanaf het bijzettafeltje naast de bank pakt ze een van haar vele haarklemmen, verzamelt al haar lange lichtbruine haar in haar hand, draait ze omhoog en zet ze vast. Een plukje golvend haar valt weer los uit de klem, maar Lizzy merkt het niet. Met haar benen onder zich getrokken slaat ze haar boek open.

De rest van de middag verliest ze zich in het verhaal en wordt ze naar een andere wereld getransporteerd. Precies zoals ze wil.

Wanneer het zo donker is dat ze niet meer verder kan lezen, slaat ze het boek dicht, rekt zich uit en staat op van de bank. De cd is allang afgelopen en ze heeft helemaal niet doorgehad dat Tofu aan de andere kant van de bank is komen liggen. Lizzy trekt een wenkbrauw omhoog. Huh, misschien gaat ze toch nog wel vrienden worden met het knorrige beestje.

Hoe laat het is, weet Lizzy niet precies, maar ze loopt naar buiten om het straatbord dat een paar meter voor de ingang van het café staat naar binnen te halen. Ze klapt het bord in en zet het tegen een van de tafels. Lizzy vist haar sleutels uit haar broekzak en draait de deur van het café op slot. Dan laat ze met een knop het rolluik naar beneden zodat het de ramen en de voordeur bedekt. In het aardedonker loopt Lizzy naar de achterkant van het café en doet een klein lampje aan. Ze zet het koffieapparaat uit en checkt

of alles opgeruimd en schoongemaakt is. Ze controleert of het slot van de achterdeur is dichtgedraaid en ook op het nachtslot zit. Uit de vriezer pakt ze twee tosti's met kaas en tomaat voor haar avondeten en loopt via de tussendeur de trap op naar boven.

Het is een klein appartement met twee nog kleinere slaapkamers, een badkamer waar alleen een douche in past, en een kleine open woonkamer met keuken. Tofu is met haar meegelopen naar boven en gaat direct naar de kamer van Storm, waar nog een mandje voor hem staat. Zijn favoriete slaapplekje. In de loop van de maanden hebben zij en Tofu een routine opgebouwd. 's Ochtends staat ze op, geeft ze Tofu wat eten en maakt daarna ontbijt voor zichzelf. Dan maakt ze zichzelf klaar en doet ze beneden het café open. Tofu gaat dan vaak in de vensterbank van het grote raam aan de voorkant van het café zitten om naar de vogeltjes en de paar mensen buiten te kijken. Lizzy leest en schrijft wat, helpt klanten als die er zijn en maakt het café schoon. 's Avonds sluit ze het café en maakt dan wat avondeten voor zichzelf. Na het eten leest ze meestal nog wat op de bank of in bed en gaat dan slapen. En dan begint het weer opnieuw.

Dag in dag uit.

Zo zijn er vijf maanden voorbijgevlogen. Een hele winter en een deel van de lente.

Lizzy dumpt de spullen voor haar tosti's op het aanrecht en ademt diep uit. Als introvert voelt ze zich niet snel alleen, maar ze heeft nog maar zeven maanden tot het einde. De tijd begint te tikken en ze voelt zich met de dag eenzamer en eenzamer worden. Maar waar moet ze anders heen? Ze heeft verder niks of niemand meer op deze wereld. Ze staat er helemaal alleen voor. Waarom moet juist nú de wereld vergaan? Ze vindt het hele gedoe nog steeds ongeloofwaardig klinken. Alsof ze opeens in een of andere dystopische film is beland.

Maar nee, helaas is dit de realiteit.

De wereld vergaat over zeven maanden, of ze dat nou wil of niet.

Ze zal die tijd uitzitten in het café, haar veilige verblijfplaats. Ze zal dezelfde comfortabele routine aanhouden waar ze zich nu zo aan vastklampt. En ze zal zo veel mogelijk boeken verslinden, zo veel mogelijk woorden opschrijven als ze maar kan. Want wat moet ze anders?

2

Tofu staat met zijn voorpoten op haar borst, net onder haar sleutelbeen. Hij blijft maar miauwen in haar gezicht en kijkt haar grimmig aan. Het enige moment dat de witte kat Lizzy vrijwillig aanraakt is als hij 's ochtends op haar springt om haar wakker te maken.

'Ugh, moet het nou elke keer zo vroeg, Tofu?' klaagt Lizzy slaperig. Ze geeft hem een klein duwtje zodat ze zich om kan draaien op haar zij en kijkt naar de tijd op de digitale klok op het nachtkastje naast het bed. 6.32 uur. Tofu miauwt ondertussen door en springt weer op haar. Hij is meedogenloos als het om eten gaat, terwijl Lizzy er altijd voor zorgt dat zijn voederbakjes zijn gevuld. Misschien voelt de kat aan dat hij nog maar een paar maanden te leven heeft en probeert hij nu zo veel mogelijk te eten en te genieten.

'Oké, oké, ik kom al,' snauwt Lizzy tegen de kat. Alsof Tofu haar heeft verstaan, springt hij met een boog weer van haar bed af en rent naar zijn voederbakje in de keuken. 'Stom beest,' mompelt ze. Vanuit de keuken hoort ze nog meer klagerig gemauw.

Lizzy staat op, trekt een joggingbroek aan en vangt vluchtig een blik van zichzelf op in de spiegel aan de muur. Haar ogen vallen op een oude polaroid van haar ouders en haarzelf die aan de spiegel hangt. Ze trekt de foto los, loopt naar het raam en schuift een van de gordijnen een beetje open. Dan houdt ze de foto in het warme

licht van de langzaam opkomende ochtendzon. Haar ogen beginnen te prikken. De foto is genomen tijdens een zonnige, zomerse dag in een pretpark ongeveer zeventien jaar geleden. De achtjarige Lizzy staat met een brede glimlach tussen haar eveneens glimlachende ouders in geklemd. Af en toe dwingt ze zichzelf om naar foto's van hen te kijken, zodat ze hun gezichten niet vergeet. Hoe anders was haar leven nu geweest als haar ouders er nog waren.

Tofu miauwt nog een paar keer vanuit de keuken waardoor Lizzy uit haar gedachten wordt getrokken. Ze legt de polaroid op haar nachtkastje, doet haar versleten sloffen aan en loopt naar de keuken om Tofu eten te geven.

Zodra Tofu zijn eten naar binnen aan het schrokken is alsof het einde van de wereld al veel eerder komt, smeert Lizzy wat pindakaas op een paar crackers. Het is nog te vroeg om het café te openen, dus pakt ze haar boek. Nadat ze is gedoucht en zichzelf heeft aangekleed in een comfortabele wijde broek met een dunne trui loopt ze de trap af naar beneden om het café te openen. Tofu sjeest met haar mee naar beneden en gaat op zijn vaste plekje in de vensterbank zitten. Een van de buurtbewoners komt langs voor een espresso en maakt een kort praatje met haar, maar vertrekt al snel weer om bij zijn familie te zijn.

Verdiept in *Twilight* wordt Lizzy zich opeens bewust van het geluid van een auto. De laatste paar maanden rijden er bijna geen auto's meer langs, omdat veel van de benzine op begint te raken en iedereen toch al is waar ze willen zijn. Er stopt een oud bruin, volgeladen busje voor de deur van het café. Een voordeel van het einde van de wereld, denkt ze, je hoeft je geen zorgen te maken over parkeren.

Uit het busje stapt een jonge man van ongeveer Lizzy's leeftijd die naar het café, het krijtbord op de stoep en de open deur kijkt. Aarzelend loopt hij het café in. Lizzy stopt haar pen tussen de bladzijden van het boek voordat ze het dichtslaat en opzij schuift. De ogen van de jonge man volgen haar bewegingen.

'Lees je nou *Twilight*?' vraagt hij op een licht plagerige toon. 'Je weet toch wel dat de wereld over een paar maanden vergaat, hè?'

Is dat serieus het eerste wat hij tegen haar zegt?

Lizzy kijkt hem strak aan. 'Ik lees *Twilight* juist omdát de wereld vergaat,' zegt ze defensief en ze slaat haar armen over elkaar. 'Wat mag het voor je zijn?'

Zijn wenkbrauwen schieten omhoog en er verschijnt kort een verbaasde uitdrukking op zijn gezicht. 'O, is het café serieus open? Je werkt hier nog?'

Lizzy rolt nog net niet met haar ogen. Ze wuift met een van haar handen vaag om zich heen. 'Dat is wel duidelijk, neem ik aan?' Er verschijnt een lichte twinkeling in zijn ogen wanneer zijn blik over haar gezicht dwaalt. 'Je kunt alleen betalen met een boek, kattenvoer, nieuws of roddels,' gaat Lizzy verder.

'Een boek snap ik, maar kattenvoer?' Hij klinkt geïntrigeerd. Lizzy wijst in de richting van waar Tofu opgerold als een balletje op de vensterbank ligt te slapen in het warme zonlicht. De man kijkt kort over zijn schouder en spot de kat. 'Ah.'

'Dus, wat mag het voor je zijn?' vraagt Lizzy nogmaals. Dit keer klinkt het ongeduldig. Ze wil zo graag verder in *Twilight*. Ze heeft net besloten dat ze het boek wil annoteren, dus ze is weer opnieuw begonnen. Ze schrijft dit keer al haar gedachten in de marges van het boek en onderstreept passages of quotes die ze leuk, grappig of ontroerend vindt.

'Nou, even kijken wat voor drankjes jullie allemaal hebben.' Hij zet een van zijn handen op de toonbank en zijn blik gaat omhoog. Terwijl hij het bord met het menu bekijkt, heeft Lizzy meer tijd om naar hem te kijken. Hij heeft een gemiddelde lengte en lichaamsbouw, draagt een pet, waaronder donkerbruin haar vandaan komt dat net op een ongemakkelijke lengte valt. Waarschijnlijk heeft hij de afgelopen maanden zijn haar niet geknipt. Hij heeft warme chocoladebruine ogen, zijn volle, donkere wenkbrauwen zitten net iets te laag en zijn neus is licht scheef. Er zit een klein litteken aan

de linkerkant van zijn bovenlip. Op zijn wangen, kaken en kin begint een stoppelbaardje te ontstaan. Alles aan hem schreeuwt jongensachtige charme.

Hij brengt zijn andere hand naar zijn kin om eroverheen te wrijven. 'Wat is je specialiteit?' vraagt hij met een vriendelijke glimlach. Zijn blik is zo vol leven en licht dat Lizzy een steek van jaloezie voelt. Jeetje, waarom kan zij nou niet eens zo'n warmte en positiviteit uitstralen?

'Ik maak een hele lekkere aardbeienfrappuccino met extra vanillesiroop en slagroom,' zegt ze droog. Hij schiet direct in de lach.

'Doe die dan maar.' Hij geeft haar een knipoog.

Lizzy geeft een houterig knikje, want wie knipoogt er nou naar vreemden? Ze pakt een van de plastic bekers van het café van een stapel en staat op het punt zich om te draaien zodat ze zijn drankje kan bereiden.

'Wacht, heb je niet mijn naam nodig zodat je die op de beker kunt schrijven?' vraagt hij.

'Ik denk dat ik wel kan onthouden dat dit drankje voor jou is.' Lizzy kijkt met een opgetrokken wenkbrauw nadrukkelijk het compleet lege café rond.

'Collin,' zegt hij. Hij legt een hand op zijn borst en geeft haar een charmante glimlach.

'Dat was onnodig,' mompelt Lizzy wanneer ze zich omdraait om zijn aardbeienfrappuccino te maken. Het geluid van het ijs in de blender klinkt veel te hard in het stille café. Collin is ondertussen op zijn gemak aan het rondkijken, zijn houding is ontspannen en open. Hij loopt richting Tofu en laat de kat eerst even aan zijn hand ruiken voordat hij hem over zijn zachte kopje aait.

'Wat een lief beestje. Wat is hun naam?'

'Hij heet Tofu.'

'En wat is jouw naam?' Collin kijkt haar van onder zijn pet aan en blijft Tofu over zijn kopje aaien. Natuurlijk vindt de kat Collin na vijf seconden al aardiger dan Lizzy na vijf maanden. Het verra-

derlijke beest begint zelfs te spinnen.

'Lizzy,' mompelt ze kortaf. Lizzy vult de beker met de felroze vloeistof en pakt de bus slagroom om er vervolgens een flinke toef op te doen. Om het erger te maken strooit ze wat regenboogsprinkles over de obscene hoeveelheid slagroom. Ze steekt er een rietje in en schuift dan het drankje over de toonbank in Collins richting. 'Hier, je aardbeienfrappuccino is klaar.' Ze slaat haar armen over elkaar. 'Weet je al waarmee je gaat betalen?'

Collin is in een paar stappen bij de toonbank, pakt het drankje op en inspecteert het. 'Wauw, je bent een echte barista!' Hij neemt een klein slokje met een bedenkelijke blik op zijn gezicht en dan begint hij nog net niet te stralen als de zon. Lizzy vindt het irritant. 'Dit is echt heel erg lekker! Bijna alsof we terug zijn in de oude wereld.'

'Betaling?' vraagt Lizzy nogmaals.

'O ja, ik heb wel ergens in mijn auto een boek liggen. Ik zal het even pakken, een momentje.' Hij zet zijn absurd roze drankje weer neer en jogt dan naar buiten. Lizzy vraagt zich af waarom hij hier alleen is. Misschien is zijn partner even ergens anders heen? Of is hij met zijn familie die op ieder moment kan komen binnenwandelen? Ze begint gedachteloos de spullen op te ruimen.

Als Collin weer het café in komt, overhandigt hij haar een van de twee oude paperbacks die hij vastheeft.

'Bedankt, geniet van je drankje,' zegt Lizzy in een poging om een soort van klantvriendelijk te zijn.

'Ik denk eigenlijk dat ik hier even blijf om zelf wat te lezen terwijl ik dit overheerlijke roze geval drink,' zegt hij zwaaiend met het andere boek. Hij heeft alweer een vriendelijke glimlach op zijn gezicht. Lizzy verstijft. Wat? Niemand blijft hier ooit langer dan nodig is.

Collin gaat op een van de versleten banken zitten en neemt een flinke slok. Het is een wonder dat hij niet in één keer misselijk is geworden van alle zoete troep die erin zit. Tofu rekt zich uit,

springt van de vensterbank en loopt dan Collins richting op. De kat springt op de bank en begint Collin kopjes te geven.

Lizzy knippert een paar keer met haar ogen. Is dat beest serieus? Dat heeft hij de afgelopen vijf maanden nog nooit bij haar gedaan. Collin is zich duidelijk van geen kwaad bewust wanneer hij zijn boek openslaat op de pagina waar een boekenlegger tussen zit en gedachteloos over Tofu's kopje en lijfje aait. Lizzy besluit *Twilight* er weer bij te pakken. Ze knaagt op haar pen terwijl ze zich probeert te concentreren op het verhaal, maar de aanwezigheid van Collin leidt haar af. Ze wil niet toegeven dat ze eigenlijk best nieuwsgierig is naar zijn verhaal, waar hij vandaan komt en wat zijn plan is.

Collin lijkt diep in zijn boek te zijn verzonken. Tofu ligt nu naast hem opgerold op de bank en Collin blijft hem verder aaien. Uren later zit Collin nog steeds op de bank. De aardbeienfrappuccino is inmiddels op en hij heeft Lizzy nog gevraagd om een flat white voor hem te maken. Daarna is hij weer teruggedoken in zijn boek met Tofu naast hem.

'Ik ga straks het café afsluiten.' Lizzy verbreekt de stilte.

Collin legt de boekenlegger tussen de pagina's en klapt zijn boek dicht. Er verschijnt een glimlach op zijn lippen. 'Ik denk dat ik dagelijks een kopje koffie nodig heb. Tot morgen, Lizzy.' Collin pakt zijn boek op en draait zich om met een grijns op zijn gezicht. Tofu miauwt zachtjes als Collin langs hem loopt. En dan is Collin de deur uit, stapt het busje in en rijdt weg. Lizzy blijft verbouwereerd achter.

3

Met een voet houdt Lizzy de deur van het café open, terwijl ze het straatbord buiten zet. Kort sluit ze haar ogen om van de ochtendzon te genieten. Ze ademt de frisse buitenlucht diep in.

'Ik weet dat een aardbeienfrappuccino je specialiteit is, maar ik heb wel weer zin in een goede flat white.' Lizzy's ogen schieten open bij het horen van Collins lage, geamuseerde stem. Was ze echt zo diep in haar gedachten verzonken dat ze hem niet hoorde aankomen?

Tofu miauwt naar Collin vanaf de vensterbank als ze naar binnen lopen. Ze had niet verwacht dat hij de volgende dag alweer terug zou zijn en ze vraagt zich oprecht af wat hij hier weer doet. Moet hij niet ergens zijn? Ergens naartoe? Dan valt het haar op dat Collin een boek in zijn hand heeft. Het boek dat hij gisteren aan het lezen was.

'Heb je weer wat meegenomen als betaling?' vraagt ze kortaf voordat ze begint met het maken van zijn koffie.

'Wat accepteer je als betaling?' vraagt hij. 'Boeken...'

'Kattenvoer, nieuws of roddels,' maakt ze zijn zin monotoon af.

Hij denkt even na. 'Ik heb wel iets gehoord,' begint hij dan, 'maar ik weet niet of het nieuws of een roddel is.'

Een van Lizzy's wenkbrauwen gaat omhoog. Wat kan hij in die ene dag dat hij hier is hebben gehoord? Iets wat zij nog niet weet?

De meeste roddels en het 'nieuws' kent ze al van de mensen die langskomen, en dat is ondertussen niet echt vernieuwend meer. De afgelopen tijd zijn het eerder speculaties of vermoedens, zoals wanneer alle elektriciteit er echt mee gaat ophouden. Lizzy gelooft er ondertussen maar weinig meer van.

'Is dat zo?' vraagt ze sceptisch.

Met een geamuseerde blik leunt hij tegen de toonbank, terwijl ze de melk opschuimt en die daarna bij de koffie schenkt. Lizzy doet een poging tot latte art, maar dat is nooit haar sterkste kant van het vak is geweest. 'Er wordt gezegd dat er aliens meekijken naar hoe de asteroïde op de aarde afkomt, als een soort duistere soapserie.'

Lizzy draait zich naar hem toe en kijkt hem uitdrukkingsloos aan. 'Serieus.'

'Iemand met een hoed van aluminiumfolie heeft me dat gisteren verteld toen ik mijn tent aan het opzetten was. Ik weet niet wat zijn bronnen zijn natuurlijk, maar er is een kans dat er aliens meekijken. Ik bedoel, wie had ooit gedacht dat de aarde echt zou ophouden met bestaan?' zegt Collin met een grimas op zijn gezicht.

Lizzy rolt met haar ogen en schuift de flat white met de mislukte latte art naar hem toe. 'Dat is geen betaling en dat weet je.'

Collin gooit dramatisch zijn handen in de lucht. 'Hey, *don't shoot the messenger*.'

Ze schudt met haar hoofd. Is deze jongen ooit serieus?

Hij neemt een slokje van zijn hete koffie en knikt dan goedkeurend. 'Ik denk oprecht dat dit de beste flat white is die ik ooit heb gehad. Maar misschien komt het omdat het al een paar maanden geleden is dat ik er eentje heb gedronken. Weet je hoe moeilijk het is om een goede barista te vinden in een apocalyps? En is dat een... ui?'

Lizzy weet dat hij een grapje maakt, maar zodra de huidige toestand van de wereld ter sprake komt, voelt ze alleen maar verdriet. Een leeg en hol gevoel vanbinnen.

Ze zucht. 'Nee, dat is geen ui. Dat moet een blaadje voorstellen. Waarom moest je een tent opzetten?' vraagt ze opeens om van onderwerp te veranderen.

'Oh, ik ben op doorreis en slaap meestal ergens in de natuur in een tent. Veel comfortabeler dan in mijn busje.'

Lizzy heeft in haar hele leven nog nooit gekampeerd en vraagt zich af hoe veilig dat is. En hoe koud dat wel niet moet zijn. Ook al is het april, de avonden en nachten kunnen nog fris zijn.

'Wat is je eindbestemming?' Lizzy probeert zo nonchalant mogelijk te klinken terwijl ze het grote koffiezetapparaat schoonmaakt.

'Het zomerhuis van mijn ouders. Dat ligt op een paar uur rijden hiervandaan, midden in de bossen aan een klein meer. Het is een prachtige omgeving in de lente en zomer,' zegt hij.

'Maar je blijft voor nu hier?' vraagt Lizzy.

Collin knikt. 'Onderweg ben ik al een paar keer gestopt om de omgeving wat te verkennen. Zo zie ik nog eens wat van het land.'

Een roadtrip. Ook iets wat Lizzy nog nooit heeft gedaan.

'Dus je gaat naar je ouders toe?'

'O. Nee.' Hij zegt het nogal schaapachtig. 'Lang verhaal, maar ik kom juist net van mijn familie vandaan.'

Hij gaat helemaal alleen naar dit zomerhuis? Of heeft hij daar met iemand afgesproken? Als een soort ontmoetingsplek?

'Alleen?' Lizzy stelt de vraag voordat ze het doorheeft.

'Alleen,' zegt hij bevestigend.

Dat antwoord had ze niet verwacht. Hij lijkt haar het type dat veel vrienden heeft en overal makkelijk nieuwe vrienden kan maken.

'Ben jij alleen?' vraagt Collin.

'Technisch gezien niet,' zegt ze met een knikje in de richting van Tofu.

'Ah, tuurlijk, katten zijn het beste gezelschap,' zegt hij met een glimlach naar de kat die hen aankijkt.

Lizzy snuift. ‘Deze heeft denk ik de memo gemist.’

Collin lacht, pakt dan zijn koffiekopje en gaat op de bank zitten. ‘Vind je het erg als ik weer even blijf?’

Onverschillig haalt ze haar schouders op. ‘Ga je gang.’

Het duurt niet lang voordat Tofu Collins kant op begint te lopen. Als Collin hem begint te aaien, spint de kat luid.

Collin blijft een paar uur hangen voordat hij er weer vandoor gaat. De omgeving verkennen, had hij gezegd. Lizzy vraagt zich af wat hij dan allemaal ziet en doet. Er is niet ontzettend veel te doen in deze regio, tenminste, niet zover Lizzy weet. Maar goed, wat weet zij nou? Ze was altijd, en is nog steeds, te vinden in het café of haar slaapkamer. De enige persoon die ze zo goed als dagelijks zag was Storm en de enige personen die ze regelmatig – bijna iedere dag eigenlijk – sprak waren haar ouders. Bij die gedachten voelt ze zich nog somberder worden. Heeft ze in de vijfentwintig jaar dat ze op deze aarde is überhaupt wel gelééfd? Tot een paar maanden geleden dacht ze dat ze nog zeeën van tijd zou hebben. Ze schudt die gedachten van zich af, want het is nu toch te laat. Ze heeft geen tijd meer. Het café is de enige plek op aarde waar ze zich thuis voelt.

Aan het einde van de dag, die na Collins vertrek net zo verliep als alle andere dagen, haalt ze met een diepe zucht het straatbord weer binnen.

4

Collin is de afgelopen week iedere dag langs geweest om een flat white te bestellen. Soms gaat hij daarna meteen weer weg. Soms blijft hij langer, doet een poging om met Lizzy te kletsen of gaat zijn boek lezen. Dan zit hij op de bank, of op een van de mismatchende stoelen aan een tafeltje. Wat hij verder overdag of 's avonds precies doet, weet Lizzy niet. Hij zegt dat hij de omgeving gaat verkennen, maar ze weet wel dat ze de afgelopen maanden nog nooit zoveel flat whites heeft gemaakt als in de afgelopen week.

De meeste dagen probeert hij een gesprek te voeren, maar Lizzy zegt dan eigenlijk niet zoveel, want wat heeft het voor nut? Hij gaat binnenkort toch weer weg en dan ziet ze hem nooit meer. Gelukkig vult Collin bijna altijd de stilte, praten gaat hem makkelijker af dan Lizzy.

Voor de aankondiging van het einde had ze wel een paar vrienden, maar niet veel. Ze is altijd al een introvert en een buitenbeentje geweest. Als jong meisje zat ze verdiept in haar boeken, de wereld om haar heen verdween dan. Tijdens haar opleiding creatief schrijven heeft ze wel vrienden gemaakt, maar die bleven allemaal niet plakken. Eerlijk gezegd was haar moeder haar beste vriendin.

Collin staat met een hand geleund op de toonbank en kijkt haar geamuseerd aan, terwijl zij houterig in actie schiet. Sinds hij

is verschenen in het café is ze steeds nieuwsgieriger naar hem geworden. Wat gaat hij de komende maanden doen? Ze is de laatste paar maanden nergens zo geïnteresseerd in geweest en dat zit haar dwars. Want waarom nu? Waarom hem? Lizzy denkt terug aan haar eigen ouders en hoeveel ze ze mist op dit moment. Vooral de net iets te harde lach van haar vader en de warme knuffels van haar moeder.

'Wat is dat?' vraagt Collin haar wanneer ze bijna klaar is met zijn koffie. Lizzy ziet dat hij naar het notitieboekje vol post-its op de toonbank wijst. Wat gaat ze nu zeggen? Dat het niks is? Voor haar is het niet niks. Het ziet er misschien uit als een oud notitieboekje met duizend briefjes erop en erin geplakt, maar het is haar droom.

'O, dat is een van mijn vele schrijfboekjes,' zegt ze nonchalant als ze de flat white voor hem neerzet.

'Schrijfboekje?' Hij klinkt geïntrigeerd.

'Ja, voor als ik een idee heb voor mijn eigen verhaal. Dan schrijf ik dat daarin op. Of op een post-it, zoals je kunt zien,' antwoordt Lizzy wuivend in de richting van het notitieboekje terwijl ze een van haar vele pennen achter haar oor steekt. Collins blik schiet even naar de pen en haar oor.

Er verschijnt weer een twinkeling in zijn ogen en een irritante glimlach op zijn gezicht. O nee, ze heeft zijn enthousiasme gewekt. Nu komt ze nooit meer van hem af. Zou hij ooit een slecht humeur hebben? vraagt ze zich af.

'Lizzy, wil je me vertellen dat je niet alleen een lezer bent maar ook een schrijver?'

'Uh, ja?' hapert Lizzy. 'Wat is daar zo speciaal aan?'

'Heel veel eigenlijk.' Hij zegt het zo oprecht dat Lizzy een keer extra moet knipperen met haar ogen. Zo ongeveer iedereen aan wie ze verteld heeft dat het haar droom is om schrijver te worden, deed een beetje neerbuigend. Ze vonden auteur zijn geen echte baan, meer een hobby. Ondanks het feit dat haar ouders haar altijd hebben gesteund, spoorden ze haar aan om iets anders te studeren.

Al was het alleen om een betere baan te krijgen. Zelfs haar medestudenten waren niet altijd even enthousiast over haar droom om schrijfster te worden.

Maar nu staat hier een wildvreemde man die het wel speciaal en interessant vindt, waardoor ze een moment sprakeloos is.

'Is dat je droom?' vraagt Collin terwijl hij het lepeltje van het schoteltje oppakt en ermee begint te roeren in zijn koffie. 'Een boek schrijven?'

Lizzy staart naar de ronddraaiende beweging van het lepeltje in Collins koffie. Dan geeft ze een kort knikje.

Ze draait zich weer om en begint met het schoonmaken van de spullen die ze zojuist heeft gebruikt voor het maken van Collins flat white.

'Dus, wanneer kan ik het lezen?' vraagt Collin opgewekt.

Lizzy draait zich om en lacht humorloos. 'Nooit.'

'Hoezo niet? Het ziet ernaar uit alsof je meer dan genoeg materiaal hebt.' Collin knikt met zijn hoofd in de richting van Lizzy's notitieboekje.

'Serieus?' bromt Lizzy.

'Ja, serieus,' antwoordt hij oprecht.

'Omdat de wereld over minder dan zeven maanden vergaat, Collin. Wat voor nut heeft het allemaal nog?'

Collin is even stil en kijkt haar onderzoekend aan.

'Het heeft misschien geen nut, maar het is jouw droom. Wil je die niet waarmaken? Ook al is het alleen voor jezelf?'

Lizzy haalt haar schouders op en kijkt weg. 'Misschien.'

Diep vanbinnen zou ze niets anders willen. Behalve misschien haar ouders terug, maar dat is al helemaal niet mogelijk.

'Ik denk dat je het toch moet proberen,' stelt hij. Haar ogen schieten weer naar zijn gezicht.

'Je vindt dat ik een heel boek moet schrijven in minder dan zeven maanden?' zegt ze. Lizzy wuift het idee in haar gedachten direct weg.

'Ja.' Collin kijkt haar indringend aan. 'Als dat je droom is, dan moet je er nu nog voor gaan.' Hij neemt voorzichtig een slokje van zijn flat white. 'Wist je dat mijn ouders een werkkamer en bibliotheek met typemachine in hun zomerhuis hebben? Je zou mee kunnen gaan en aan je boek kunnen werken,' gaat hij met een scheve glimlach op zijn gezicht verder.

Lizzy's mond valt nog net niet open.

'Hoe bedoel je?' vraagt Lizzy achterdochtig. Wat voor zomerhuis is dat wel niet?

'Ja, ik weet hoe bizar het klinkt,' antwoordt Collin een beetje onnozel. 'Omdat het nogal afgelegen ligt, hebben mijn ouders ervoor gezorgd dat het hele huis zelfvoorzienend is. Je zou je dus nergens druk over hoeven maken.'

'O ja, ik ga even met een random man mee naar een afgelegen huis midden in het bos, waar hij alle mogelijkheden heeft om mij in alle rust te vermoorden,' antwoordt Lizzy zo sarcastisch mogelijk. Ze vouwt haar armen over elkaar en rolt met haar ogen. 'Je denkt toch niet dat ik op mijn achterhoofd ben gevallen.'

Collin barst in lachen uit. Zijn handen gaan omhoog in een onschuldig gebaar en hij schudt zijn hoofd.

'Ik zou nóóit iemand vermoorden, Lizzy,' zegt Collin op dramatische toon. 'Maar ik snap waarom je terughoudend bent. Je kent me nog niet goed.'

'Precies, en aangezien je binnenkort weer weggaat, is dat ook nergens voor nodig,' zegt Lizzy stellig.

Collin neemt nog een slok van zijn koffie en kijkt haar dan met een geanimeerde blik aan.

'Misschien blijf ik nog wel langer hier in de buurt, wie weet.' Hij wiebelt met zijn wenkbrauwen.

Lizzy schenkt hem een vernietigende blik, maar Collin glimlacht haar onverstoord toe. Dan pakt hij het koffiekopje van het schoteltje en gaat zitten lezen op een van de banken. Natuurlijk springt Tofu weer naast Collin op de bank om hem kopjes te geven.

Het idee om haar boek daadwerkelijk te schrijven blijft de rest van de dag door Lizzy's hoofd spoken. Wat als ze het echt zou gaan doen? Haar gedachten zullen dan in ieder geval bij het schrijven van haar boek zijn in plaats van bij haar ouders en het naderende einde van de wereld. Ze voelt zich de laatste tijd ook steeds vaker alleen. Er komen weliswaar vaak mensen langs, maar die hebben niet echt interesse in haar. Het kan ze niks schelen hoe het persoonlijk met haar gaat, zolang ze nog maar hun koffie of andere drankjes kunnen halen. Zolang ze het café blijft runnen, doet ze niet echt iets voor zichzelf. Niet echt.

Later die middag kijkt ze nog een keer subtiel Collins richting op. Zijn bruine haar lijkt bijna goud in het warme licht van de zonnestralen die door het grote raam het café binnenkomen. Hij draagt een korte broek, en een van zijn gebruinde benen is over zijn andere heen geslagen. Op zijn shorts draagt hij een losvallend, gestreept overhemd waarvan de mouwen zijn opgerold. Zijn haar, dat wat aan de lange kant is, zit rommelig. Hij zal vast geen spiegel in zijn busje of tent hebben. Alsof hij het zelf niet doorheeft haalt hij nonchalant een hand door zijn haren waardoor het nog warriger wordt. Dan slaat hij de bladzijde van zijn boek om. Opnieuw merkt ze dat ze graag meer over hem te weten wil komen. Was hij als kind al een lezer? Of juist niet? Hij ziet eruit alsof hij de grappige maar charmante jongen van de klas was met wie iedereen het goed kon vinden.

Als Collin opeens opkijkt en haar blik vangt, kijkt Lizzy snel weer weg. Ze schrikt als de deur van het café opengaat en Gwen binnenstapt. Even kijkt Gwen naar Collin, dan loopt ze richting de toonbank.

'Wie is dat?' fluistert Gwen hard, en wijst nogal onsubtiel met haar duim in Collins richting.

'Iemand die op doorreis is,' antwoordt Lizzy kortaf. 'Wat kan ik voor je doen?'

Gwen draait haar hoofd om nog eens naar Collin te kijken.

'Hij is knap,' stelt Gwen en kijkt Lizzy doordringend aan. Lizzy voelt haar wangen rood worden.

'En weet je of hij single is?' vraagt Gwen.

Lizzy moet haar best doen om niet met haar ogen te rollen van irritatie. 'Volgens mij wel. Niet dat het wat uitmaakt.'

Gwen kijkt nog eens kort van Lizzy naar Collin. Collin kiest natuurlijk dat moment uit om op te kijken en Lizzy's kant op te lachen.

Gwens wenkbrauwen gaan omhoog. 'Speelt er iets tussen jullie?' fluistert ze.

'Nee,' sist Lizzy terwijl ze haar wangen nog roder voelt worden.

Gwen haalt haar schouders op en bestelt een iced strawberry matcha latte, zoals gewoonlijk.

5

Lizzy staat, voor haar gevoel, al een eeuwigheid voor de kleine boekenkast van het café om een nieuw boek uit te kiezen. Haar wijsvinger tikt tegen haar mond en ze houdt haar hoofd schuin om de titels van de boeken te lezen. Er staan verschillende genres in de boekenkast, van oude klassiekers tot thrillers die vlak voor het einde van het gewone leven nog zijn verschenen.

'Wil je dat ik een boek voor je kies?'

Lizzy schrikt op uit haar eigen gedachten en draait zich snel om, waardoor ze bijna tegen Collins borstkas botst. Ze kan zichzelf net op tijd stoppen.

Ze kijkt hem sceptisch aan. 'Heb je dan al wat gelezen uit deze kast?'

Hij staat zo dichtbij dat zijn arm lichtjes langs die van haar strijkt.

'Even kijken,' zegt Collin en houdt ook zijn hoofd schuin om de boekenkast af te gaan. Na een paar seconden haalt hij er een oude paperback uit. Hij kijkt even kort naar het boek en geeft dan een goedkeurend knikje voordat hij het aan Lizzy overhandigt.

Het is een oude editie van *The Fellowship of the Ring*. Die heeft ze nog nooit gelezen.

'Dit is een van mijn favorieten. Heb je hem weleens gelezen?' vraagt Collin.

'Om eerlijk te zijn niet,' geeft Lizzy toe. 'Maar ik heb wel de films gezien, een eeuwigheid geleden.'

Collin haalt de andere delen uit de serie ook uit de kast, die net zo oud en gehavend zijn.

'Je hebt geluk want de hele serie staat in de kast,' zegt Collin met een glimlach. 'Zo kun je in één keer door.'

Lizzy haalt haar schouders op en drukt het boek tegen haar borst aan. 'Oké, ik ga het een kans geven.'

'Dat is alles wat ik van je vraag.' Hij kijkt haar aan met een aarzelende blik.

Ze legt het boek op de toonbank en ziet dat Collins ogen weer op haar notitieboekje vallen.

'Waar gaat jouw boek eigenlijk over?' vraagt hij geïnteresseerd.

Lizzy verstijft door de vraag. Niemand, behalve haar ouders, weet waar ze over wil schrijven. Alleen Gwen weet, naast Collin, dat ze überhaupt bezig is met schrijven en niet eens dat Lizzy eigenlijk een heel boek wil schrijven.

'Er is geen boek,' zegt ze kortaf. Natuurlijk heeft ze wel een vaag idee voor een boek, een verhaal over een moeder en een dochter die samen een laatste reis maken omdat een van hen ongeneeslijk ziek is. Maar het lukt haar niet om het hele verhaal in haar hoofd te krijgen. Het is nog allemaal te onduidelijk. Iets zit haar in de weg, een soort schrijversblok dat haar ervan weerhoudt om een plot te bedenken en hele scènes en dialogen te schrijven. Haar notitieboekjes staan vol met random zinnen en woorden zonder enige context of setting. Tijdens haar opleiding had ze ook weleens last van een schrijversblok, maar dat voelde anders en daar kwam ze altijd snel overheen.

'Maar dat gaat er wel komen?' vraagt Collin hoopvol.

Lizzy schudt haar hoofd. 'Nee.'

'Ik denk echt dat je het kan, als je het zou willen.'

'En dat moet ik zeker schrijven in het zomerhuis van je ouders?' reageert Lizzy bits.

Collins ogen verzachten. 'De uitnodiging staat. Je bent van harte welkom.'

'Laat het los, Collin,' zegt Lizzy gespannen. 'Want dat boek gaat er niet komen en ik ga ook niet met je mee naar het zomerhuis.'

In de dagen die volgen vraagt Collin niet meer naar haar boek en vermijdt hij ook het onderwerp van het zomerhuis. Wie vooral blij lijkt te zijn om Collin te zien is Tofu. Zodra Collin binnenloopt sprint het beestje op hem af en begint te miauwen zodat Collin hem aanhaalt. Het wordt een routine. Soms maakt Collin een opmerking over het weer of vertelt hij wat hij heeft ontdekt in de omgeving. Als hij weg is of op de bank zit met zijn flat white en een boek, probeert Lizzy zelf ook te lezen of wat te schrijven. Als ze schrijft heeft ze wel het idee dat Collin soms naar haar kijkt. Misschien in de hoop dat hij een glimp opvangt van wat ze aan het schrijven is?

Ze heeft *New Moon*, het vervolg op *Twilight*, nog niet kunnen bemachtigen. Iedere keer als Gwen het café binnenkomt, heeft Lizzy een klein beetje hoop dat ze dit keer *New Moon* meeneemt. Maar helaas. Voor nu moet ze het maar doen met *The Lord of the Rings*.

6

De oude editie van *The Fellowship of the Ring* ligt open op de toonbank waar Lizzy achter staat. Collin is al twee dagen niet in het café geweest, en ze merkt dat ze aan zijn aanwezigheid is gaan wennen. Ze merkt ook dat Tofu hem mist, want steeds als er iemand naar binnen loopt kijkt de kat meteen op. Dat is nieuw.

Het is al de hele dag rustig in het café en hoewel het nooit druk is, voelt het stiller zonder Collin.

Lizzy heeft alles al meerdere keren schoongemaakt, terwijl dat helemaal niet nodig is, en leest in het boek dat Collin haar heeft aangeraden. Ze wil het eigenlijk niet toegeven, maar ze vermaakt zich enorm en kan bijna niet geloven dat ze deze boeken nog nooit heeft gelezen.

Met een pen tikt ze tegen de toonbank aan en terwijl ze een bladzijde omslaat, blijft haar focus op het boek. Het is al wat later in de middag en door de zon is het heerlijk warm in het café.

Ze schrikt op als het belletje van de voordeur plotseling rinkelt. Tofu begint hard te miauwen en de elektriciteit valt weer kort weg. Collin komt buiten adem en met een glimlach op zijn gezicht het café in. Hij is nog niet binnen of Tofu is zijn been al kopjes aan het geven. Als Collin meteen hurkt om de kat te aaien, rolt Lizzy met haar ogen. Tuurlijk gaat Collins aandacht meteen naar de witte kat.

Als hij weer omhoog komt, glimlacht hij naar Lizzy.

'Hey,' begroet hij haar op warme toon.

'Hoi,' antwoordt ze nogal ongemakkelijk terug. 'Wil je weer een flat white?'

Als hij voor haar staat, vallen zijn ogen op het boek dat open voor Lizzy ligt.

'En?' vraagt hij, haar vraag negerend.

Eigenlijk wil Lizzy een sarcastische opmerking maken, maar ze houdt zich in. In plaats daarvan knikt ze alleen maar.

'Kom op, wat vind je er tot nu toe van?' vraagt Collin geïnteresseerd.

'Prima,' antwoordt ze kortaf.

Ze kan zichzelf wel voor haar hoofd slaan. Waarom is ze soms zo verschrikkelijk slecht in een praatje maken? Zelfs als het over boeken gaat? Dat hoort juist makkelijk te zijn.

'Wie is je favoriete personage tot nu toe?' vraagt hij.

Even denkt Lizzy daarover na. 'Ik denk Bilbo.'

Collin begint te lachen. 'Het meest knorrige personage in het hele boek. Ja, die snap ik wel.'

Lizzy schenkt hem een dodelijke blik.

'Ik zat te denken,' begint Collin. Het lijkt erop dat hij niet doorheeft wat er in haar hoofd omgaat. 'Wat nou als ik ook jouw favoriete boek ga lezen?'

Lizzy knippert een paar keer met haar ogen. Heeft ze dat goed gehoord? Collin wil haar favoriete boek lezen?

Ze slaat haar armen over elkaar. 'En wat nou als ik zeg dat mijn favoriete boek *Twilight* is?'

Nonchalant haalt hij zijn schouders op. 'Dan lees ik *Twilight*.'

'Je zou dat niet erg vinden?' vraagt Lizzy, een beetje achterdochtig.

'Natuurlijk niet.' Collin schudt zijn hoofd. 'Wat maakt mij dat nou uit? Het lijkt me juist leuk. En zo leer ik jou ook weer een beetje beter kennen.'

'Oké,' zegt Lizzy. Ze komt achter de toonbank vandaan, loopt naar de boekenkast en overhandigt Collin het oude exemplaar van *Twilight*, dat ze geannoteerd heeft.

Zijn ogen beginnen te twinkelen als hij het exemplaar aanpakt en tegen zijn borstkas drukt. 'Ik kan niet wachten om het met je over vampiers en weerwolven te hebben,' zegt hij met een grijns op zijn gezicht. 'En ik zou graag weer een flat white willen, alsjeblieft. Die van jou zijn de allerbeste die ik ooit heb gehad, ik kan oprecht niet meer zonder.'

Lizzy rolt met haar ogen en loopt terug naar de toonbank. Hij is zo anders dan iedereen die ze ooit heeft ontmoet.

Als zijn koffie klaar is, zet ze die neer op de tafel bij de bank en gaat zelf verder met lezen. Af en toe kijkt ze op naar Collin, hij is zo verdiept in *Twilight* dat ze ongestoord naar hem kan kijken. Zijn blik is iets gefronst, waardoor er een kleine rimpel ontstaat tussen zijn wenkbrauwen.

Zoals altijd krijgt ze op de meest willekeurige momenten inspiratie voor haar eigen boek, en ze begint snel iets op een gele post-it te krabbelen.

Als Lizzy opkijkt, ziet ze dat Collin geanimeerd met Gwen aan het praten is. Ze was zo in gedachten verzonken dat ze niet heeft doorgehad dat Gwen het café binnen is gekomen.

'Wat vind je van het boek tot nu toe? Ik heb het een aantal weken geleden als betaling aan Lizzy gegeven,' vertelt Gwen. 'Ze wilde het boek echt heel graag hebben, de hele serie eigenlijk, maar die heb ik nog niet kunnen vinden.'

'Tja, wat kan ik zeggen? Ik weet dat ik als man gewoon niet de doelgroep voor dit boek ben, maar ik vermaak me prima.'

Als Gwen uitgelaten begint te lachen, vernauwt Lizzy haar ogen tot spleetjes. Ze ziet dat Gwen langzaam dichter naar Collin toe beweegt met een glimlach op haar gezicht en hoop in haar ogen. Hij lijkt helemaal niks door te hebben.

Hoe kan hij zo onwetend zijn? Gwen is overduidelijk met Collin aan het flirten.

Ze zou blij moeten zijn dat Collins aandacht eens niet op haar gericht is, maar in plaats daarvan voelt ze alleen maar irritatie. Lizzy wordt er nog humeuriger door dan dat ze normaal al is.

'Wil je wat te drinken, Gwen?' vraagt ze monotoon van achter de toonbank.

Gwens ogen worden even groot, alsof ze compleet vergeten is dat Lizzy er ook nog is. 'Ja, graag. Het gebruikelijke, alsjeblieft.'

'Het gebruikelijke... tuurlijk,' mompelt Lizzy op bitse toon tegen zichzelf. 'Komt eraan.'

Ondertussen is Gwen weer in gesprek met Collin. Soms lachen ze samen, maar Lizzy hoort vooral Gwen lachen.

Het gesprek gaat allang niet meer alleen over boeken. Gwen vertelt uitgebreid over haar familie, waar ze ongeveer woont en hoe ze overleven. Dingen die Lizzy nog nooit aan haar heeft gevraagd, wat haar een schuldgevoel bezorgt.

Net iets te hard zet Lizzy het drankje voor Gwen op de toonbank, waardoor Collin en Gwen allebei schrikken.

'Sorry,' zegt Lizzy op neutrale toon. 'Je drankje is klaar, Gwen.'

Gwen komt richting de toonbank, ziet dan dat het geen iced strawberry matcha is maar koffie – iets wat ze nog nooit heeft besteld – en schenkt Lizzy een verbouwereerde blik.

Een van Lizzy's wenkbrauwen gaat omhoog en ze vouwt haar armen over elkaar. Waarom gedraagt ze zich opeens zo? Wat is er mis met haar? Waarom doet ze zo kinderachtig? Gwen is altijd vriendelijk tegen haar. Een van de weinige mensen die echt nog regelmatig naar het café komt. Na maandenlang bijna emotieloos geweest te zijn voelt Lizzy iets, maar ze heeft geen idee wát ze precies voelt. Zo frustrerend.

'Huh, oké,' is alles wat Gwen weet uit te brengen.

Collin is naast Gwen komen staan, met gepaste afstand tussen hen in, merkt Lizzy op.

'Is dit je gebruikelijke bestelling?' vraagt hij aan Gwen. 'Lizzy maakt de beste koffie, vind je ook niet?'

Met een schuin oog op Lizzy begint Gwen te knikken als ze een slokje van haar drankje neemt. Na een seconde verschijnt er een glimlach op haar gezicht. 'Dit is heerlijk! Dank je wel, Lizzy.' Ze overhandigt Lizzy snel een stoffige paperback.

Lizzy verstijft. 'Graag gedaan.'

'Ik denk dat ik nog even hier blijf hangen, het is zo gezellig,' zegt ze met een sluwe glimlach op haar gezicht.

Lizzy moet haar best doen om niet te fronsen. 'Geen probleem.'

Met haar kiezen op elkaar kijkt ze toe hoe Gwen op de bank gaat zitten.

Collin kijkt haar vreemd aan, maar is bij de toonbank blijven staan. 'Zou ik nog een flat white van je mogen, alsjeblieft?'

'Tuurlijk,' bromt Lizzy en ze draait zich om. Wat is dit toch opeens? Waarom kan ze niet normaal doen?

Collin gaat ook op de bank zitten en praat verder met Gwen. Lizzy schept de koffiebonen luidruchtig vanuit een van de grote blikken die op een plank staan in de koffiemolen. Alleen worden de koffiebonen dit keer niet in enkele seconden tot poeder gemalen. Lizzy fronst en probeert het nog een keer. Maar weer doet de koffiemolen niks. Ze herstart het apparaat door het uit en weer aan te zetten en probeert het opnieuw. Hetzelfde. Ze geeft er een kleine tik tegen aan: nog steeds niks.

Geïrriteerd slaakt Lizzy een zucht. Collin en Gwen zijn gestopt met praten.

'Alles oké?' vraagt Collin.

Lizzy weet even niet wat ze op dat moment moet zeggen. Wanneer ze niet direct reageert, staat Collin op van de bank en komt met grote passen haar kant op.

'De koffiemolen doet het niet,' antwoordt Lizzy verslagen. Ze haalt haar schouders op.

'Hm.' Collin wrijft met een hand bedenkelijk over zijn kaak. 'Je hebt niet gewoon gemalen koffie liggen?'

Lizzy schudt haar hoofd. 'De eigenaar wilde dat we altijd vers gemalen koffie gebruiken.'

'Ik kan er even naar kijken, als je wil?' vraagt Collin. 'Mag dat?'

'Uh... ja, tuurlijk,' hakkelt Lizzy.

Collin loopt om de toonbank heen, zodat hij naast haar komt te staan, voor het koffiezetapparaat.

Gwens ogen schieten van Lizzy naar Collin en weer terug. Haar blik verandert kort, maar Lizzy kan niet helemaal plaatsen wat ze denkt.

Ze komt ook naar de toonbank en leunt er met een heup nonchalant tegen aan. Tofu volgt haar en springt vervolgens boven op de toonbank. Collin kriebelt hem snel achter een van zijn oortjes.

'Ik denk dat ik maar weer eens ga, Lizzy.' Gwens ogen bewegen heen en weer van Lizzy's gezicht naar dat van Collin.

'Oké,' zegt Lizzy, zonder emotie. Naast haar begint Collin langzaam en voorzichtig het apparaat uit elkaar te halen om te kijken wat er mis is.

'Loop je even mee naar de deur?' vraagt Gwen aan haar.

'Kan je dat niet zelf?'

Gwen kijkt haar alleen indringend aan.

Lizzy zucht geïrriteerd. 'Prima.'

Zodra ze bij de deur zijn, begint Gwen te fluisteren. 'Ik dacht dat er niks tussen jullie speelde?'

'Er speelt ook niks tussen ons,' antwoordt Lizzy zacht terug. Ze voelt haar gezicht warm worden.

'Misschien moet je hem dat even laten weten, want ik weet bijna zeker dat hij je wel ziet zitten.'

'Wat?' Lizzy moet haar best doen om haar volume laag te houden. 'Hoezo zeg je dat?'

'Nou, ik probeerde vrij duidelijk met hem te flirten,' begint Gwen.

'Dat meen je,' reageert Lizzy droogjes.

'Maar hij reageerde echt bijna nergens op! Ja, alleen op een vriendelijke manier. Maar hij flirtte niet terug!' verduidelijkt Gwen.

'Wat heeft dat met mij te maken? Misschien vindt hij jou ge-

woon niet leuk,' zegt Lizzy en ze vouwt haar armen over elkaar.

'O, kom op,' lacht Gwen schamper. 'Jij wilde niet dat ik met hem ging flirten, daarom heb je met opzet koffie voor me gemaakt in plaats van mijn gebruikelijke matcha. Dat weet je dondersgoed.'

'Ik weet niet waar je het over hebt,' antwoordt Lizzy stijfjes. 'Misschien had ik gewoon geen zin om matcha te maken.'

Gwen rolt met haar ogen. 'Prima, blijf het maar ontkennen.'

'Ik ontken niets,' sist Lizzy.

'Succes,' zegt Gwen met een knipoog. Ze draait zich om en loopt naar buiten.

Lizzy blijft even verbouwereerd bij de dichtvallende deur staan. Waar heeft Gwen het in hemelsnaam over? Dat Collin haar ziet zitten? Onzin. Hij is gewoon aardig tegen haar. Zo is hij tegen iedereen. Dat bevestigde Gwen zelf net nog.

Op de automatische piloot loopt Lizzy terug naar Collin.

'Heb je misschien ergens wat gereedschap liggen dat ik kan gebruiken?' vraagt hij aan haar.

'Ik denk het wel, dat moet dan ergens achter liggen. Ik zal even moeten zoeken,' antwoordt ze.

'Ik loop wel mee,' zegt Collin. 'Om te helpen.'

Lizzy knikt.

Ze loopt via de kleine gang naar de achterkant van het pand, waar de opslag, de vriezer en de koelkast zijn. Er is ook een klein kantoortje waar haar baas werkte als hij er was. Dat was bijna nooit. In het kantoortje staat een computer die nog ouder is dan Lizzy zelf. Het is een wonder dat die het überhaupt nog deed.

Ze staat in de deuropening als ze Collin achter zich voelt. Hij is niet superlang, maar hij kijkt wel over haar heen. Samen speuren ze de kleine ruimte af.

Collin ziet de gereedschapskist het eerst en stapt naar voren. Wanneer Lizzy niet direct aan de kant gaat, botst hij per ongeluk tegen haar aan.

Lizzy voelt direct dat haar wangen rood kleuren. Ze beseft dat ze

in geen maanden een ander persoon écht heeft aangeraakt.

'Sorry,' stamelt Collin.

Hij lijkt opeens een beetje verlegen, wat Collin normaal nooit is.

Vreemd, denkt Lizzy en snel zet ze een stapje opzij zodat Collin erlangs kan.

Als hij de gereedschapskist omhoog houdt, heeft hij weer een grote glimlach op zijn gezicht, zoals ze van hem gewend is.

'Laten we kijken of we de koffiemolen kunnen maken, want ik wacht al eeuwen op de flat white die ik besteld had,' grapt hij.

Met het gereedschap lopen ze weer terug naar de toonbank. Collin opent de kist en bekijkt aandachtig welk gereedschap er allemaal precies in zit.

'Ik kan je wel helpen,' flapt Lizzy eruit. 'Als je wil?'

'Je weet wat ze zeggen: vele handen maken licht werk,' zegt hij met een grijns. 'Je kan me het gereedschap aangeven en met de zaklamp schijnen?'

Lizzy knikt. Dat kan ze nog wel.

Voorzichtig haalt Collin de molen verder uit elkaar. Ze heeft geen idee hoe hij dit allemaal precies weet.

'Kun je me een kleine kruiskopschroevendraaier aangeven en hier even schijnen?' vraagt Collin haar.

Als Lizzy de schroevendraaier overhandigt raken hun vingers elkaar per ongeluk aan en voelt ze een klein schokje door haar lichaam gaan. Snel pakt ze de zaklamp en klikt hem aan.

'Zo goed?' vraagt ze.

'Kun je iets dichterbij komen? Dan kan ik het beter zien.'

Ze stapt dichterbij en is zich heel bewust van hun beide lichamen. 'Zo?'

Collin knikt. 'Perfect.'

Ziet ze een lichte blos op zijn wangen of verbeeldt ze zich dat maar?

Een paar minuten rommelt Collin voorovergebogen in stilte aan het apparaat, terwijl Lizzy hem bijlicht. Af en toe vraagt hij

om een andere tool, die ze hem dan in stilte aangeeft.

'Aha,' begint hij. 'Ik denk dat ik het zie.' Hij rommelt nog even verder en zegt dan triomfantelijk: 'Gefikst!'

Collin begint alle onderdelen die hij heeft losgemaakt weer terug te plaatsen.

'We zijn best een goed team, weet je,' zegt hij. 'Dat zouden we ook samen in het zomerhuis kunnen zijn.'

Hij probeert zijn stem luchtig te houden, alsof het een grapje is, maar toch klinkt het serieus. Zijn blik is dat ook.

'Mijn antwoord is nog steeds nee,' zegt Lizzy.

'Maar wie moet dan de zaklamp vasthouden en mij dingen aangeven?' Collin kijkt haar aan alsof hij gewond is.

'Het is geen hogere wiskunde,' reageert Lizzy droogjes.

Nu knikt Collin serieus. 'Maar je wil dus echt niet mee?'

Lizzy schudt haar hoofd. 'Ik ga nog steeds niet met een vreemde man mee het bos in.' Ze pakt de oude editie van *The Fellowship of the Ring* weer op. 'Dank je wel voor het maken van de koffiemolen. Kan ik nu weer verder lezen?'

'Nadat je die flat white voor me hebt gemaakt,' antwoordt Collin met een knipoog, zodat de sfeer tussen hen iets minder geladen voelt.

7

'Shit.' Lizzy vloekt als ze twee diepvriestosti's uit het tosti-ijzer probeert te halen en daarbij haar vingers verbrandt. Ze leunt naar rechts en strekt haar arm zo ver mogelijk uit om bij de siliconen keukentang te komen om haar tosti's uit het apparaat te halen. Met de tosti's en haar boek installeert ze zich op de bank. Tofu ligt opgekruld in de zon die door de ramen schijnt.

De laatste paar dagen is Collin alleen maar zijn gebruikelijke flat white komen halen en daarna meteen weer weggegaan. Vreemd, denkt Lizzy, dat ze Collin nu al een paar weken kent. Ze probeert hem nog steeds als een gewone klant te behandelen, maar hij maakt dat bijna onmogelijk met de hoeveelheid die hij tegen haar praat.

Ze leunt met haar hoofd naar achteren tegen de bank, zo zit ze precies met haar gezicht in het zonlicht. Ze sluit haar ogen, ademt diep in via haar neus en neemt alle geuren en geluiden van het café in haar op. Voor het einde had ze nooit zo op de bank kunnen gaan zitten tijdens openingstijden. Dan had ze de hele dag door alleen maar drankjes gemaakt en geserveerd. Ze hoort Tofu zachtjes snurken en het constante gezoem van de elektrische apparaten die nog steeds werken.

Tot het gezoem opeens stopt. Lizzy's ogen schieten open, ze gaat rechtop op de bank zitten en kijkt naar het plafond. De lampen

zijn uit. In de stilte van de lege ruimte telt ze in haar hoofd totdat de lampen en de rest van de apparaten weer aanschieten. Bijna drie minuten.

Shit.

Dat is veel langer dan voorheen. Tot nu toe rekende ze erop dat ze voor nog een paar maanden genoeg eten heeft, zolang de koeling en de vriezer maar blijven werken en de deuren dicht blijven als de elektriciteit even wegvalt. En ze is maar in haar eentje en kattenvoer is makkelijker te vragen aan klanten. Maar nu raakt Lizzy toch lichtelijk in paniek, want als ze de koeling en vriezer niet meer heeft, dan moet ze anderen om eten vragen. Ze weet niet hoe iedereen met eten zit, dus dat doet ze liever niet, voor het geval dat mensen het moeilijk hebben. Bijna niemand die bij haar langskomt vraagt om eten. Waarschijnlijk omdat ze weten dat voedsel steeds lastiger verkrijgbaar gaat worden. Maar wat zal er gebeuren als ze straks geen eten meer hebben? Komen ze dan het café leegtrekken? Ook als Lizzy er nog zit? Dit is precies waarom Lizzy elke avond goed de deuren sluit. Ook al woont ze in een kleiner stadje, je kunt maar beter het zekere voor het onzekere nemen.

Ze pakt een van de tosti's van het bordje en neemt een klein hapje. De tosti is zo goed als afgekoeld en snel eet ze allebei de tosti's op. Een ding weet ze wel zeker, ze gaat die waterige, smaakloze diepvriestosti's niet missen. Ze komen haar ondertussen de neus uit, maar de tosti's liggen nou eenmaal in overvloed in de diepvries.

Ze heeft net haar boek opengeslagen als Collin het café binnenloopt. Gewoonlijk komt hij in de ochtend of aan het begin van de middag, niet zo laat op de dag. Het is nu al bijna sluitingstijd en Lizzy had gehoopt nog even op de bank te kunnen lezen voordat ze gaat afsluiten en naar boven gaat.

Collins blik speurt het café af en hij lijkt verbaasd als hij Lizzy ziet zitten.

'Hoi,' zegt Lizzy een beetje schaapachtig en ze houdt haar boek

omhoog als een soort uitleg waarom ze op de bank zit en niet zoals gewoonlijk achter de toonbank staat.

'Eh... hoi...' stuntelt Collin.

Lizzy heeft dan pas door dat hij meestal degene is die haar begroet en begint met praten. Hij beseft dat nu ook, aan zijn blik te zien.

'Mag ik hier zitten?' Hij wijst naar de andere hoek van de bank. Ook hij heeft weer een paperback vast.

'Ja, tuurlijk,' antwoordt Lizzy een beetje stijfjes. Zodra hij zit springt Tofu naast hem om hem uitbundig kopjes te geven. Lizzy moet een kleine glimlach verbergen.

'Hey, maatje,' fluistert Collin zachtjes tegen Tofu en kriebelt hem achter zijn oortjes. Tofu gaat naast Collin liggen zodat Collin hem kan blijven aaien en begint hard te spinnen.

Collin slaat zijn eigen boek open met een hand. Hij werpt een vluchtige glimlach Lizzy's kant op voordat hij begint met lezen. Ze weet zichzelf in eerste instantie geen houding te geven, maar na een tijdje gaat zij ook verder met lezen. In het licht van de langzaam ondergaande zon zitten ze op de bank, ieder in een hoek, met alleen het geluid van een spinnende Tofu tussen hen in en het geritsel van de pagina's die ze omslaan.

Het licht in het café flikkert en valt dan voor een paar seconden uit voordat het weer aangaat. Lizzy en Collin staren naar het plafond. Dan kijken ze elkaar aan. Het begint al te schemeren en daardoor is het opeens best donker in het café zonder de verlichting aan. Donkere wolken verzamelen zich in de lucht. Het weer is ineens omgeslagen en het ziet ernaar uit alsof er ieder moment onweer los kan barsten.

'Volgens mij begint de elektriciteit steeds vaker weg te vallen, of niet?' vraagt Collin aarzelend.

Lizzy haalt haar schouders zo onverschillig mogelijk op. 'Geen idee.' Maar ze weet het wel.

Collin heeft vast door dat ze liegt, want hij kijkt bezorgd.

'Lizzy, je kunt hier niet voor altijd blijven. Dat weet je toch?'

Lizzy verstijft bij het horen van zijn woorden. Dat is precies haar plan.

'Niet voor altijd, maar wel tot het einde,' zegt ze bits. 'Dit is mijn thuis.'

De elektriciteit valt weer uit. Dit keer langer dan een paar seconden, net zoals vanmiddag. En blijft uit.

Collin kijkt haar met opgetrokken wenkbrauwen aan. Lizzy probeert zich weer te focussen op haar boek, en te doen alsof er helemaal niks aan de hand is.

'De elektriciteit gaat zo wel weer –'

Ze wordt onderbroken door een felle flits die de hele ruimte van het café voor een paar seconden wit verlicht. Dan hoort ze het oorverdovende geluid van de donder. Ze draait zich om, om naar buiten te kijken. Collin doet hetzelfde. Het begint zo heftig te regenen dat Lizzy bijna niks uit de ramen kan zien. Het is verbazingwekkend donker in het café.

Dan schiet ze in actie en haalt ze zo snel als ze kan het straatbord naar binnen en sluit de deur. Van die paar seconden buiten is ze al bijna doorweekt. Lizzy rilt. Ondanks dat het bijna mei is, is het koel. Al helemaal met de regen en wind nu.

Ze staat met haar gezicht nog naar de deur toe en ziet zichzelf in de reflectie. Een paar natte plukken die uit haar rommelige knot zijn ontsnapt, zitten aan haar gezicht vastgeplakt. Dan bedenkt ze dat ze zojuist zichzelf heeft opgesloten met Collin. Een onbekende man.

Slimme zet, Lizzy, denkt ze sarcastisch. Heel slim.

Langzaam draait ze zich om. Collin is ondertussen gaan staan en heeft Tofu in zijn armen, hij aait het beestje geruststellend over zijn kopje. Opnieuw wordt de ruimte verlicht door een lichtflits en Lizzy schrikt als ze de harde klap van het onweer hoort.

Collin kijkt twijfelend naar buiten en wrijft met een hand over het stoppelbaardje op zijn kin.

'Ik denk niet dat ik vanavond kan kamperen in dit weer...' De laatste woorden van zijn zin sterven weg. Zijn blik glijdt weer naar Lizzy en hij kijkt haar bijna hoopvol aan.

Ze verstijft en zegt niks. Wacht af hoe Collin zijn zin gaat afmaken. Of hij het echt gaat vragen.

'Zou ik... misschien... hier, eh... kunnen blijven?' hakkelt hij en is even stil. 'Op de bank natuurlijk! Alleen voor vanavond.'

Hij kijkt het café rond en zijn ogen schieten dan Lizzy's kant op. Hij lijkt zich iets te realiseren.

'Of slaap jij hier al op de bank? Als dat zo is, dan ga ik gewoon, hoor! Geen probleem. Ik verzin wel wat voor vanavond!'

Lizzy moet een glimlach onderdrukken. Kijk eens aan, Collin is voor de verandering eens degene die zich geen houding weet te geven.

'Ik woon in het appartement hierboven,' zegt Lizzy. 'Je mag hier op de bank slapen, onder een voorwaarde.'

'O-ké... wat is die voorwaarde?' Collin kijkt haar achterdochtig aan.

'Ik ga je een paar vragen stellen en die ga je eerlijk beantwoorden, zodat je minder een onbekende man bent, deal?'

'Deal!' Hij zegt het snel en zijn ogen lichten op. Hoofdschuddend gaat Lizzy op zoek naar kaarsen zodat ze niet in het aardedonker zitten. Zonder iets te zeggen geeft ze Collin een aansteker en met Tofu op zijn arm steekt hij een voor een de kaarsen aan, waardoor ze hem in een warm licht ziet.

Lizzy loopt naar de voorkant van het café. De regen slaat nog steeds hard op de ruiten wanneer ze de rolluiken naar beneden doet. Ze ademt diep in, houdt haar adem even vast, en laat dan al de lucht uit haar longen ontsnappen.

Collin zit alweer op de bank met Tofu nog steeds in zijn armen. Het geluid van de regen is nog wel te horen, maar zachter. Soms horen ze ook het gedonder van het onweer. Lizzy pakt een warm, zacht dekentje uit een krat dat naast de bank staat en slaat het om zich heen.

Collin kijkt haar verwachtingsvol aan vanaf zijn kant van de bank. Lizzy schraapt haar keel. God, waar zal ze eens beginnen met dit kruisverhoor? Een kleine, duivelse grijns verschijnt op haar gezicht. Dit gaat zó leuk voor haar worden.

'Hoe oud ben je?'

'Achtentwintig geworden in januari.'

'En heb je een partner?'

'Nee.' Hij lijkt te aarzelen, alsof hij zich moet inhouden om geen vragen terug te stellen. Lizzy gaat verder voordat hij denkt dat hier ruimte voor is, maar verandert van onderwerp.

'Hoe heten je ouders?'

'Peter en Vera.'

'En waar zijn ze nu?'

Hij lijkt hier weer te aarzelen. 'Ze zijn thuis, vier dagen rijden hier vandaan.'

'Vier dagen? Reden jullie iedere zomer zo ver?'

Collin schudt zijn hoofd en Tofu maakt een typisch kattengeluidje als hij wakker wordt van de beweging. Collin kroelt hem met een vinger onder zijn kinnetje en al snel ligt Tofu weer rustig met zijn ogen dicht in zijn armen.

'Hoe gingen jullie dan naar het zomerhuis?' vraagt Lizzy. Nu is ze toch wel benieuwd.

Collin ontwijkt haar blik en kijkt naar de kaarsen die op de salontafel voor de bank staan. Zijn ogen blijven op de kaarsen gericht als hij antwoordt.

'We gingen met een vliegtuig,' mompelt hij zachtjes.

'Heb je broers of zussen?' vraagt Lizzy, overgaand op een ander onderwerp.

Collins ogen schieten weer naar haar als ze niet doorvraagt naar zijn zomervakanties. Hij lijkt opgelucht. Vreemd.

'Ja, een oudere broer. Zijn naam is Nick.'

'Wat deed hij in het dagelijks leven?'

'Hij werkte bij het bedrijf van mijn vader. Hij runde het bedrijf

eigenlijk al bijna helemaal in zijn eentje, maar mijn vader vond het lastig om met pensioen te gaan.'

Ah, vandaar dat zijn familie iedere zomer met het vliegtuig op vakantie kon gaan.

'Werkte jij daar ook?' Lizzy probeert zich Collin voor te stellen op een kantoor bij een groot bedrijf. Hij ziet er veel te nonchalant uit om in een corporate omgeving te werken.

'Voor een tijdje wel ja, maar het was echt absoluut niks voor mij,' lacht hij zachtjes. 'Ik paste daar helemaal niet.'

'Wat deed je dan?'

'Ik werkte op de afdeling accountancy, maar ik vond het verschrikkelijk. Een paar weken voor de aankondiging vertelde ik mijn vader dat ik ging stoppen bij het familiebedrijf. Ik wilde voor een tijdje gaan reizen, om even mijn hoofd leeg te maken en te bedenken wat ik zou willen. Ik was nog alles aan het voorbereiden toen het einde werd aangekondigd.' Hij laat een schamper lachje horen en kijkt weer weg naar de kaarsen. 'Ik keek er zo naar uit om even van mijn ouders verlost te zijn, maar na de aankondiging bleef ik bij ze. Iedereen ging naar hun familie toe, weet je.' Hij haalt zijn schouders op. Lizzy reageert niet.

'Wat zijn je hobby's?'

Collins blik schiet weer haar kant op.

'Lezen, zoals je wel hebt gemerkt,' glimlacht hij. Deze keer is het een gemeende lach. 'En ik hou ook enorm van koken. O, en kamperen in de natuur.'

'Vind je het daarom niet erg om nu te moeten kamperen?' vraagt Lizzy.

'Nee, totaal niet. Ik vind het juist ontzettend leuk,' antwoordt Collin. Hij moet zich duidelijk weer inhouden om geen vragen terug te stellen. Lizzy draait haar hoofd naar de kaarsen om de volgende vraag te bedenken. Dan kijkt ze weer naar Collin met de slapende en spinnende Tofu in zijn armen. De norse kat ziet er eigenlijk best schattig uit zo.

'Ben je altijd al een kattenmens geweest?' vraagt ze met een kort knikje in Tofu's richting.

Collin kijkt met een zachte, tevreden glimlach naar het beestje in zijn armen.

'Nee, we hebben eigenlijk nooit echt huisdieren gehad,' beantwoordt Collin haar vraag. 'Tofu is echt een uitzondering, denk ik.'

'Voor jou, ja,' snuift Lizzy. 'Hij doet nooit zo lief tegen mij.'

'Maar ben jij ook lief tegen hem?' kaatst Collin terug.

'Ik geef hem meerdere keren per dag te eten!'

Collin lacht. 'Maar aai je hem ook?'

'Nee...' zegt Lizzy geïrriteerd. 'Hij wil helemaal niet door mij geaaid worden.'

'Heb je het al eens geprobeerd?'

Lizzy zegt zachtjes opnieuw nee. Als Collin weer iets wil zeggen steekt Lizzy een hand op. Collin lacht en schudt zijn hoofd.

'Ik stel hier de vragen, weet je nog?' plaagt Lizzy. Ze is verrast hoe comfortabel ze zich begint te voelen bij Collin.

'Mag ik je een vraag stellen?' Hij kijkt haar hoopvol aan.

'Oké, eentje dan.' Lizzy vouwt haar armen over elkaar.

Een paar momenten is het stil; Lizzy kan niet helemaal zijn blik peilen.

'Als ik nu geen onbekende man meer ben omdat je me beter kent, betekent dat dan dat we vrienden zijn?' vraagt hij zachtjes.

Lizzy wendt haar ogen van hem af, ze weet even niet hoe ze op zijn vraag moet reageren. Zijn ze vrienden? Ze kent Collin nu al een paar weken. Hij is altijd vriendelijk en heeft haar nog nooit een akelig gevoel gegeven. Hij lijkt een wandelende groene vlag. Ook al zitten ze hier nu in het donker in het café, hij heeft haar nog geen enkele keer op een ongepaste manier aangeraakt. Zijn chocoladebruine ogen onderzoeken haar gezicht.

'Ik denk het,' zegt ze zachtjes met een kort knikje. Ze heeft nooit veel vrienden gehad, dus hoe moet zij dit nou weten?

'Zou ik je dan als vriend mogen uitnodigen om met mij mee te

gaan naar het zomerhuis van mijn familie? Ik beloof plechtig dat ik je niet zal vermoorden,' zegt hij oprecht en met een hand op zijn borst. 'Kom met me mee naar het zomerhuis. Alsjeblieft.'

Ze sluit kort haar ogen en ademt diep in. Het café is haar thuis geworden. De plek waar ze hoort, samen met Tofu. Hoe nors de kat ook tegen haar kan doen. Lizzy kan haar vertrouwde omgeving gewoon niet achterlaten. Haar eigen spullen. Haar eigen bed.

Dan ademt ze uit en opent haar ogen.

Lizzy schudt haar hoofd. 'Nee, ik kan niet weggaan. Ik moet hier blijven.'

Een flits van teleurstelling trekt over Collins gezicht. Het is een korte flits en hij verdwijnt even snel als hij verscheen. Toch ziet Lizzy het.

'Ik snap het,' zegt hij en gaat met zijn hand door zijn haar.

Lizzy staat op. 'Ik zal wat slaapspullen voor je pakken van boven.'

Zonder zijn antwoord af te wachten, loopt ze de trap op naar het appartement waar ze wat dekens en een kussen uit de stoffige, lege kamer van Storm pakt. Uit haar eigen kamer pakt ze een stapel schoon beddengoed.

Wat een voorstel, denkt ze, om met hem mee te gaan naar het luxe zomerhuis van zijn familie. Maar ze kan het café niet achterlaten. Bij de gedachte alleen al voelt ze een steek in haar borst. Ze is nou eenmaal erg gesteld op haar kamer, de bekende omgeving, de mensen die soms langskomen.

Haar blik gaat door haar kamer, naar haar bed dat tegen de muur in de hoek staat, vol met kussens. Het kleine bureau, dat ze een keer met haar moeder in een kringloopwinkel heeft gevonden, waar ze bijna iedere avond aan zat in de hoop op schrijfinspiratie. De laptop met een laagje stof erop, want ze heeft het oude ding al vijf maanden niet meer aangeraakt. Haar spiegel vol met foto's van haar en haar ouders. Is het de ideale plek op aarde om te blijven? Nee, natuurlijk niet. Maar geen enkele plek is ideaal voor het einde.

Als Lizzy weer beneden komt, ziet ze dat Collin voor een van de ramen van het café staat. De regen komt met bakken uit de hemel en het water stroomt langs de ramen naar beneden. Er is nog steeds geen elektriciteit en het licht van de kaarsen flikkert.

Voorzichtig legt Lizzy de spullen op de bank waar Tofu opgerold ligt te slapen, zich niet bewust van de storm buiten. Ongemakkelijk gaat ze naast Collin bij het raam staan en probeert door het glas naar buiten te kijken, maar er is bijna niks te zien. Water en duisternis.

'Heb je morgen wat te doen?' vraagt Collin, de stilte verbrekend.

'Wat?' Ze draait haar gezicht naar hem toe terwijl ze niet al te verbaasd probeert te kijken. Wat bedoelt hij met deze vraag?

'Heb je al plannen morgen?' zegt hij langzamer.

Collin blijft naar buiten kijken, naar de dikke regendruppels die over het glas van het raam naar beneden glijden. Een paar seconden lang kijkt Lizzy naar hem. Ze staart naar zijn profiel, dat even verlicht wordt door een korte, felle bliksemflits.

'Nee, natuurlijk niet. Ik ben hier, in het café,' antwoordt Lizzy uiteindelijk, gebarend naar de ruimte achter hen. Altijd in het café. Met dezelfde routines en dezelfde gewoontes. Opnieuw en opnieuw.

'Zou je dat wel willen?' vraagt hij. Zijn vraag is niet verwijtend. Hij klinkt nieuwsgierig, warm, vriendelijk. Zoals alleen hij dat kan.

Pas wanneer Lizzy niet antwoordt, kijkt Collin haar aan. Zijn ogen staan onderzoekend.

Ze slaat haar armen over elkaar en haalt haar schouders op. 'Niet echt.'

Collin lacht kort. 'En wat nou als ik je vertel dat ik laatst een hele toffe plek heb ontdekt? Iets waarvan ik denk dat jij het ook graag zou willen zien?'

Denkt Collin echt dat hij haar al zo goed kent? Omdat ze nu een soort van vrienden zijn? Maar vrienden doen ook dingen ge-

zamenlijk, bedenkt Lizzy opeens. Leuke dingen. Gezellige dingen. Nieuwe dingen.

'Wat dan?' vraagt ze met een hint van sarcasme in haar toon.

'Je moet het echt gezien hebben, vooral nu,' gaat Collin enthousiast verder. 'Maar wat het is, laat ik nog geheim.'

'Hoezo?' Lizzy doet haar best om niet achterdochtig te klinken.

'Je zult dat toch echt met eigen ogen moeten zien.' Er verschijnt een speelse grijns op zijn gezicht.

Lizzy zucht geïrriteerd. 'Prima.'

Collin kijkt haar glimlachend aan.

Kort kijkt Lizzy nog door het raam naar buiten. Dan draait ze zich om en loopt richting de trap van het appartement.

'Slaapspullen liggen op de bank,' roept ze Collins richting op.

Als ze bijna bij de trap is, denkt ze dat ze hem 'Slaap lekker, Lizzy' hoort zeggen. Maar door het harde getik van de regen op de ramen weet ze het niet zeker.

8

Zes maanden tot het einde

Lizzy wordt wakker door fel zonlicht dat net door een kier van haar gordijnen schijnt. Als ze opstaat uit bed en de gordijnen open gooit, ziet ze dat de lucht helderblauw is. Geen wolkje te zien. Geen enkel spoor van de storm van gisteren. Typisch.

Tofu is ook nergens te bekennen. Die ligt waarschijnlijk op de bank beneden. Met Collin.

Lizzy verstijft even bij de gedachte aan Collin. Het feit dat hij beneden op de oude, ingezakte bank van het café ligt is gek. Ze vraagt zich af hoe hij heeft geslapen. Maar waarom? Waarom wil ze dat weten?

Lizzy schudt haar hoofd alsof ze zo Collin eruit kan krijgen.

Wanneer ze klaar is met douchen, gaat ze voor haar kledingkast staan. Wat moet ze aan op een uitje naar een geheime locatie? Iets praktisch? Is dit een date? Nee, ze gaan als vrienden, dus haar outfit hoeft niet netjes of formeel te zijn. Uiteindelijk kiest ze een simpele spijkerbroek en een oversized T-shirt met een dun vestje eroverheen. Ze doet haar simpele, afgetrapte gympen aan. Haar haar steekt ze rommelig op met een grote haarclip.

Wanneer ze de trap naar het café afloopt, hoort ze zijn stem.

'... niet waar je eten staat, maatje, sorry.'

Tofu miauwt klagend terug en Lizzy moet haar best doen om niet te lachen.

Als Lizzy het café in loopt, stormt Tofu miauwend op haar af. Collin staat een beetje verloren naast de bank, het beddengoed netjes opgevouwen.

'Ik weet niet waar zijn eten staat,' zegt hij een beetje schaapachtig.

'Geen probleem,' zegt Lizzy. 'Het staat hier achter, in de voorraadkast.'

'Ah, dat is logisch, ja.'

Lizzy pakt het voederbakje van Tofu van de vloer en vult dat snel met brokjes uit de voorraadkast. De witte kat valt meteen op het bakje eten aan. Collin kijkt geamuseerd toe hoe Tofu zijn eten naar binnen schrokt.

'Denk je dat hij het weet? Dat de wereld vergaat?' Hij kijkt haar vragend aan.

Lizzy haalt haar schouders op. 'Waarschijnlijk wel. Hij eet in ieder geval alsof z'n leven ieder moment voorbij kan zijn.'

Collin begint te lachen en schudt zijn hoofd.

'Zou ik gebruik mogen maken van je badkamer?' vraagt hij na een paar seconden. 'Voordat we gaan.'

'Uh, ja, dat is goed,' hakkelt ze.

Samen lopen ze de trap op, Collin met het gebruikte beddengoed in zijn armen en zijn tas op zijn rug. Terwijl ze Collin de badkamer laat zien en een schone handdoek voor hem pakt, voelt ze hoe dicht ze bij elkaar staan. Snel gaat ze weer naar beneden, om hem wat ruimte te geven.

Eindelijk is Collin klaar en met vochtig, warrig haar staat hij weer voor haar, ruikend naar zeep. Hij heeft schone kleding aan, ook een spijkerbroek met een oversized sweater. Casual. Het staat hem goed.

Lizzy knippert een paar keer en schraapt haar keel.

'Klaar om te gaan?' vraagt Collin met een glimlach.

Samen lopen ze over een overwoekerd pad. De lucht is nog steeds strakblauw en de ochtendzon verwarmt Lizzy's gezicht. Ze ademt een keer diep de frisse lucht in. De laatste keer dat ze bij het café wegging was vijf maanden geleden, net nadat het nieuws bekend was gemaakt. Er begint zich een brok in haar keel te vormen en haar ogen beginnen te prikken.

Niet aan denken, niet nu. Probeer een leuke dag te hebben met Collin, als vrienden.

Ondanks dat de lente pas net begonnen is, staan er al veel planten en bloemen in bloei die langs en over het pad heen groeien.

Ze lopen in stilte, maar het voelt niet ongemakkelijk. Lizzy vindt het juist fijn. Na een paar minuten lopen ze een bocht om en dan, tussen de bomen door, ziet Lizzy een reusachtige broeikas verschijnen. Het gebouw, dat bijna volledig van glas is gemaakt, lijkt net uit een sprookje te komen. De sierlijke bogen en het glinsterende glas doen haar denken aan een glazen paleis. Door de bloemen en planten die in en rondom de kas bloeien lijkt het wel een andere wereld.

'*Holy shit*,' ademt Lizzy uit.

Collin draait zich met een glimlach naar haar toe. 'Geweldig hè?'

Lizzy knikt afwezig, ze kan haar ogen niet van de prachtige kas afhouden.

'Er is daar verderop een bord waarop staat dat de kas in victoriaanse stijl is gebouwd,' vertelt Collin, gebarend richting het gebouw. 'Volledig gemaakt van gietijzer en glas.'

Ze komen dichter bij de broeikas en Lizzy bewondert alle uitgebreide details van het ijzerwerk. Achter het glas ziet ze veel verschillende planten en bloemen, in alle kleuren van de regenboog. En veel groen. Heel veel groen.

Collin trekt de deur van de botanische tuin open en gebaart dat ze naar binnen moet lopen. Lizzy voelt haar wangen warm worden.

Eenmaal binnen neemt ze de volledige ruimte in zich op. De kas

is hoog, ongeveer vijftien meter schat Lizzy in. De ruimte wordt zacht verlicht door het zonlicht dat, gefilterd door de bladeren van de vele planten, door het glas naar binnen komt. Het ruikt er heerlijk, naar aarde en bloemen en warmte.

Hoewel de broeikas al een aantal maanden niet onderhouden is, ziet het er nog goed uit. Het pad dat verder loopt is bijna niet overwoekerd door planten. Een van Lizzy's wenkbrauwen schiet omhoog, en ze draait zich om naar Collin. Hij kijkt haar met een schaapachtige lach aan.

'Heb jij het pad vrijgemaakt?' vraagt Lizzy achterdochtig.

'Misschien wel, ja,' antwoordt Collin nonchalant.

'Waarom?'

Even is hij stil. 'Omdat ik al wist dat ik deze plek aan jou wilde laten zien,' zegt hij uiteindelijk. 'En dan is het wel zo fijn om daadwerkelijk rond te kunnen lopen, toch?'

Omdat ze niet weet wat ze moet antwoorden, draait ze langzaam een rondje om de volledige tuin in zich op te nemen.

'Het is schitterend,' fluistert ze dan.

Collin knikt enthousiast. 'En dan heb je nog niet eens het beste gezien.'

Kan het nog beter worden dan dit?

Collin loopt langs haar heen, verder de botanische tuin in. Lizzy volgt, maar af en toe stopt ze even om naar de exotische planten of bloemen te kijken. De bordjes zijn allemaal niet meer te zien, dus ze heeft geen idee naar welke planten ze precies aan het kijken is, maar ze weet wel dat alles zo ontzettend mooi is. Alsof ze in een compleet andere wereld is beland.

Alles neemt ze in zich op. De lucht, de geur, het gevoel dat ze krijgt van het zien van al dit leven.

De wereld gaat door, het leven gaat door, beseft ze. Voor nu dan. Zij staat misschien stil, maar de rest van de aarde niet. Ze loopt een paar rondjes in de botanische tuin, alleen. Het besef komt hard bij haar binnen.

Het is nog niet te laat om weer te gaan leven, want er is nog tijd. Niet veel meer, maar wel wat. Het is nog niet te laat. Ze hoeft niet alleen te zijn, ze kan er nog iets van maken. Van deze laatste maanden. Ze hoeft alleen maar ja te zeggen tegen Collin. Maar kan ze het wel? Kan ze haar plekje achter zich laten? Waarom vindt ze deze keuze zo lastig om te maken? Zelfs haar oude huisgenoot vond het makkelijk om alles achter zich te laten. Twijfels. Zoveel twijfels.

Na een tijdje vindt ze Collin weer. Hij zit op een bankje bij een kleine vijver in het midden van de ruimte, recht onder het hoge, ronde, glazen dak.

Uit zijn rugtas haalt hij eten en drinken dat hij blijkbaar heeft meegenomen uit het café. Ze heeft het niet eens doorgehad. Collin zet alles naast zich op het stenen bankje neer en gebaart dan dat ze moet gaan zitten.

'Hopelijk vind je het niet erg dat ik wat dingen uit de voorraadkast en koeling heb gepakt.'

Het zijn wat lang houdbare spullen zoals verpakte crackers, pindakaas, gedroogd fruit en wat flesjes water.

'Nee, natuurlijk niet.'

In stilte pakt Lizzy een van de crackers en dipt die in de pindakaas, aangezien ze geen bestek hebben. 'Hoe hebben de planten het overleefd, denk je? Zonder water?' vraagt Lizzy zich hardop af.

'Voel je hoe vochtig het hier is? De planten hebben hun eigen ecosysteem,' antwoordt Collin. Hij pakt een stukje gedroogd fruit, Lizzy denkt dat het abrikoos is, en stopt het in zijn mond.

'Heb je een favoriet?' vraagt Collin als ze niet reageert.

'Wat?'

'Een favoriete plant of bloem,' verduidelijkt hij.

Lizzy heeft niet zo heel vaak over planten nagedacht. 'Ik denk een cactus.'

Collin moet glimlachen. 'Omdat ze stekelig zijn, net als jij?'

'Ha-ha.'

Collins blik verzacht. 'Ik hoop dat je het leuk vindt dat ik je hier mee naartoe heb genomen.'

Ze knikt, maar eigenlijk wil ze tegen hem zeggen dat ze het heel leuk vindt. Dat ze het waardeert dat hij aan eten en drinken heeft gedacht. En natuurlijk heeft hij het pad voor haar vrijgemaakt.

Zou het echt zo verschrikkelijk zijn om met hem mee te gaan? Naar een of ander zomerhuis waar ze sowieso elektriciteit heeft? Collin heeft gezegd dat ze daar veilig zijn en alles hebben om te kunnen overleven voor de komende maanden.

Hoelang gaat ze alles nog alleen aankunnen? Met de elektriciteit die steeds vaker uitvalt en langer uitblijft. Het eten dat begint op te raken.

Inwendig zucht ze.

Door de bladeren van de planten kijkt ze omhoog, naar het gedetailleerde ijzerwerk van het dak waar het zonlicht naar binnen komt. Ze heeft hem steeds resoluut afgewezen, maar nu twijfelt ze. Zou zij, net zoals de planten en bloemen, kunnen floreren in deze laatste maanden? Het voelt alsof ze bijna geen andere keuze heeft. Ze blijft het liefst op de plek die ze kent, de plek die zij thuis noemt. Maar is dat echt de beste optie?

Voordat het écht te laat is?

9

In het busje terug naar het café staart Lizzy door het raam naar buiten. Vreemd hoe de straten er na al die maanden nog steeds hetzelfde uitzien, terwijl de wereld zo veranderd is. De gedachten die ze had toen ze in de botanische tuin waren blijven door haar hoofd malen. Kan ze echt haar leven helemaal omgooien, zes maanden voor het einde? Ze denkt aan haar ouders. Zij hadden gewild dat ze het beste ervan gemaakt had, in de tijd die ze nog heeft.

Ze kijkt naar Collin, die snel zijn ogen van de weg af haalt om haar een korte glimlach te schenken. Ze kent hem nog steeds niet goed, maar goed genoeg om te weten dat hij haar nooit wat aan zal doen. En ze heeft toch ooit een jaar samengewoond met haar veganistische huisgenoot, ook een man die ze niet echt goed kende. Collin kent ze ondertussen al beter.

Bovendien, als het zomerhuis echt zo afgelegen en zelfvoorzienend is, dan hoeft ze zich helemaal nergens zorgen om te maken. De elektriciteit in het café valt steeds vaker uit en wat heeft ze in het café te doen als er geen elektriciteit of eten meer is?

Collin parkeert zijn busje voor het café en voordat ze zich kan bedenken, flapt Lizzy eruit: 'Ik ga met je mee.'

'Echt?' vraagt hij ongelovig.

Lizzy knikt.

'Dat is geweldig!'

Ja, dit voelt als de juiste beslissing voor haar.

Samen lopen ze naar binnen en uit automatisme begint Lizzy koffie voor Collin te zetten. Hij leunt ontspannen tegen de toonbank aan.

'Ik heb wel een paar voorwaarden,' zegt Lizzy.

Collin slaat speels zijn armen over elkaar en kijkt haar met half dichtgeknepen ogen aan, maar ze ziet dat hij geamuseerd is. 'Jij en je voorwaarden. Wat nu weer?'

'Ten eerste, Tofu moet mee,' zegt ze terwijl ze haar wijsvinger omhoog houdt. Ze moet er niet aan denken om dat beestje alleen achter te laten, hoe nors hij ook tegen haar doet. Hij is al eens eerder verlaten en ze kan het absoluut niet over haar hart verkrijgen om hem dat nog eens aan te doen.

'Je denkt toch niet dat ik mijn zoon hier ga achterlaten?' zegt Collin quasigeschokt.

Lizzy rolt met haar ogen. Natuurlijk noemt hij Tofu zijn zoon. Die twee zijn nu al onafscheidelijk.

'En ten tweede,' gaat ze verder en steekt een tweede vinger erbij op. Collin kijkt haar verwachtingsvol aan. 'Wil ik mijn boek schrijven,' mompelt ze. Haar schouders zakken wat, ze is opgelucht dat ze het daadwerkelijk heeft kunnen zeggen.

Collins wenkbrauwen schieten omhoog en er verschijnt een verbaasde maar enthousiaste blik op zijn gezicht. Deze man is echt een open boek, ze kan elke emotie van hem aflezen.

'Natuurlijk kan dat, Lizzy!' antwoordt hij. 'Zoals ik al zei, er is een werkkamer met typemachine waar je gebruik van kunt maken.'

Ze knikt. Het is een fijn idee dat er straks een hele kamer is waar ze in alle rust aan haar boek kan werken.

Met haar handen in haar zij staat Lizzy voor de grote, oude koffer vol kleding die open op haar bed ligt.

Ze zucht. Hopelijk heeft ze genoeg kleding ingepakt.

Haar oog valt op de polaroidfoto's van haar ouders die aan de spiegel hangen. Voorzichtig trekt ze de foto's er een voor een van af. Onverwacht krijgt ze tranen in haar ogen.

Wat moet ze nou zonder hen?

Haar beste vrienden. Haar hele wereld.

Haar duim glijdt over het gezicht van haar moeder, op wie ze zoveel lijkt.

Een steek van gemis gaat door haar heen.

Lizzy's ouders stonden midden in het leven, genoten er volledig van. Dat hadden ze ook voor haar gewild.

Maak er nog wat van, Liz, galmt haar moeders stem door haar hoofd. *Leef. Voor ons.*

Haar kleine kamer ziet er opeens ontzettend leeg uit. De kamer waar ze de afgelopen vier jaar heeft gewoond. Ze wordt overweldigd door een enorm melancholisch gevoel, tranen prikken achter haar ogen.

In haar hoofd ziet ze zichzelf de kamer betrekken, nog enthousiast en optimistisch over haar nieuwe baan, nieuwe huisgenoot, nieuwe leven. Hoe ze in de afgelopen vier jaar deze kamer, deze woning, tot haar eigen plekje heeft gemaakt.

Vreemd hoe klein haar thuis is.

Ze slikt de brok in haar keel weg en knippert snel de tranen uit haar ogen.

Vannacht zal ze nog een laatste keer in haar eigen bed slapen. Morgenvroeg vertrekken zij, Collin en Tofu richting het zomerhuis.

Wanneer ze klaar is met inpakken loopt ze de trap af naar het café waar ze nog net niet tegen Collin botst. Ze deinzen allebei achteruit. Even is het enige wat ze doen elkaar aankijken.

Dan beginnen ze allebei tegelijk te praten:

'Dus, heb je alles –'

'Ik denk dat ik zo –'

Ze stoppen allebei met praten. Er verschijnt een geamuseerde grijns op Collins gezicht.

'Je hebt alles?' vraagt hij.

Lizzy knikt en probeert Collins blik te vermijden, want om de een of andere reden kan hij haar doorzien.

'Laten we nog even door de voorraadkast en het café gaan om te zien of we nog wat mee kunnen nemen.'

'O, absoluut. Ik ga niet weg zonder die heerlijke koffiebonen van jullie,' stelt hij, 'want ik hoop stiekem dat je straks in het zomerhuis nog steeds die lekkere flat whites voor me wil maken.'

'Dat ligt eraan,' antwoordt ze stellig.

'Waaraan? Ik laat je gratis en voor niks in een zelfvoorzienend zomerhuis aan een meer verblijven, wat wil je nog meer?' grapt Collin. Ze ziet de pret in zijn ogen.

'Of jij me hier steeds aan gaat blijven herinneren of niet,' kaatst ze terug. Ze gaat met haar armen over elkaar staan. 'Ik heb nog wat meer voorwaarden. Ik wil het er absoluut niet hebben over dat de wereld vergaat over zes maanden.'

Collins gezicht betrekt. 'Hoezo niet?'

Ze kijkt naar de grond. 'Omdat ik in het moment wil leven, en niet constant eraan herinnerd wil worden dat ik nog maar zes maanden heb.' Dat ze de eerste zes maanden heeft weggegooid, denkt ze er in stilte achteraan. 'Mijn laatste voorwaarde is een bucketlist.'

10

Tofu miauwt hard in het reismandje als ze hem op de achterbank zetten. Lizzy's kamer is leeg, haar spullen staan achterin. Het café ziet er ook leeg uit. Collins bus is helemaal volgeladen. Lizzy gooit haar hoofdkussen op de bijrijdersstoel om tegenaan te leunen tijdens de lange rit. Dan loopt ze voor de laatste keer het café binnen. Collin begrijpt waarschijnlijk dat ze even een momentje alleen nodig heeft en gaat alvast achter het stuur zitten. Ze ziet hem zich in zijn stoel omdraaien om zachtjes tegen Tofu te praten.

In het vroege ochtendlicht staat Lizzy alleen in het café, ze ziet het stof in de lucht dwarrelen en ademt nog een keer diep de bekende geur in.

Ze heeft besloten om de deur van het café en het appartement open te laten. Zodat mensen toch wat bruikbaars kunnen vinden, als dat nodig is.

Ze gaat hier nooit meer terugkomen.

Nooit meer.

Deze plek zal ophouden te bestaan.

Ze herinnert zich nog haar eerste werkdag.

Momenten dat het zo druk was dat ze bijna niet toekwam aan een pauze.

De vele collega's met wie ze heeft samengewerkt.

Alle vervelende klanten.

Alle leuke klanten.

Ze haalt de sleutels uit haar broekzak en legt die op de toonbank, kijkt nog een keer het café rond en loopt dan naar buiten, de frisse ochtendlucht in. Als ze de auto instapt kijkt Collin met een bezorgde blik naar haar. Maar ze zegt niks als ze gaat zitten en haar riem vastmaakt. Ze geeft hem alleen een kort knikje.

Collin start de auto en rijdt rustig weg, gefocust op de weg.

Lizzy blijft zo lang als ze kan via de spiegel van Collins busje naar het café staren, totdat het helemaal uit het zicht is. Dan sluit ze haar ogen en doet haar best om niet te huilen.

Collin tikt ritmisch met zijn duimen tegen het stuur, op de maat van de muziek die zachtjes aan staat. Sinds hun vertrek een uur geleden hebben ze niks tegen elkaar gezegd. Lizzy leunt met haar hoofd tegen het koele raam aan en staart naar buiten. De stad en buitenwijken hebben plaatsgemaakt voor het platteland en natuur die volop in bloei staat. Ze is al zo lang niet meer buiten de stad geweest, het is vreemd om te zien dat de rest van de wereld ook nog bestaat.

Af en toe miauwt Tofu zachtjes, maar het lijkt alsof hij eindelijk in slaap valt. Ze zullen over een paar uurtjes stoppen om hem aan het tuigje eruit te laten en wat te laten drinken. Hier en daar staan auto's langs of op de weg, het hoge gras van de berm begint al om de auto's heen te groeien. Gelukkig zijn de wegen tot nu toe goed toegankelijk en Collin rijdt gestaag door.

Op de grond naast haar voeten ligt haar tas met daarin water, snacks, wat kattenbrokjes in een klein plastic ziplockzakje, het kattentuigje, tissues, een paar cd's, het boek dat Lizzy aan het lezen is en haar notitieboekje. Ze buigt zich voorover en begint in de tas te rommelen. Ze haalt er een aantal cd's uit.

'Vind je het erg als ik andere muziek opzet?' vraagt ze aan Collin.

Hij schudt zijn hoofd.

Ze schuift de cd van het album *Everybody Else Is Doing It, So Why Can't We?* van The Cranberries erin. De eerste noten van 'I Still Do' vullen de cabine van het busje.

Collins ogen lichten op. 'The Cranberries?'

'Mijn favoriete band,' zegt Lizzy nonchalant.

'Klinkt goed,' zegt Collin terwijl hij het volume iets harder zet, maar niet zo hard dat ze niet kunnen praten of dat Tofu er wakker van wordt. 'Heb je nog na kunnen denken over de bucketlist?'

'Weet je wat, eigenlijk wel ja,' zegt ze vastberaden. Ook al heeft ze nog maar zes maanden te leven, ze moet er toch wat van maken. Het is nu of nooit.

Ze grist een pen en post-it uit haar tas, klikt op de achterkant van de pen en begint te schrijven.

Lizzy's einde-van-de-wereld-bucketlist

Daaronder schrijft ze het eerste punt op haar bucketlist, het belangrijkste.

1. *Een boek schrijven*

Dan tikt ze met de pen tegen haar kin. Wat wil ze nog meer gaan doen in de tijd die ze nog hebben?

'Wat zijn dingen die je nog nooit hebt gedaan, maar die wel haalbaar zijn? We kunnen niet bepaald gaan skydiven of zwemmen met haaien, of zo,' brengt Collin in.

'Kamperen,' zegt ze. 'Dat heb ik nog nooit gedaan en je zei dat het zomerhuis afgelegen ligt, toch? Dan moet er zeker wel een mooie kampeerplek zijn.'

'O, absoluut! Ik ken er zelfs meerdere.' Een brede lach verschijnt op Collins gezicht. 'Ik kampeer al jaren, dus ik zou je alles kunnen uitleggen en laten zien.'

Lizzy geeft een kort knikje en schrijft het op de post-it.

2. *Kamperen in de natuur*

Een tijdje kijkt ze weer uit het raam.

'Vroeger,' begint ze, 'hielden mijn moeder en ik vaak een geïmproviseerde spadag bij ons thuis. We lakten dan onze nagels, verfden elkaars haar, deden gezichtsmaskers op.' Bij de herinnering krijgt Lizzy een warm gevoel. 'We luisterden naar ontspannende spa-muziek, maar kletsten natuurlijk ook veel.' Ze tikt met de pen op haar bovenbeen. 'Mijn moeder was mijn beste vriendin, dus het was altijd heel gezellig.'

Collin haalt kort zijn ogen van de weg en kijkt naar haar met een glimlach die zijn sombere ogen niet bereikt.

'Dus,' gaat Lizzy verder zonder oogcontact te maken. 'Is het gek om een spadag op een bucketlist te zetten?'

'Nee, natuurlijk niet, Lizzy,' antwoordt Collin snel. 'Jij mag op je bucketlist zetten wat je maar wil.'

'Dit kan ik wel alleen doen, dat is geen probleem.'

'Probeer je me nou een ontspannende spadag te ontnemen?' grapt hij. Er verschijnt een twinkeling in zijn donkere ogen.

'Oké, oké,' mompelt ze, 'een spadag samen.'

Ze probeert zo netjes mogelijk te schrijven in de rijdende auto.

3. *Een uitgebreide spadag*

Collin kijkt snel naar het gele briefje en knikt dan goedkeurend.

Haar gedachten zijn nog steeds bij haar moeder. Ze hield van koken en maakte altijd de lekkerste geroosterde tomatensoep. Het was haar specialiteit. Wat als ze die ging proberen te maken? Lizzy is helemaal geen ster in koken, maar ze mist de soep van haar moeder enorm.

'Hoe goed kan jij koken?' vraagt ze aan Collin.

Hij begint te glimlachen. 'Nou, ik ben een uitstekende chef, al zeg ik het zelf.'

'Denk je dat je een gerecht kan maken zonder het recept ervan te hebben?'

Hij kijkt even bedenkelijk. 'Hoe bedoel je?'

'Mijn moeder maakte altijd de lekkerste geroosterde tomatensoep. Die zou ik graag zelf willen maken om nog eens te kunnen eten, maar ik heb het recept niet. Dat hield ze altijd geheim.' Ze lacht kort bij de herinnering.

'We kunnen het zeker proberen,' zegt Collin. 'We moeten het dan waarschijnlijk op een paar verschillende manieren proberen te maken, totdat het precies hetzelfde smaakt als jouw moeders recept.'

Dat klinkt logisch.

'Oké, ik zet het op de bucketlist, zodat we het kunnen proberen.'

4. *Mama's geroosterde tomatensoep maken*

Wil ze het hierbij laten? Of wil ze nog een item toevoegen? Vier items voelt als een mooi aantal en ook als iets wat haalbaar is in zes maanden, terwijl ze haar boek schrijft.

'Hoe afgelegen is dit zomerhuis ook alweer?' vraagt ze aan Collin.

'Heel afgelegen,' bevestigt hij.

Ze zou daar iets kunnen doen wat ze altijd al heeft willen doen, maar nooit heeft gedurfd omdat er altijd anderen om haar heen waren. Er zal helemaal niemand in de buurt zijn. Behalve Collin dan. Ze overweegt haar opties. Zo hard als ze kan schreeuwen in het bos? Nee, dat had ze op een iets minder afgelegen plek ook kunnen doen. Naakt rondrennen? Nee, daar krijgt ze alleen maar vervelende schuurplekken van. Naakt zwemmen? 's Nachts skinnydippen? Dat heeft ze nog nooit gedaan.

Haar ouders hebben haar een fijne jeugd gegeven, maar ze had nooit vrienden van haar eigen leeftijd. Lizzy associeert skinnydippen altijd met dronken tieners. Dat is iets wat ze ook nog nooit

heeft ervaren: op een zomeravond met een groep vrienden dronken worden en dan in het moment besluiten om te gaan skinnydippen, lachend onder de sterren.

Hoe gaat ze dit nou weer brengen? Collin had vast veel vrienden, zij was de introverte tiener die altijd alleen in een hoekje verdiept in een boek zat.

Nu is het haar beurt om haar keel te schrapen.

'Waar denk je aan, Liz?'

'Ben je weleens vroeger, toen je nog een tiener was, 's nachts wezen skinnydippen met vrienden? Dronken?' vraagt ze.

Hij fronst, alsof hij niet helemaal weet waar ze met deze vragen heen wil gaan.

'Ja?' Het klinkt meer als een vraag dan als een antwoord.

Ze knikt. Dat dacht ze al.

Het is even stil, dan vraagt hij: 'Jij niet?'

Ze schudt haar hoofd en kijkt van hem weg, door de zijruit naar buiten.

'Ah,' is alles wat hij zegt.

Het is even stil.

'Dus, wil je dat toevoegen aan de bucketlist?'

'Ik denk het,' antwoordt Lizzy.

Collin gebaart naar de post-it dat ze het op moet schrijven. De woorden verschijnen.

5. *'s Nachts dronken skinnydippen*

Ze voelt dat haar wangen branden en ze durft niet Collins kant op te kijken. Gelukkig vult de muziek de stilte.

Ongeveer een uur later stoppen ze voor het eerst. Ze maken Tofu wakker en krijgen met moeite het tuigje bij hem om, maar ze nemen liever het zekere voor het onzekere. Collin loopt met Tofu de bosjes in, in de hoop dat de kat daar zijn behoefte kan doen.

Lizzy strekt haar benen en loopt het kleine verlaten toiletgebouw in met de tissues uit haar tas.

Als ze terugkomt bij het busje, komen Collin en Tofu net de bosjes weer uit.

'Zou jij zo een stukje willen rijden?' vraagt Collin als ze allemaal weer bij het busje staan.

Lizzy kijkt beschaamd weg. 'Um, ik heb geen rijbewijs...'

Ze denkt dat Collin geïrriteerd gaat zijn, maar hij begint te glimlachen.

'Dat moeten we dan ook toevoegen aan je bucketlist! Leren autorijden,' zegt hij enthousiast.

'Blijven we niet bij het zomerhuis, als we daar zijn?' vraagt ze een beetje achterdochtig.

'Jawel, maar als er iets gebeurt dan weet jij ook hoe je moet autorijden. En het is echt heel leuk!'

Collin opent de autodeur aan de passagierskant en pakt de post-it en een pen uit haar tas. Dan geeft hij haar de twee items aan, gebarend dat ze het op moet schrijven.

Mokkend geeft Lizzy toe.

6. *Leren autorijden*

Lizzy kijkt bedenkelijk naar het zesde en laatste item op haar bucketlist. Ze heeft geen idee of ze dat kan of niet. Maar ze moet toegeven dat het een fijner gevoel geeft als ze allebei kunnen autorijden, mocht er iets gebeuren.

11

'Denk je dat je voor het einde nog eens naar je familie toe gaat? Om afscheid te nemen, en zo?' vraagt Lizzy.

Collins gezicht betrekt. Dat heeft ze nog niet meegemaakt; hij ziet er altijd zo vrolijk en levendig uit.

'Nee, ik ben niet van plan terug te gaan.' Zijn toon is serieus. 'We hebben al afscheid genomen.'

'Ah,' is alles wat Lizzy zegt.

'Ik denk niet dat ze me gaan missen, om eerlijk te zijn. Ze hebben mijn broer.' Hij klinkt gekwetst, bijna verbitterd.

'Hoe bedoel je?'

Hij moet even uitwijken voor een stilstaande auto op de weg, voordat hij antwoord geeft.

'Hij is altijd al de perfecte zoon geweest, snap je? Nick heeft al jaren een hoge functie binnen het bedrijf van mijn ouders. Hij is getrouwd met, volgens mijn ouders, de perfecte vrouw van perfecte komaf, en heeft vier perfecte kinderen. Nick is perfect. En ik... niet.' Een van zijn handen gaat gefrustreerd over zijn gezicht. 'Ik ben achtentwintig en heb volgens hen niks bereikt. Geen carrière, geen relatie, helemaal niks.'

'Collin...' begint Lizzy zachtjes.

'Ze gaven me niet eens de kans, weet je. Toen ik klaar was met studeren zei mijn vader: "Jij gaat op deze afdeling werken en je

zorgt er maar voor dat je het goed doet." En dat was het. Geen enkele keer werd aan mij gevraagd wat ik wilde. Het enige wat ik ooit voor mezelf heb gedaan is weggaan.'

Hij schudt zijn hoofd.

'Sorry, ik weet precies hoe dit klinkt. Witte jongen met rijke ouders heeft het zwaar, o wat zielig.' Hij lacht humorloos. 'Geloof me, ik weet hoeveel privileges ik heb gehad. Dus daarom heb ik al afscheid van ze genomen. Ik ben de eerste paar maanden bij ze gebleven, maar ik moest daar gewoon weg.'

Ze kijken elkaar even kort aan.

'Ik ben blij dat je bent weggegaan,' zegt Lizzy.

'Ja?' vraagt hij verbaasd.

'Ja, je hebt voor jezelf gekozen. Het is jóúw leven, voor hoelang het nog duurt. Leef hoe jij wilt leven.'

Er verschijnt weer een kleine glimlach op Collins gezicht.

Dan miauwt Tofu opeens zo hard dat ze er allebei van schrikken, waardoor Collin in lachen uitbarst. Lizzy rolt met haar ogen terwijl ze haar hoofd schudt, maar toch moet ze ook hardop lachen. Voor het eerst in maanden.

Pas tegen middernacht slaat Collin een landweg in. Het duurde veel langer dan ze gedacht hadden, omdat Collin om stilstaande auto's heen moest manoeuvreren. Ook moesten ze Tofu om de zoveel uur uitlaten.

Na een paar kilometer komen ze bij een poort midden in de bossen terecht, met een hek dat zich aan beide kanten van de poort uitstrekt. Aan de linkerkant van de poort hangt een bord waarop staat: PRIVÉTERREIN, VERBODEN VOOR ONBEVOEGDEN. Aan de rechterkant hangt een bord in de vorm van een gele driehoek met zwarte rand, met een zwart bliksemteken in het midden: een waarschuwingsbord voor elektrische spanning. Lizzy gaat op het puntje van de bijrijdersstoel zitten en kijkt met grote ogen naar Collin wanneer hij de auto uitstapt om een code in te vullen zo-

dat de poort opengaat. Zodra hij weer in de auto zit rijdt hij rustig door de poort, die automatisch achter hen sluit. Geen wonder dat hier niemand is. Als ze al geluk hebben om ooit de locatie van het huis te vinden, dan moeten ze ook nog eens door een hek dat onder spanning staat.

'Leg uit,' is alles wat ze tegen hem zegt.

'Mijn familie... is ook eigenaar van het land dat rond het huis ligt. En het meer,' zegt hij ongemakkelijk.

Lizzy valt met stomheid geslagen terug in de passagiersstoel. Dit is echt de perfecte locatie voor een moord, niemand zal haar hier ooit terugvinden.

Het laatste halfuur rijden ze over de ellendig lange oprijlaan, het is zo donker dat ze alleen de bomen naast het pad zien. Als ze aankomen bij het huis parkeert Collin het busje voor de dichte garagedeur. Als Lizzy de deur van de auto opent, is het enige wat ze hoort de wind die door de bladeren van de bomen ritselt, hier en daar een paar krekels en een uil die ergens in de verte geluid maakt. Een licht briesje speelt met haar haren. Het ruikt hier zo anders dan in de stad, naar de natuur en frisse lucht, naar aarde en dennenbomen. Haar ogen gaan omhoog en de hemel is zo helder, dat ze de Melkweg kan zien.

Onder de felle sterren voelt ze zich klein.

Zes maanden.

Ze blijft hier maar zes maanden, tot het einde.

Het voelt nog steeds onwerkelijk.

Collin laadt een paar van de spullen uit en ze loopt naar hem toe om hem te helpen.

'Ik zal meteen de generator aanzetten zodat we elektriciteit hebben, hopelijk hebben we dan snel warm water. Morgen zal ik je een hele tour geven,' zegt hij.

Ze zijn beiden uitgeput van de reis.

Lizzy tilt Tofu van de achterbank terwijl Collin de voordeur opent. Ze loopt achter hem aan naar binnen. Het is aardedonker in het huis.

'Wacht hier,' zegt hij, en dan is hij verdwenen.

Na een paar minuten is hij weer terug en knipt het licht in de gang aan. Lizzy knippert een paar keer met haar ogen om aan het plotselinge licht te wennen.

Ze laten Tofu uit zijn reismandje en zetten snel wat water, eten en de kattenbak voor hem neer. Morgen zoeken ze de rest wel uit.

'Oké, ik zal je je kamer laten zien.' Met haar koffer en zijn tas in de hand neemt hij de trap naar boven.

'Het zomerhuis heeft vijf slaapkamers, allemaal voorzien van een eigen badkamer. En aangezien jij mijn eregast bent, krijg jij natuurlijk de master suite met prachtig uitzicht over het meer, dat zal je morgenochtend wel zien.' Hij geeft haar een knipoog.

Aan het einde van de gang opent hij een brede deur. Als hij het licht aandoet, stokt Lizzy's adem in haar keel.

De master suite in kwestie is groter dan het hele appartement dat ze met haar huisgenoot deelde en ziet er werkelijk schitterend uit, met een groot hemelbed, zachte vloerbedekking en pastelkleuren. Alle meubels zijn bedekt met plastic, waarschijnlijk zodat er geen stof op komt.

Collin zet haar spullen neer en begint het plastic van het bed af te halen. Daarna komen de andere meubels tevoorschijn, zoals een dressoir, een kaptafel met stoel en een grote kledingkast.

Hij kijkt haar met een verwachtingsvolle blik aan.

Ze heeft nog steeds niks gezegd, maar geeft een kort knikje.

'Dank je wel, Collin,' zegt ze zachtjes.

Hij loopt richting de deur en leunt met zijn armen over elkaar heen gevouwen tegen het deurframe aan.

'Slaap lekker, Lizzy,' zegt hij.

'Welterusten.'

Als ze even later in bed gaat liggen, hoort ze buiten allemaal vreemde geluiden en kan ze niet in slaap vallen.

Ze denkt aan haar ouders, het café, haar kleine maar knusse kamertje. Ze voelt haar neus en ogen prikken. Warme tranen stro-

men uit haar ogen en rollen naar beneden, haar oren in. Maar ze veegt ze niet weg.

Het heeft geen nut, want ze blijven komen.

12

Lizzy wordt wakker door de geur van vers gezette koffie. De zon schijnt door de gordijnen naar binnen en ze heeft geen idee hoe laat het is. Ondanks dat ze moeilijk in slaap viel, heeft ze toch diep geslapen.

Als ze opstaat loopt ze direct naar het grote raam en doet de gordijnen open. Het uitzicht is prachtig: de zon staat al hoger aan de hemel en reflecteert op het rustig deinende water van het meer. Een zacht briesje zorgt ervoor dat de bladeren van de bomen en planten in het gedeelte van de tuin dat ze ziet heen en weer bewegen. Het voelt onwerkelijk dat ze hier is, dat ze echt de stap heeft gezet en is meegegaan.

Op haar sloffen loopt ze de gang door naar de trap. Ze komt langs vier andere deuren, twee aan iedere kant. Dat zijn natuurlijk de slaapkamers waar Collin het gisteren over had.

Beneden komt ze via de hal uit in een grote woonkamer met drie beige banken die tegenover een open haard staan. Het hele huis is chic, maar comfortabel ingericht. Overal is er een prachtige lichtinval door de ramen. Er ligt een dun laagje stof op de vloer, maar de meubels zijn smetteloos. Die moeten vast ook onder plastic hebben gezeten.

In de grote keuken staat Collin met zijn rug naar haar toe. Ook de keuken heeft een geweldig uitzicht over het meer; die moet di-

rect onder Lizzy's kamer liggen. Geen wonder dat ze wakker is geworden door de geur van koffie.

Tofu zit op het keukeneiland en kijkt toe hoe Collin ontbijt aan het maken is. De radio, waarschijnlijk met een cd-speler want de radiostations zijn niet meer bemand, staat zachtjes aan en Collin neuriet zachtjes mee. Op de koelkast ziet ze een klein geel briefje hangen en ze herkent meteen haar eigen handschrift. De bucketlist.

'Goedemorgen,' zegt Lizzy zachtjes, zodat hij niet van haar schrikt.

Collin draait zich om en glimlacht warm naar haar. 'Goedemorgen, slaapkop.' Hij schuift een kop koffie haar kant op.

Lizzy blijft in de deuropening van de keuken staan, aarzelend.

'Dank je wel, maar ik drink eigenlijk geen koffie,' zegt ze schaapachtig. 'Ik ben een theepersoon.'

'O, dat is geen probleem,' zegt Collin luchtig. 'Ik zal de waterkoker voor je aanzetten.'

Hij doet een keukenkastje open en haalt er een theedoos uit.

'Hier zitten alle theezakjes in, maar we hebben nog meer in de voorraadkast, mocht je een andere smaak willen.'

Collin gebaart met zijn hand naar een kruk aan het keukeneiland. 'Neem plaats. Ik ben brood aan het roosteren, maar ik weet niet wat voor beleg je er graag op wilt, en of je vlees en zuivel eet.' Hij draait zich weer om naar het elektrische fornuis.

Dat is zo... attent, denkt ze.

'Ik eet vegetarisch, dus iets van pindakaas is goed,' antwoordt Lizzy.

Collin geeft een knikje en lijkt de informatie ergens in zijn geheugen op te slaan.

Even later zitten ze aan het eiland te ontbijten, met de muziek als enig geluid in de ruimte.

'Dus, hoe werkt een zelfvoorzienend huis? Je zei dat er een generator is?' Lizzy verbreekt de stilte met haar vragen.

Collin knikt enthousiast. 'Klopt, op het dak liggen een aantal zonnepanelen. Een soort grote batterij slaat alle elektriciteit op, waardoor de generator werkt. Eigenlijk alles in het huis is elektrisch. Deze elektriciteit warmt ook het water in de boiler op. Maar omdat het nu lente is, gebruiken we eigenlijk niet zo heel veel elektriciteit.' Hij neemt een slokje van zijn koffie en zijn gezicht betrekt. 'Maar goed dat je geen koffie drinkt, want dit kan absoluut niet tippen aan de flat whites die jij maakt.'

'Koffie is toch gewoon koffie.' Lizzy rolt met haar ogen. Is hij een koffiesnob of zo?

Hij kijkt haar gechoqueerd aan en legt een hand op zijn borst. Alsof ze hem heel ernstig heeft beledigd.

'Lizzy, jij als barista kan dat écht niet zeggen.'

Ze haalt haar schouders op. 'Vertel nou maar verder.'

Collin schudt met zijn hoofd, haar opmerking van zich afschuddend.

'Oké, dus we hebben zonnepanelen, maar we hebben ook een heel ondergronds systeem dat regenwater en ons afvalwater voor ons zuivert. Daarom kan je het water uit de kraan hier gewoon drinken,' zegt hij.

Waarom hebben zijn ouders in vredesnaam zo'n huis laten bouwen? Volgens Collin waren ze hier alleen in de zomers. Ze moeten hier dan wel telkens voor langere tijd hebben gezeten, omdat het huis zo afgelegen ligt. Het is dan niet echt realistisch om iedere dag of week naar de supermarkt te gaan. Maar daar hadden ze vast personeel voor.

'Nog andere dingen die je zou willen weten?' vraagt Collin.

Lizzy denkt even na. Dan schiet het haar te binnen. Ze is helemaal vergeten om naar het allerbelangrijkste te vragen: eten.

'Hebben we wel genoeg eten voor ons tweeën?' Ze probeert de lichte paniek niet in haar stem te laten horen.

'Zoals ik al eerder zei, je hoeft je echt nergens zorgen over te maken,' begint hij, 'kom mee, dan zal ik het je laten zien.'

Ze gaan een deur door en ze komen uit in een enorme bijkeuken die ook dient als voorraadkast. Lizzy heeft in heel haar leven nog nooit zoveel eten in blik gezien. Haar ogen worden wijd.

Ze kijkt de ruimte rond en ziet ook veel houdbare pakken drinken staan, evenals blikken groente en fruit die eruitzien alsof ze door de familie persoonlijk geconserveerd zijn. Wat hoogstwaarschijnlijk niet zo is. Ze ziet grote glazen voorraadpotten met verschillende soorten pasta, rijst, bonen, noten, meel en koffie.

'Dit is nog niet eens alles,' zegt Collin. Zijn blik rust op haar, waarschijnlijk wil hij haar eerste reactie in zich opnemen.

Hij loopt door naar twee grote deuren, precies zoals ze in een keuken van een professioneel restaurant hebben. Een deur is van een koeling en de andere van een vriezer. Lizzy fronst.

'Hoe...' begint ze.

'De koeling en de vriezer hebben een eigen generator en staan altijd aan, net zoals het hek om het land heen,' antwoordt Collin.

'Ah.' Lizzy moet even de hele constructie van het huis verwerken.

Collin opent de deur van de koeling en Lizzy ziet dat deze ook vol ligt met eten. Hetzelfde geldt voor de vriezer.

'Waarom hebben ze dit?' vraagt Lizzy verward.

'Zoals je al hebt gezien, ligt het huis midden in het bos. Het is dus minder makkelijk om even snel op en neer te gaan naar een supermarkt.' Collin haalt nonchalant zijn schouders op. 'Alles is houdbaar, dus vertrouw me als ik zeg dat we echt meer dan genoeg eten hebben.' Hij kijkt haar indringend aan.

Ze knikt en kijkt weg.

Even staan ze naast elkaar in de bijkeuken zonder iets te zeggen.

Dan draait Collin zich naar haar toe en zegt: 'Kom, ik laat je de rest van het huis zien.'

In de werkkamer vallen Lizzy's ogen uiteraard direct op de typemachine, die donkerrood is en er peperduur uitziet. Ze ziet even niets anders.

Collin glimlacht als hij ziet dat ze het ding al gespot heeft.

'De droom van iedere schrijver, toch? Een boek schrijven op een typemachine?' vraagt hij plagerig en stoot haar met zijn schouder aan.

Lizzy haalt haar schouders op, maar kan haar enthousiasme niet verbergen.

'Maar ja, hier kun je dus zeker aan je boek werken. Neem het hele bureau in beslag, voel je helemaal thuis. Dit gaat jouw domein zijn,' gaat Collin verder.

Naast de werkkamer zit de bibliotheek. Lizzy gaat in het midden van de ruimte staan en draait langzaam een rondje om alles in zich op te nemen. Er staat een enorm bureau van massief eikenhout en een oude bureaustoel waarvan het leer zacht lijkt geworden van het jarenlange gebruik. Ingebouwde boekenkasten van hout in een warme kleur reiken van de vloer naar het plafond en zijn smaakvol ingericht met hier en daar wat oudere boeken en wat kunstwerken. Lizzy merkt meteen op dat de boeken op alfabetische volgorde van de achternaam van de auteur staan. Met haar hoofd schuin gaat ze een paar van de titels langs. Het ziet ernaar uit alsof er alleen maar klassiekers en literatuur in de kasten staan.

'Je zult helaas geen *Twilight* vinden hier.' Collin staat in de deuropening tegen het deurframe aangeleund en volgt haar met zijn warme blik. 'Mijn ouders hadden natuurlijk een bepaald imago in stand te houden, ook al waren ze in hun eigen zomerhuis op vakantie. Die boekenkast was voornamelijk voor als er vrienden langskwamen en hier verbleven.'

Lizzy vindt het nog steeds bizar dat Collins ouders een bibliotheek in hun zomerhuis hebben laten bouwen. Wie doet dat nou? Maar ze is er ook dankbaar voor, want de bibliotheek staat natuurlijk helemaal vol.

Lizzy gaat de kasten langs en er springen meteen een aantal boeken uit voor haar.

'Pak vooral wat je wil lezen.'

Lizzy laat zich dat geen tweede keer zeggen en begint boeken uit de kasten te halen, waaronder *To the Lighthouse* van Virginia Woolf en *Animal Farm* van George Orwell.

Collin moet zachtjes lachen.

Als Lizzy klaar is met boeken verzamelen, lopen ze weer naar boven, Lizzy met haar boekenstapel in haar armen en Collin met de rest van haar tassen. Wanneer ze aan het einde van de gang bij haar kamer zijn aangekomen, zet Lizzy de boeken op het nachtkastje. Ze is zich er opeens van bewust dat ze nog haar pyjama en sloffen aan heeft en dat ze nog moet douchen.

'Ik ga...' Ze gebaart met haar duim richting de deur van de badkamer.

'Tuurlijk,' antwoordt hij snel en zijn wangen krijgen een lichtroze kleur. 'Zie ik je zo weer beneden? Dan laat ik je de tuin en het meer zien.'

Lizzy knikt en hij doet de deur achter zich dicht als hij de kamer verlaat.

Nadat ze gedoucht heeft en zichzelf heeft aangekleed, besluit ze om haar koffers uit te pakken. Boven de dressoir hangt een spiegel, waar ze weer de foto's van haar oude spiegel vastplakt. Nu voelt de kamer toch meer als haar eigen plekje.

Collin ligt op een van de banken in de woonkamer met Tofu in zijn armen een boek te lezen.

Samen lopen ze via de brede openslaande deuren in de keuken naar buiten. De veranda heeft ook een adembenemend uitzicht over het meer en de bossen.

Via een trappetje komen ze op een klein grasveldje, dat dringend gemaaid moet worden. In het midden van het vergroeide grasveld staan een aantal vieze loungestoelen en een grote vuurkorf die wordt opgeslokt door het onkruid. Het veldje wordt omringd door planten en struiken die allemaal in bloei staan.

Het is echt een heerlijke tuin, waar ze kunnen liggen, lezen en nog veel meer.

Collin wijst naar een gedeelte van de tuin. 'Ik denk dat ik daar een moestuin ga aanleggen, zodat we hopelijk wat verse kruiden, groenten en fruit zullen hebben.'

Lizzy kijkt bedenkelijk naar het stukje tuin. Er lijkt veel zon te komen, maar het ligt er ook goed beschut. Ze weet niks van tuinieren, dus ze heeft geen enkel idee of het gaat werken of niet.

'We hebben wat zaadjes in de voorraadkast liggen,' praat Collin verder.

'Ik weet niks van tuinieren of planten, maar ik wil wel helpen.'

Hij lacht. 'Wat hulp zou heel fijn zijn.'

De grond loopt steeds meer naar beneden af naar het meer toe. Ze lopen de steiger op tot aan het einde, waar een zwemtrap van roestvrij staal het water in leidt. De steiger deint een beetje mee op de golven van het meer.

Zij aan zij staan ze op de steiger en kijken het hele meer over.

Lizzy had niet gedacht dat het zo groot zou zijn. De geur van het meer en de natuur doen haar goed. Ze ademt diep in en voelt zichzelf tot rust komen.

'Nu snap ik waarom je hierheen wilde gaan,' zegt Lizzy.

Collin knikt, met zijn blik op het meer.

'Het water is nu nog net iets te koud, maar over een paar weken zal het heerlijk zijn om in te zwemmen,' antwoordt hij.

'Klinkt goed,' zegt Lizzy.

In stilte staan ze nog een tijdje te kijken hoe de golven van het meer bewegen en hoe het felle zonlicht op het water valt.

13

De typemachine is een glimmende, donkerrode Underwood Portable. Lizzy weet dat hij antiek is, maar hij ziet er bijna als nieuw uit. Het merk zegt haar niets, maar hij moet vast een klein fortuin hebben gekost.

Al Lizzy's notitieboekjes liggen op een stapel rechts van de Underwood. Ze weet alleen niet hoe een typemachine werkt, dus dat gaat Collin nu aan haar uitleggen. Hij staat half over haar heen gebogen en ze ruikt zijn geur: hij ruikt eigenlijk best goed, fris en zeepachtig.

'Zo ga je door, tot je de onderkant van het papier hebt bereikt,' maakt hij zijn betoog af.

Ze knikt. Oké, volgens haar weet ze nu wel hoe het werkt.

'Probeer maar.'

Ze pakt een nieuw A4'tje van de stapel op het bureau en typt *Hallo, Collin*. Dan gebruikt ze de hendel om naar de volgende regel te gaan.

Dit is geweldig, typt ze verder.

Hij lacht. 'Nu kan je beginnen aan het eerste item van je bucketlist.'

'Ook meteen het moeilijkste,' zucht ze en ze kijkt naar de hoeveelheid notitieboekjes naast de typemachine, naar al het mogelijke materiaal dat ze heeft. Het is overweldigend.

'Je kunt het,' zegt Collin bemoedigend. 'En: het hoeft niet perfect te zijn.'

Ze snapt wat hij bedoelt. Dit project is voor haar en haar alleen, als iemand het leest, is het alleen Collin. Ze doet dit om haar eigen droom waar te maken, voordat het te laat is.

Hij laat haar alleen en Lizzy slaakt bijna meteen een zucht van frustratie. Waar moet ze nu beginnen?

Sinds het afronden van haar opleiding creatief schrijven heeft ze niet meer een volledig verhaal afgemaakt. Ooit had ze de intentie om elke avond na haar shift aan haar eigen boek te werken. Ze is zelfs meerdere Word-documenten gestart om outlines in te typen, maar iedere avond staarde ze naar de blinkende cursor in het lege document in het koude witte licht van haar oeroude laptop. Met de hand schrijven heeft ze altijd prettiger gevonden. Vandaar dat ze nu ook ontzettend veel volle notitieboekjes heeft, sommige zelfs nog uit haar studietijd.

Lizzy pakt een van haar oudere notitieboekjes en begint erin te bladeren.

Ze heeft al jaren een boekidee in haar hoofd, maar hoe alle puzzelstukjes op hun plek gaan vallen, weet ze niet.

Haar hand glijdt naar een van de nieuwe, lege notitieboekjes die ze heeft meegenomen. Dit exemplaar heeft een gladde, olijfgroene cover en is met de hand gemaakt.

Ze herhaalt nog een paar keer in haar hoofd: *het hoeft niet perfect, het hoeft niet perfect, het hoeft niet perfect.*

Lizzy legt het notitieboekje open voor zich, pakt een pen en begint met het uitwerken van haar plan. Voorovergebogen, haar pen op het papier, voelt ze hoe de ideeën beginnen te stromen.

Als er op de deur van de werkkamer wordt geklopt, schrikt Lizzy op. Collin staat in de deuropening met een verontschuldigende blik.

'Sorry dat ik je moet storen, maar het eten is klaar.'

Lizzy neemt plaats aan de gedekte eettafel. Collin heeft een vegetarische curry gemaakt met rijst.

'Eet smakelijk,' zegt Collin en begint te eten.

'Eet smakelijk,' echoot Lizzy.

Ze ziet Tofu opgerold op de stoel naast haar liggen, diep in kattenslaap.

Wanneer ze allebei zijn uitgegeten ruimt Lizzy af en maakt ze het aanrecht schoon. Aangezien Collin gekookt heeft, vindt ze dat het minste wat ze kan doen. De zon begint al langzaam onder te gaan.

'Heb je zin om buiten bij de vuurkorf te zitten? Ik kan een vuurtje stoken,' stelt Collin voor.

Even later zit ze op een van de houten loungestoelen, terwijl Collin het vuur aansteekt. Het is ongelooflijk stil, bijna alsof ze nog maar de enige mensen op de wereld zijn. Lizzy vindt het heerlijk. Ze slaat haar boek open om te lezen en Collin gaat in de stoel tegenover haar zitten met zijn boek.

Als het te donker is om nog verder te kunnen lezen, slaat ze haar boek dicht. Met het knisperende vuur als achtergrondgeluid leunt Lizzy met haar hoofd naar achteren om naar de heldere sterrenhemel te kijken. Haar benen strekt ze voor zich uit, haar handen rusten ineengevouwen op haar buik. Ze blijft zo naar boven kijken als ze Collin de vraag stelt: 'Waarom heb je me eigenlijk uitgenodigd om mee te gaan? Ik ben een vreemde voor jou.'

'Je zag er verloren uit, achter de toonbank van het café,' antwoordt hij zachtjes. 'En alleen. Heel erg alleen.'

Lizzy slikt.

'Zo voelde ik me ook,' fluistert ze.

'Ik weet het.'

Een tijd zijn ze allebei stil.

'Waarom was je daar alleen? Waar zijn je ouders?' vraagt Collin uiteindelijk.

'Niet meer hier,' antwoordt ze. Lizzy kan niet over haar vader en

moeder praten. Nog niet. Ze vindt het al moeilijk genoeg om naar de polaroidfoto te kijken. 'Ander onderwerp?'

'Ander onderwerp,' stemt Collin in.

Er komt geen ander onderwerp, ze zeggen allebei niks meer.

Het vuur knispert even wat harder. Vonkjes vliegen van het vuur en dwarrelen langzaam de lucht in voordat ze uitdoven en verdwijnen in het donker.

Lizzy vraagt zich af of het einde ook zo voor hen gaat zijn. Het ene moment zijn ze nog licht en daarna verdwijnen ze voor altijd in het donker. Niemand zal weten dat ze ooit hebben geleefd. Elk spoor van hen zal uitgewist worden. Ze zullen verdwijnen in het niets. Is al die moeite doen om een boek te schrijven, de hele bucketlist, dan nog wel de moeite waard?

14

'Je weet wat er op mijn zielige bucketlist staat, maar wat zou er op die van jou staan? Als je er eentje moest maken?' vraagt Lizzy wanneer ze een korte wandeling maken langs het meer en door de natuur rondom het zomerhuis. Wanneer ze naar het water kijkt, wordt ze verblind door de reflectie van het zonlicht en moet ze haar ogen samenknijpen.

Rondom het meer is een wandelpad, maar volgens Collin duurt het uren voordat je om het hele meer heen bent gelopen en nu geeft hij haar een korte rondleiding dichter bij het huis. Mocht ze een frisse neus willen halen, dan weet ze in ieder geval een beetje de weg. Lizzy geniet van de zon en de frisse lucht op deze lenteochtend, zeker nadat ze de hele winter binnen heeft gezeten.

'Je bucketlist is niet zielig, Liz. Echt niet. Maar even nadenken, want het is toch eigenlijk best wel lastig,' zegt hij bedenkelijk.

Ze lopen rustig verder onder de bomen rond het meer zonder iets te zeggen. Lizzy probeert te bedenken wat er allemaal op zijn bucketlist zou kunnen staan. Maar wat ze inmiddels over hem weet, is dat hij al aardig veel heeft meegemaakt.

'Als eerste natuurlijk de wereld over reizen, dat was ik sowieso al van plan. Dat zou wel op nummer een staan op mijn bucketlist,' begint hij uiteindelijk. 'Uitvogelen wat ik nou echt met mijn leven zou willen, voor mezelf. Niet voor m'n ouders of het imago van de

familie.' Hij ademt diep uit. 'Duiken. Een andere taal leren. Van een klif de zee in springen. Vrijwilligerswerk doen. Een figurant zijn in een televisieserie of film. Trouwen. Een huisdier adopteren.'

'Heel wat dingen,' reageert Lizzy.

Hij gaat kort met zijn handen door zijn haar. 'Dat en nog zoveel meer.'

'Eentje kan je al afstrepen,' zegt ze.

Een van Collins wenkbrauwen gaat omhoog. 'O ja?'

'Ja,' knikt Lizzy. 'Het adopteren van een huisdier.'

'Betekent dit dat we co-ouderschap hebben over Tofu?' Er ontstaat een twinkeling in zijn ogen.

'Hij is al meer jouw zoon dan die van mij, dus je bent een alleenstaande vader. Gefeliciteerd.'

Collin schiet in de lach.

'Nog dingen die je wil doen terwijl we hier zijn?' vraagt Lizzy als ze samen naar het water lopen.

'Ik vind het leuk om de items van jouw bucketlist samen te gaan doen. Dat is natuurlijk ook een groot ding van mijn bucketlist, veel plezier hebben en lachen.'

'O, is dat zo? Dat heb je niet net pas bedacht?' vraagt ze spottend.

Collin lacht weer en kijkt dan uit over het meer.

'Ik ben al aan het nadenken over de kampeertrip, maar laten we eerst wat beter settelen hier. En jij moet natuurlijk een goed begin maken met je boek, daar wil ik je niet direct uithalen. Ik zat te denken aan over een paar weken, dan wordt het weer hopelijk ook wat warmer.'

Lizzy knikt instemmend. 'Klinkt goed.'

Het geluid van vogels en het deinende water vullen de stilte. Ze vindt het ongelooflijk dat ze echt de items van haar bucketlist gaan afstrepen. Zou Collin het wel zijn tijd waard vinden? Het zijn ook zijn laatste maanden. Wat als hij het allemaal maar tijdverspilling vindt?

'Nee,' antwoordt Collin opeens.

'Wat?' vraagt ze verward.

'Ik vind het geen tijdverspilling,' verklaart hij. Blijkbaar heeft ze die laatste gedachten hardop gezegd.

'Waarom? Het is in principe mijn bucketlist. Het zijn geen dingen die jij zelf kan afstrepen. Je hebt al een rijbewijs en hebt vaker gekampeerd.'

'Ik heb nog nooit een complete spadag gehad,' grapt hij.

'Ha-ha,' reageert ze, haar stem vol sarcasme.

'Ik meen het. Het gaat om alle kleine, mooie dingen die het leven speciaal maken. Het is nu een beetje grimmig, dat weet ik, maar het leven heeft zoveel moois te bieden. Als je maar in de juiste richting weet te kijken.'

'Hoe weet jij dit?' vraagt ze.

'Therapie,' zegt hij droogjes.

Lizzy moet tegen haar wil grinniken. Ze voelt een koel briesje langs haar gezicht gaan en denkt dan na over wat Collin zojuist zei. Wat als hij gelijk heeft? Dat het leven nog zoveel mooie dingen te bieden heeft? Vanuit haar ooghoek ziet ze hoe hij over het meer uitkijkt. In het warme zonlicht realiseert ze zich dat ze inderdaad vrienden is geworden met Collin. De gedachte geeft haar een fijn gevoel, want dat betekent dat ze iemand heeft. Iemand met wie ze tot het einde kan zijn. Ze is niet meer alleen. En zal dat ook nooit meer zijn.

'Dank je wel,' fluistert ze met haar ogen gericht op het water.

'Waarvoor?'

'Dat je me helpt met alle bucketlist-items.' Dat betekent meer voor haar dan hij ooit zal weten.

Hij schenkt haar een warme glimlach. 'Graag gedaan.'

15

Door de ramen waait een fris lentebriesje het busje in, waar Lizzy gespannen achter het stuur zit. Het zweet staat op haar voorhoofd en ze voelt een druppel langs haar ruggengraat lopen. Ze staan nog stil en de auto is nog niet eens gestart, maar ze is nu al zenuwachtig. Wat als ze het helemaal niet kan? Collin heeft de auto uit de garage gereden en midden op de weg stilgezet. Nu zit zij achter het stuur. Het is natuurlijk een fijn idee om te weten dat er hier niks en niemand is, ze heeft alle ruimte. De weg van en naar het zomerhuis is breed en geasfalteerd.

Collin zit naast haar op de passagiersstoel met zijn lichaam naar haar toe gedraaid. Zijn ontspannen houding kan niet meer verschillen van die van Lizzy.

'Ben je er klaar voor?' vraagt hij rustig.

Eigenlijk is ze er nog lang niet klaar voor, toch geeft ze een klein knikje.

Hij laat zien waar alles zit: de koppeling, de rem, het gaspedaal. Maar ook hoe alles werkt: van de versnellingspook tot hoe ze de ruitenwissers aanzet.

'Om de auto te starten, moet je de koppeling hebben ingedrukt met je linkervoet. Dan draai je de sleutel om in het contact. Probeer maar,' moedigt hij aan.

Ze volgt zijn instructies op. De motor van de auto komt tot le-

ven en Lizzy wordt nog zenuwachtiger.

'We gaan het gewoon proberen,' zegt Collin vastberaden.

Lizzy heeft de koppeling ingedrukt en schakelt naar de eerste versnelling met haar rechterhand. Dan kijkt ze naar Collin, die haar een bevestigend knikje geeft.

Langzaam laat ze haar linkervoet op de koppeling iets opkomen, waardoor de auto een geluid maakt. Ze komen een stukje naar voren maar daarna stopt de auto abrupt en valt de motor stil. Paniekerig kijkt Lizzy naar Collin.

'Heb ik de auto kapotgemaakt?' Met grote ogen kijkt ze hem aan. Echt iets voor haar, dat de auto de eerste keer dat ze probeert te rijden kapotgaat.

Collin moet lachen. 'Nee, dit gebeurt als je de koppeling te snel laat opkomen. Dan slaat de auto af. Dat gebeurt soms, dus je hoeft je geen zorgen te maken.'

Opgelucht haalt Lizzy adem.

'Probeer het opnieuw,' spoort hij aan.

Lizzy start de auto opnieuw en laat de koppeling weer omhoogkomen, dit keer rustiger. Maar alsnog slaat de auto af.

Na de zevende keer slaakt Lizzy een gefrustreerde zucht en laat haar hoofd tegen het stuur aan vallen. De spieren in haar hele lichaam doen pijn omdat ze ze zo hard aanspant.

Ze haalt diep adem en start de auto weer, want ze gaat niet opgeven. Rustig laat ze het pedaal van de koppeling omhoogkomen. En het lukt. De auto begint te rijden. Het is haar gelukt!

'Als het goed is heb je nu niet meer de koppeling ingedrukt, dus je kunt met je rechtervoet rustig gas gaan geven.'

Lizzy drukt het gaspedaal voorzichtig in en de auto gaat inderdaad iets harder. Ze houdt beide handen aan het stuur en probeert recht op de weg te blijven.

'Oké, nu gaan we proberen om te remmen en weer tot stilstand te komen. Het rempedaal kan ook gevoelig zijn, en je moet dus ook weer de koppeling indrukken.'

Lizzy drukt haar voet voorzichtig op het rempedaal en met haar linkervoet drukt ze helemaal de koppeling in. Ze komen weer tot stilstand.

Lizzy is bijna buiten adem van de spanning en zenuwen.

Het uur daarna is Lizzy alleen maar bezig met wegrijden, beetje gas bijgeven en dan weer remmen. Lizzy voelt zich steeds ontspannener achter het stuur. Ze zijn bijna bij het hek en de poort aangekomen. Verder kunnen ze niet. Onder Collins begeleiding draait ze tergend langzaam de auto voor het hek zodat ze weer terug kunnen rijden naar het zomerhuis.

Zodra ze zijn omgekeerd zegt Collin: 'En nu mag je wat harder gaan rijden om naar de tweede versnelling te schakelen.' Dan legt hij zijn hand op die van haar en brengen ze samen de auto in de tweede versnelling. Lizzy staart net iets te lang naar hun handen. Is dit de eerste keer dat ze elkaar bewust aanraken?

'Houd je focus op de weg,' instrueert hij op vriendelijke toon.

Ze rijdt rustig verder en schakelt daarna met zijn hand op die van haar naar de derde versnelling. Op haar gemak rijdt ze met ongeveer veertig kilometer per uur richting het zomerhuis. Door het briesje vliegen haar haren alle kanten op. Collin heeft een cd opgezet en zet het volume van de muziek iets harder.

Ik ben gewoon zelf aan het autorijden, denkt Lizzy met een kleine glimlach op haar gezicht. Als ze Collins kant op kijkt, ziet ze dat hij haar stralend aankijkt met een glimlach op zijn gezicht.

'Voelt goed, hè?' zegt hij met een veelbetekenende blik.

'Ja,' antwoordt Lizzy.

Ze snapt ineens waarom Collin naar het zomerhuis is gereden met tussenstops. Het geeft een gevoel van vrijheid, gaan en staan waar je maar wilt.

Zodra ze bij het huis zijn aangekomen remt ze voorzichtig af. Het gaat nog een beetje houterig, maar ze begint het onder de knie te krijgen. Als ze de motor uitzet, verschijnt er een zelfvoldane grijns op haar gezicht.

'Zullen we buiten het hek rijden? En naar de snelweg gaan?' stelt Collin na een paar dagen oefenen voor.

'Ik weet niet of ik dat al aandurf...' begint Lizzy.

Ze zijn pas net bij het zomerhuis aangekomen en zo goed kan ze nu ook weer niet autorijden. Maar ze moet het ook leren in een echte situatie en op de openbare weg. Straks heeft ze die ervaring niet als het wel nodig is.

'Als het te gevaarlijk wordt, gaan we terug,' zegt ze.

'Tuurlijk, ik zal je nooit in gevaar brengen,' zegt Collin direct.

Lizzy gaat achter het stuur zitten terwijl Collin een nieuwe cd uitkiest. Het is er eentje die Lizzy heeft meegenomen uit het café: *Jagged Little Pill* van Alanis Morissette. Wanneer de auto start begint het eerste nummer, 'All I Really Want', en Lizzy rijdt weg van het huis. Ze heeft deze rechte weg van het zomerhuis naar het hek nu zo vaak gereden dat ze zich op haar gemak voelt achter het stuur.

De landweg van de poort naar de grote weg is smaller en omringd door bomen en bos. Toen ze hierheen reden was het donker en zag Lizzy bijna niks. Zo in de ochtend heeft ze voldoende licht om de weg goed te zien. Ze heeft geen idee hoe Collin in het donker op deze weg heeft kunnen rijden. Lizzy rijdt voorzichtig en Collin zegt niets, hij zit ontspannen naast haar. Alsof ze niet nog maar een paar dagen geleden heeft leren autorijden.

Voordat ze de grote weg op rijdt blijft ze stilstaan, ze heeft geen enkel idee welke kant ze op moet. Links of rechts?

'Laten we naar rechts gaan,' zegt hij als ze vragend naar hem kijkt.

Ook al is er niemand te zien, ze doet alsnog haar knipperlicht aan naar rechts en kijkt dan in haar spiegels, zoals Collin haar geleerd heeft. Dan laat ze de koppeling opkomen, geeft een beetje gas bij en gaat naar rechts. Ze heeft nog geen enkele keer zo'n grote bocht hoeven maken, dus dat is ook even wennen voor haar.

Ze rijden een paar minuten rechtdoor, in de richting van wat

huizen die in de verte te zien zijn. De verkeersborden langs de weg zijn niet meer te lezen door het vuil en overwoekerd door hoog gras. Na een paar kilometer moet Lizzy om wat auto's heen rijden die op de weg staan. Met haar ogen op de weg gericht, probeert ze rustig te blijven. Alleen het gezang van Alanis Morissette zorgt ervoor dat het niet stil is in de auto.

Dan doemt in de verte ineens een groep mensen op langs de weg. Ze lopen hun richting op. Ze kijkt even snel Collins kant op, niet zeker wat ze moet doen. Collin is ook gefocust op de groep mensen.

'Rij maar gewoon rustig door,' zegt hij. 'Ze zijn vast niet geïnteresseerd in ons.'

Lizzy knikt, blijft naar de weg kijken en beweegt de auto tussen de stilstaande voertuigen door.

Hoe dichter ze bij de groep mensen komen, hoe nerveuzer Lizzy wordt. Ze heeft een naar gevoel in haar onderbuik. Collin klikt op het knopje zodat de deuren vergrendeld worden en geeft haar een kleine glimlach die zijn ogen niet bereikt.

Als ze op een paar meter afstand van de groep zijn, beginnen een paar mensen hun kant op te lopen. Ze remt de auto iets af, onzeker wat ze moet doen. Een man met kort blond haar die compleet in het zwart is gekleed loopt met een groepje mensen van verschillende leeftijden, geslachten en afkomsten door het hoge gras. Ze zien er allemaal vies en te mager uit. Ze hebben allemaal dezelfde honger in hun ogen.

Een man van rond de vijftig met grijzend haar slaat met zijn vuist op de motorkap en begint te schreeuwen dat ze moeten stoppen en uitstappen.

'Collin? Wat moet ik doen?' vraagt ze paniekerig. Meer mensen lopen op hun auto af en beginnen schreeuwend op de motorkap en de ruiten te slaan. Ze rijden nu nog maar stapvoets.

'Probeer hier om te keren,' zegt hij ook met lichte paniek in zijn stem.

Ze draait voorzichtig aan het stuur zodat ze begint te draaien zonder de mensen aan te rijden. Bijna de hele groep staat nu bij de auto en Lizzy kan de weg niet meer goed zien.

'Collin?' Haar stem slaat over.

'Stop de auto,' zegt hij met harde stem.

'Wat?!' piept ze maar ze doet wat hij zegt. De auto begint heen en weer te schudden door het geduw van de groep.

'Klim snel naar de achterbank.'

Binnen een paar seconden is Lizzy op de achterbank geklommen en zit Collin achter het stuur. Hij kijkt snel naar haar via de achteruitkijkspiegel en zegt zonder enige emotie in zijn stem: 'Maak je gordel vast.'

Hij begint te rijden. De groep heeft geen keuze en moet uit de weg stappen. De man die volledig in het zwart is gekleed slaat en trapt auto na. Lizzy kijkt door de achterruit om te zien of ze worden gevolgd. Ze ziet niemand, maar toch gaat Collin nog harder rijden. Haar hart bonkt hard in haar borst.

'We moeten ze kwijtraken, ze mogen niet weten waar het zomerhuis is.'

Lizzy snapt waarom hij dat zegt, maar ze voelt zich alsnog ontzettend schuldig. Deze mensen zagen er hongerig en dorstig uit. Al die maanden dat zij comfortabel in het café heeft gezeten, hebben anderen een heel andere ervaring gehad na het nieuws dat de wereld vergaat. Dat het er rustig aan toe ging waar Lizzy woonde, betekent nog niet dat het overal zo ging. Dat beseft ze nu. En ook hoeveel geluk ze heeft gehad dat het café niet is leeggeroofd, dat ze onderdak en eten had.

Collin kijkt nog een keer naar haar via de spiegel, maar let verder op de weg om de stilstaande auto's te vermijden. Lizzy sluit haar ogen en probeert rustig te worden door een paar keer in en uit te ademen door haar neus.

Omdat Collin sneller rijdt dan hij normaal zou doen, zijn ze binnen een mum van tijd weer terug bij het hek en de poort. Snel

gaat hij de auto uit om de poort te openen, dan rijdt hij er doorheen en doet de poort weer dicht, waar hij deze keer wat langer de tijd voor neemt. In de tussentijd is Lizzy naar de passagiersstoel geklommen. Zodra Collin weer in de auto stapt kijkt hij haar even aan. Als hij ziet dat ze oké is, lijkt hij iets rustiger te worden.

'Ik heb extra beveiliging aangezet voor het hek, voor de zekerheid,' verbreekt Collin de stilte.

Lizzy kan alleen maar knikken. Het voelt enorm dubbel. Aan de ene kant is het fijn dat ze veilig zijn en voldoende eten en drinken hebben. Toch kan ze het schuldgevoel niet van zich afschudden. Nu ze gezien heeft hoe het er buiten in de rest van de wereld aan toe kan gaan, is ze voor het eerst dankbaar dat zij en Tofu met Collin mee mochten komen.

Als ze weer bij het huis aankomen, zitten ze eerst een paar minuten in stilte in de auto. Dan draait Lizzy naar Collin toe.

'Laten we dat nooit meer doen,' stelt ze voor.

'Deal.'

16

Vijf maanden tot het einde

Het tikken van de typemachine vult de werkkamer. Af en toe werpt Lizzy een snelle blik op een van de vele notitieboekjes die open op het bureau liggen. Ze heeft eindelijk de hoofdlijnen voor haar verhaal. Collin had gelijk toen hij zei dat ze al genoeg materiaal had, dat is het probleem niet, maar nu moet ze nog een beetje orde in de chaos zien te krijgen.

Het raam van de werkkamer staat wijd open en de lente heeft plaatsgemaakt voor de zomer. De kamer warmt snel op, maar het is nog goed te doen met het raam open.

Ze is alweer een paar uur aan het werk als Collin op de deur klopt en binnenstapt met een glas drinken in zijn hand. Hij zet het voor haar neer; een druppel condensatie glijdt langs de rand en vormt een kring op het hout.

Lizzy kan er niet aan wennen, iemand die haar drinken brengt in plaats van andersom.

'Dank je wel, ik vergeet helemaal om wat te drinken als ik in de flow zit.'

Nieuwsgierig kijkt Collin naar de opengeslagen notitieboekjes, maar Lizzy knipt met haar vingers en kijkt hem streng aan. Hij weet dat hij niet mag kijken wat ze allemaal aan het doen is. Er staan ook veel persoonlijke dingen in haar notitieboekjes. Dingen die ze liever voor zichzelf houdt.

'Hoe gaat het schrijven vandaag?' vraagt Collin.

'Best prima, eigenlijk,' antwoordt ze.

'Fijn! Over een uurtje gaan we lunchen, goed?'

Ze moet zo haar best doen om haar gezicht in de plooi te houden. De afgelopen weken hebben ze een nieuwe routine opgebouwd waarbij ze elke maaltijd op precies dezelfde tijd eten. Lunch is om één uur 's middags. Blijkbaar houdt Collin ook van routine, net als zij.

'Tuurlijk,' antwoordt Lizzy en dan gebaart ze dat hij weer weg moet gaan.

Collin gooit zijn handen in de lucht als hij achteruit richting de deur loopt.

'Oké, ik zal je niet langer afleiden,' zegt hij met een knipoog.

Ze rolt met haar ogen en schudt haar hoofd, maar op een niet-serieuze manier. Zodra Collin de deur achter zich dichtdoet, rekt ze zich met haar armen boven haar hoofd uit en gaat weer aan de slag.

Vandaag lunchen ze buiten op de veranda, onder een parasol. Collin heeft een soort bruschetta gemaakt met toast, tomatenblokjes uit blik, verschillende kruiden en balsamicoazijn. Simpel. Ze proeft wel dat de tomaten niet vers zijn, maar het is niet verkeerd.

'Wil je me al vertellen waar je boek over gaat?' vraagt hij. 'Ik ben nieuwsgierig.'

Kort twijfelt ze. Gaat ze het hem nu vertellen? Ze is, voor haar gevoel, nog maar net begonnen met schrijven en is nog niet helemaal zeker van zichzelf.

Collin drukt zijn handpalmen tegen elkaar en knippert theatraal een paar keer met zijn ogen. 'Alsjeblieft?'

'Ik ben nog niet heel ver en moet nog veel uitwerken, dus oordeel niet, oké?'

'Dat zou ik nooit doen.'

Lizzy zucht. 'In grote lijnen gaat het over een moeder en dochter

die samen een laatste reis maken omdat een van hen ongeneeslijk ziek is. Het hele boek door is het niet duidelijk wie van de twee nou ziek is, dat wil ik pas op het einde onthullen wanneer het personage daadwerkelijk overlijdt. De focus ligt vooral op de relatie tussen de moeder en dochter, alles wat ze meemaken tijdens de reis en hoe ze weer dichter naar elkaar toe groeien tijdens een moeilijke periode.'

Collin knikt bedachtzaam. 'Dat klinkt als een interessant verhaal.'

'Maar zoals ik al zei, ik ben pas net begonnen en moet nog veel uitwerken. Ik weet nog niet eens wie er doodgaat,' lacht ze schamper.

'Dat gaat jou wel lukken,' zegt hij vastbesloten. 'Ik kan niet wachten om het te lezen.'

'Daar zul je nog even op moeten wachten.' En ze neemt nog een hap van haar bruschetta.

'Weet je waar we niet op hoeven te wachten? Onze kampeertrip, want ik heb alle kampeerspullen in de garage gevonden! Ik moet alleen nog kijken of alles compleet en heel is,' begint hij. 'Ik denk dat we overmorgen een paar dagen kunnen kamperen. Wat denk jij?'

Een paar dagen? Ze ging ervan uit dat ze maar één nachtje zouden gaan kamperen.

'En Tofu dan? Die kan toch niet zo lang alleen blijven?' De kat ligt in de zon op de loungebank te slapen.

'Laten we hem meenemen, we lijnen hem aan, net zoals we onderweg deden. Dat ging toen erg goed,' antwoordt Collin. Ah, hij wil vast niet lang gescheiden zijn van Tofu.

Lizzy knikt. 'Oké, is er nog iets wat ik moet doen? Ter voorbereiding?'

Collin lijkt even na te denken, dan beginnen zijn ogen te fonkelen. 'Neem je goede humeur maar mee,' plaagt hij.

Hij schiet direct in de lach wanneer hij haar vernietigende blik ziet.

'Wat voor kleding moet ik meenemen?' Zodra de woorden Lizzy's mond verlaten, hoort ze hoe ze klinken. 'Als in, wat is handig om mee te nemen? Het maakt me niet zoveel uit hoe ik eruitzie.' Ze voelt haar wangen rood worden.

Maar Collin lijkt het geen vreemde vraag te vinden.

'Neem wat warme kleding voor 's avonds mee, een lange broek, een trui of vest. Overdag wordt het best warm, dus dan kan je denk ik wel een korte broek aan,' zegt hij. 'O, en natuurlijk zwemkleding!'

Dan kijkt hij opeens naar haar voeten en de teenslippers die ze draagt.

'Heb je andere schoenen? Waar je lang op kunt wandelen?' vraagt hij.

'Nee, niet echt,' schudt Lizzy haar hoofd. 'Ik heb wel sneakers mee, maar dat zijn geen echte wandelschoenen.'

'Hm, welke schoenmaat heb je?' vraagt hij en wrijft met een hand over zijn kin.

'Maat 38. Waarom?'

'Wacht hier!' Collin loopt het huis in en Lizzy weet niet zo goed wat ze moet doen.

Na een paar minuten komt hij de veranda weer op, hij houdt een paar wandelschoenen triomfantelijk omhoog in zijn hand.

'Deze lagen nog in een kast! Wel een maat 41, maar als je dikke sokken aantrekt dan moet het goedkomen. Trek ze eens aan.' Dan ziet Lizzy dat hij ook een paar dikke sokken heeft meegenomen. Ze schopt haar teenslippers uit, doet de sokken en vervolgens de schoenen aan. Ze zijn inderdaad aan de grote kant, maar zitten prima.

Om ze een beetje uit te testen zet Lizzy een paar stappen over de veranda. Collin volgt haar met zijn blik.

'En?' vraagt hij.

Ze haalt haar schouders op. 'Ik denk dat ze wel oké zijn.' Dan hakkelt ze: 'Hoe... eh... Hoe gaan we naar... het toilet? En douchen?'

'We nemen wat flessen water mee om mee te koken, daarmee kunnen we ook onze tanden poetsen,' zegt hij. 'Douchen kan niet echt, maar we kunnen wel zwemmen. Vandaar de zwemkleding.'

Lizzy wacht af totdat hij antwoord geeft over het andere onderwerp waar ze naar gevraagd heeft.

'Naar het toilet gaan... dat moet je in de bosjes doen. Je neemt een schepje en afbreekbaar toiletpapier mee, je graaft een gat, je doet je ding en dan gooi je het gat weer dicht.'

Wát? Lizzy's mond valt open van afschuw. 'Dat kan je niet menen.'

Collin schiet in de lach. 'O, toch wel,' zegt hij.

Lizzy vouwt haar armen chagrijnig over elkaar en mompelt: 'Dit is dus waarom ik nooit gekampeerd heb.'

Collin moet nog harder lachen.

'Het gaat leuk worden, echt waar,' zegt hij overtuigend. 'Ik ben al zo vaak wezen kamperen in dit gebied, vaak alleen. Om even weg te zijn van het huis en vooral m'n familie.'

Lizzy knikt. Ze realiseert zich dat ze hem vertrouwt. Met haar leven, blijkbaar. Dat was een paar weken geleden wel anders, toen ze nog dacht dat hij haar zou vermoorden in dit afgelegen huis in de bossen. Nu weet ze wel beter.

De volgende dag staat ze voor haar kledingkast en trekt er wat kledingstukken uit waarvan ze denkt dat die geschikt zijn voor een kampeertrip. Tofu komt haar kamer in, springt op het bed en miauwt zachtjes. Lizzy geeft hem een korte aai over zijn kopje.

'Je hoeft je geen zorgen te maken, je gaat gewoon met ons mee,' zegt ze geruststellend tegen de kat. 'We laten je niet achter.'

Tofu gaat op haar bed liggen en valt spinnend in slaap.

Ze staart naar de bijna helemaal witte kat en voor het eerst voelt ze een soort warmte voor het beestje. Er ontsnapt haar een kort lachje. Als je een paar maanden geleden tegen haar had gezegd dat ze gesteld zou raken op de kat van haar ex-huisgenoot, dan had ze je zeker niet geloofd.

'Wat is er zo grappig?'

Lizzy schrikt van de plotselinge stem. Razendsnel draait ze zich om naar de deur, waar Collin in de deuropening leunt met zijn armen over elkaar. Hij heeft gedoucht, want zijn haar is nog nat en hij heeft alleen shorts aan. Lizzy verstijft. Ze heeft hem nog nooit zonder shirt gezien en ze probeert niet naar zijn blote bovenlichaam te kijken. En al helemaal niet naar zijn armen.

Als Lizzy niet antwoordt, schraapt hij zijn keel.

'Lukt het een beetje met inpakken?' vraagt hij.

Ze kijkt van haar bed vol kleding naar de kast die nog openstaat en weer terug. 'O, uh, ja,' hakkelt ze. 'Ik denk dat ik alles zo ongeveer wel heb.'

'Mooi, want we gaan morgenochtend na het ontbijt weg,' zegt hij. Dan draait hij zich om en loopt de kamer uit.

Lizzy vangt nog net een glimp op van zijn blote rug voordat hij de deur achter zich dicht doet.

Dan probeert ze zich weer te focussen op het inpakken van haar kleding.

17

De auto is ingeladen en Tofu zit in zijn reismandje achterin als Lizzy op de bijrijdersstoel gaat zitten en haar riem vastmaakt. Zodra Collin ziet dat ze klaar is om te gaan, start hij de auto. Langzaam rijdt hij achteruit de garage uit. Vlak voordat Collin de deur van de garage dichtdoet met de afstandsbediening ziet Lizzy een luik in de betonnen vloer.

'Wat is dat?' vraagt ze aan Collin en wijst naar de vloer.

'O, onder de garage zit nog een ruimte waar ook het zuiveringssysteem voor het water zit. Zo kunnen ze er makkelijk bij als er iets gerepareerd moet worden,' antwoordt hij snel. Iets te snel vindt Lizzy. En hij zei 'ook'. *Een ruimte waar ook*... Betekent dat dat er nog wat anders is? Nee, wat zou daar nog moeten zitten? Behalve wat Collin zegt, alle ondergrondse apparatuur die ervoor zorgt dat het huis zelfvoorzienend is.

Collin zet muziek aan. Voordat ze wegreden heeft hij een cd van Mark Knopfler uitgekozen, het album *Sailing To Philadelphia*. Het nummer 'What It Is' vult de auto en Lizzy rolt haar raam volledig naar beneden. Door de wind waaien haar haren alle kanten op. Ze draait zich om in de stoel zodat ze met haar onderarmen in het raam kan leunen. De ochtendzon schijnt precies op haar gezicht en ze legt haar hoofd op haar armen en sluit haar ogen.

Als ze haar ogen weer opendoet ziet ze dat Collin een andere

route rijdt, de weg gaat iets meer omhoog. Het huis is allang uit zicht en Lizzy ziet alleen het weelderige groen van de bomen die hen omringen. Ze hoort Collin meeneuriën met de muziek. Ze ademt eens diep de frisse geur in. De zomer hangt in de lucht. Ze heeft het elektrische hek dat het land van de familie van Collin omheint nog niet gezien; ze zullen dus nog op hun eigen grond zijn.

Ongeveer een uur later parkeert Collin de auto ergens langs de weg.

'We zijn er,' zegt hij als hij de motor van de auto uitzet. De muziek houdt op met spelen en Lizzy hoort alleen vogeltjes en het geluid van de wind die door de bomen waait. Ze zijn het bos rondom het meer verder ingegaan.

'We zitten ongeveer vijf minuten lopen van een van de beste kampeerplekken in de omgeving. Je gaat het geweldig vinden.'

Lizzy kan duidelijk aan hem zien dat hij er veel zin in heeft. Met hun armen vol spullen, en Tofu in zijn reismandje, lopen ze door het bos richting de kampeerplek. Dan stopt Collin op een kleine open plaats tussen de bomen in.

Lizzy komt abrupt tot stilstand, haar ogen worden groot. Tussen de bomen door hebben ze uitzicht over het meer, gouden zonnestralen schijnen zachtjes tussen de bladeren van de bomen door. Aan de andere kant van de open plek kabbelt een beekje dat eindigt in een kleine waterval met een *plunge pool* waar ze makkelijk in kunnen zwemmen. Door het geluid van het stromende water ontspant ze direct.

'Je hebt gelijk,' zegt Lizzy zachtjes, 'het is perfect.'

Als Collin de laatste tassen gaat halen is Lizzy ineens alleen met Tofu op deze rustgevende plek. Ze ademt een keer diep in en laat haar schouders zakken als ze weer uitademt.

Ze maakt Tofu's lijn vast aan een boom zodat hij genoeg ruimte heeft om de omgeving te verkennen. Hij miauwt een paar keer, maar dat is meer omdat Collin weg is. Dit moet vast ook een heel

avontuur voor hem zijn. Ze zet zijn voedsel- en waterbakje neer bij de boom en natuurlijk valt Tofu direct aan.

Dan besluit ze om haar tent op te zetten. Zo moeilijk kan het toch niet zijn?

Ze haalt de onderdelen uit de opbergtas en vindt een heel oud boekje, waarvan alle letters al half zijn vervaagd. Daar heeft ze dus niks aan.

Lizzy bekijkt de onderdelen, maar kan er niet uit opmaken hoe het precies allemaal in elkaar zit. Ze klungelt wat aan met de tentstokken die ze in elkaar moet klikken.

Dan komt Collin met zijn armen vol weer aanlopen.

'Oké, dat was alles,' zucht hij als hij de spullen bij de rest neerzet op de grond. 'Lukt het een beetje? Heb je misschien hulp nodig?'

Lizzy gooit de stokken weer op de grond en blaast een lok uit haar gezicht. In haar hoofd telt ze tot tien zodat ze niet een nijdig antwoord geeft.

'Ja,' zegt ze zo kalm mogelijk. 'Ik heb wat hulp nodig.'

'Je was al goed op weg, echt waar.'

Hij pakt een netjes opgevouwen pakketje uit de opbergtas en geeft dat aan haar.

'Dit is de binnentent, die zetten we op met de stokken die je net gepakt had. Zie je deze lussen?'

Lizzy knikt en samen zetten ze in een handomdraai de binnentent en daarna de buitentent op.

'Dit zijn de haringen, hiermee wordt de tent aan de grond bevestigd.'

Na een paar minuten staat haar tent al en stiekem is ze best trots op zichzelf. Ze ritst hem meteen open om de binnenkant te bekijken. Vanaf haar tentopening heeft ze uitzicht over het meer, waar ze net wilde eenden ziet vliegen. Er is zoveel leven te zien, het doet haar denken aan de botanische tuin.

Na een aantal minuten staat ook Collins tent, naast die van haar, maar met ongeveer twee meter ertussen. Hij spant een zeil

tussen hun tenten. Als Lizzy hem vragend aankijkt zegt hij: 'Zodat onze spullen en eten droog blijven.'

Binnen tien minuten staan er twee stoelen en een tafel en zijn de luchtbedden opgepompt. Even gaat ze op het luchtbed liggen, om het uit te testen. Verbazingwekkend genoeg ligt het best comfortabel. Tot nu toe gaat alles haar makkelijker af dan ze had gedacht. Ze heeft geen idee hoe laat het is, maar ze begint al trek te krijgen. Tofu komt aan zijn lijntje haar tent in gelopen en gaat op haar borst liggen. Een klein glimlachje verschijnt op haar gezicht. Ze doet haar ogen dicht en aait Tofu over zijn zachte vacht.

'Worden we dan toch vriendjes, kat?' fluistert ze.

Een tijdje later schrikt ze wakker. Tofu ligt niet meer op haar en ze is even gedesoriënteerd. Maar dan herinnert Lizzy zich weer dat ze aan het kamperen zijn.

Ze kruipt de tent uit en ze ziet Collin zitten. Hij zit te lezen met een slapende Tofu op zijn arm. Hij kijkt op en lacht zijn kenmerkende charmante glimlach waar haar hart sneller door gaat kloppen.

'Heb je honger?' vraagt hij aan haar.

'Enorm.'

Hij legt zijn boek open op tafel en staat met Tofu nog op zijn arm op. Met een hand maakt hij de koelbox open die ze hebben meegenomen. Hij haalt er een broodje uit dat hij heeft gemaakt voordat ze weggingen, dat hij aan haar overhandigt.

'Heb jij al gegeten?' vraagt Lizzy met een lichte frons.

'Ja,' antwoordt Collin schaapachtig. 'Ik wilde je niet wakker maken.'

'Sorry, het was niet mijn bedoeling om in slaap te vallen.' Ze neemt een hap van haar broodje. Natuurlijk is het weer heerlijk, net zoals alles wat hij bereidt.

'Hoe laat is het dan?' vraagt Lizzy met haar mond vol.

'Al twee uur 's middags.'

'Wat? Heb ik echt uren geslapen?' Lizzy kan zichzelf wel voor

haar kop slaan. Ze kijkt Collin verontschuldigend aan.

'Geen probleem, ik heb hier alles een beetje georganiseerd en wat gelezen.'

Terwijl ze eet, kijken ze samen naar het uitzicht. Tofu wordt niet wakker.

'Misschien kunnen we zo gaan zwemmen,' verbreekt Collin de stilte. 'De plunge pool is minder koud dan het meer.'

Dan bedenkt Lizzy dat Collin haar nog nooit in bikini heeft gezien, want het meer was tot nu toe te koud om in te zwemmen. Ze schaamt zich niet voor haar lichaam, maar toch denkt ze aan haar zachte buik en vollere bovenbenen. Wat zal Collin daarvan vinden? Ze verbant de gedachten uit haar hoofd. Onzeker zijn is de grootste tijdverspilling. Vooral nu.

'Ja, laten we gaan zwemmen.'

Lizzy heeft er niet over nagedacht hoe ongemakkelijk het is om je om te kleden in een kleine tent. Ze moet zich in allerlei gekke posities manoeuvreren om haar bikini aan te trekken, maar uiteindelijk lukt het. Ze slaat een grote handdoek om zich heen en ritst haar tent weer open.

Collin staat al in zijn zwembroek aan de rand van de plunge pool. Zijn handdoek ligt op een van de grote stenen. Lizzy loopt op haar teenslippers naar hem toe en ziet hoe helder het water is: ze kan met gemak de bodem van de pool zien.

De rotsen zijn door het water aardig glad en half in het water reikt Collin zijn hand uit naar haar. Ze pakt hem vast en voelt zijn warme huid op de hare. Hij moet iets naar haar opkijken omdat hij al lager in het water staat. Ze ziet dat hij zijn blik zo subtiel mogelijk over haar lichaam laat gaan.

'Ogen omhoog,' zegt ze plagerig.

Collins blik schiet naar haar gezicht, zijn wangen kleuren roder en dan richt hij zijn blik op haar voeten om te zien of ze niet over de rotsen uitglijdt. Langzaam komt ze het water in, en in eerste instantie is het ijskoud. Beetje bij beetje begint ze te wennen aan de temperatuur.

Lizzy laat Collins hand pas los als ze op de bodem van de plunge pool staat. Even laat ze het water door haar vingers gaan. Dan dompelt ze in één keer haar bovenlichaam onder en ademt scherp in.

'Dat is nog best wel koud,' piept ze.

Collin moet lachen, maar stopt abrupt als ze hem opeens nat spettert. Zijn ogen worden groot en er verschijnt een duivelse grijns op zijn gezicht.

'O, je gaat zo beginnen?' zegt hij en hij schuift met zijn hand een golf haar kant op.

Ze belanden direct in een serieus watergevecht, alsof ze dertien jaar oud zijn. Voor ze het weet is Lizzy zo hard aan het lachen dat ze er buikpijn van krijgt en de tranen over haar wangen rollen. Na afloop drijft ze op haar rug in het water met haar ogen dicht en haar armen naast zich uitgestrekt. De zon staat op het water en warmt haar heerlijk op.

'Dat moet je vaker doen, weet je,' zegt Collin opeens. Hij is op een van de rotsen aan de zijkant gaan zitten.

'Wat?' vraagt Lizzy verward.

'Je zo laten gaan en lachen, plezier hebben.'

Lizzy voelt haar ogen prikken, maar ze voelt zich ook lichter dan dat ze zich in tijden gevoeld heeft. Hij heeft gelijk.

'Dat begin ik nu ook door te krijgen.'

18

Lizzy wordt wakker van een bosuil die boven haar tent in een van de bomen zit te roepen en rekt zich uit. Het ochtendzonlicht schijnt direct op haar tent en het is warm, ze ritst de tent open en wordt met uitzicht op het meer rustig wakker. Nadat ze gezwommen hadden, heeft Lizzy een paar uur lezend in de hangmat doorgebracht, die Collin in de schaduw tussen twee bomen had opgehangen. Heerlijk ontspannend, zelfs Tofu was erbij gekropen. Na het avondeten hebben ze een kaartspelletje gespeeld dat Collin had meegenomen en zodra het donker werd zijn ze gaan slapen, zodat ze goed uitgerust zouden zijn voor de wandeltocht.

Nu stapt ze haar tent uit, doet haar teenslippers aan en loopt wat verder het bos in om haar blaas te legen. Dit is haar minst favoriete onderdeel en het was nogal beschamend toen Collin gisteren het proces aan haar moest uitleggen. Natuurlijk had hij de hele tijd geglunderd. Hij had waarschijnlijk de tijd van zijn leven.

Wanneer ze terugkomt, ziet ze dat Collin ondertussen ook wakker is. Hij staat water te koken, gekleed in alleen een korte broek en slippers. Geen shirt. Plukken haar staan verschillende kanten op. Collin wrijft in zijn ogen, gaapt dan en rekt zich uit. Ze ziet de spieren van zijn rug en schouders bewegen.

'Goedemorgen, kan ik je ergens mee helpen?' Het einde van de zin komt er bijna niet uit omdat ze zelf ook moet gapen.

Ineens voelt ze Tofu langs haar benen lopen, hij miauwt en geeft kopjes.

'Goedemorgen, zou je alvast borden en bestek op tafel willen zetten?' Hij wijst naar een van de kratten die onder het zeil tussen hun tenten staan.

'Heb je zin in vandaag?' vraagt hij als ze aan tafel zitten te ontbijten.

'Ja, eigenlijk best wel,' zegt Lizzy. 'Ik heb zin om de omgeving te verkennen.'

'Het is echt prachtig. Er zijn nog meer watervallen hier in de buurt,' zegt hij. 'Ik heb al een route in mijn hoofd.'

'Hoe lang is de route?' vraagt Lizzy.

'Ongeveer vijfentwintig kilometer.' Collin zegt het alsof het niets is.

Lizzy verslikt zich direct in een hap van haar cracker en begint hard te hoesten.

'Maak je geen zorgen, we gaan het rustig aan doen en vaak pauzeren,' zegt hij kalmerend. 'Vertrouw je me?'

Ze is even stil, niet omdat ze lang moet nadenken over het antwoord, maar juist omdat ze zo snel het antwoord al wist. Natuurlijk vertrouwt ze hem.

'Ja,' antwoordt ze zachtjes.

Collin kijkt haar aan, maar ze kan zijn blik niet goed lezen. Lizzy is de eerste die wegkijkt.

Na het ontbijt trekt Lizzy haar geleende wandelschoenen met dikke sokken aan. Ze heeft de wandelschoenen niet ingelopen en heeft voor alle zekerheid een paar pleisters in de rugtas gegooid. Ze smeren zich goed in met zonnebrandcrème en nemen ook een enorme fles water mee. Collin gooit de rugtas over een schouder. 'Klaar om te gaan?'

Tofu gaat mee aan zijn kattentuigje, de kat is net een hond. Lizzy heeft een korte broek en top aan, een pet en een zonnebril op en

haar haar samengebonden in een lage knot, maar ze voelt zich nu al bezweet door de warmte.

'Volgens mij wel,' knikt ze.

Dan loopt Collin langs de plunge pool het bos in, en Lizzy loopt onbeholpen in de grote schoenen achter hem aan.

Het eerste halfuur lopen ze door dichte begroeiing, maar al snel komen ze uit op een pad dat parallel aan het meer loopt. De bomen staan verder uit elkaar, ertussen groeit hoog gras dat heen en weer zwaait in de wind. Vlak naast – en soms ook op – het pad liggen kleine en grote rotsen en stenen. De zon komt langzaam hoger aan de hemel te staan.

Collin vertelt uitgebreid over het gebied, de geschiedenis, de planten en bomen die ze zien en de keren dat hij hier eerder is geweest. 'Zie je die hoge paarse bloemen daar? Dat wordt ook wel grote kattenstaart genoemd.'

Lizzy kan haar gedachten uitzetten en alleen maar naar Collin en de geluiden van de natuur luisteren. Soms neemt ze Tofu van hem over, maar de kat heeft een geweldige tijd en gaat enthousiast zelf op onderzoek uit. Af en toe zet Collin hem op zijn schouders zodat Tofu niet alleen maar hoeft te lopen. Het is een grappig gezicht en Lizzy wordt er blij van.

Na ongeveer twee uur stopt Collin zodat ze wat kunnen drinken en eten. De eerste blaren beginnen zich op haar voeten te vormen, ze voelde ze al tijdens het lopen. Maar tot nu toe zijn ze nog klein en gaat het prima. Lizzy veegt het zweet van haar voorhoofd en gaat op een van de grote rotsen zitten terwijl ze uit haar waterfles kleine slokjes drinkt. Ze kijkt naar de omgeving die in het felle zonlicht extra groen lijkt. Een paar meter bij haar vandaan staat een struik waar rode, witte en oranje vlinders omheen fladderen. Ze volgt hun bewegingen en voelt een kleine steek van jaloezie. Ze is er jaloers op dat deze dieren niet weten wat eraan zit te komen en gewoon hun dingen kunnen blijven doen, zonder enige stress. Ze wenst dat zij ook zo had kunnen zijn.

'Waarom moeten wij als enigen met de informatie leven dat de wereld vergaat?' vraagt ze. 'Aan de ene kant snap ik heel goed waarom dat ons is verteld, dat de wereld ten einde loopt, want nu brengt bijna iedereen hun laatste levende jaar met geliefden door. Maar aan de andere kant snap ik het ook niet,' zucht ze. 'Kan je echt genieten van je laatste jaar? Zo zorgeloos als die vlinders, en alle andere dieren?'

Collin is recht voor haar gaan staan, hij heeft natuurlijk ook geen antwoord.

'Gaat het?' vraagt hij bezorgd. Iets in zijn blik is anders. Is het omdat ze geliefden heeft gezegd?

'Het gaat,' zegt ze. 'Het voelt alleen zo tegenstrijdig. Om van het moment te genieten, deze prachtige natuur, terwijl we weten dat het gaat eindigen.'

Het is mooi en verdrietig tegelijk.

Ze blijven nog een paar minuten in stilte zitten en dan gaan ze weer verder met hun wandeling.

Na een uur voelt Lizzy de blaren op haar voeten erger worden, maar ze durft niet te stoppen om te kijken. Als ze eenmaal de schoenen uitdoet, weet ze dat ze ze niet meer aan zal kunnen krijgen. Met de kilometer worden Lizzy's voeten steeds pijnlijker. Ze heeft nauwelijks nog oog voor de watervallen en prachtige uitzichtpunten waar ze langskomen.

Ze gaat steeds langzamer lopen en moet na nog een uur van puur afzien toch weer op een rots gaan zitten. Lizzy beweegt haar voeten voorzichtig in de hoop de pijn iets te verlichten, maar het helpt niet.

'Het is nog ongeveer vijfenveertig minuten lopen naar ons kamp,' zegt Collin bemoedigend.

Vijfenveertig minuten. Oké, dat kan ze. Maar zodra ze opstaat en een stap probeert te zetten gilt ze het bijna uit van de pijn. Haar benen voelen stijf en pijnlijk tegelijkertijd.

Ze houdt het een kwartier in een laag tempo vol voordat ze weer moet gaan zitten.

'Collin,' zegt ze radeloos.

Hij zet Tofu bij haar op de rots en de tas op de grond en knielt dan voor haar neer. Langzaam begint hij de veters van haar wandelschoenen los te maken. Ze knijpt haar ogen dicht en grimast van de pijn.

Voorzichtig haalt Collin de schoenen van haar voeten en haalt dan scherp adem. Lizzy doet haar ogen open en kijkt dan naar haar voeten. De sokken zijn donkerrood van het bloed. Collin vloekt.

'Lizzy, ik wist niet dat het zo erg was,' begint hij. 'Waarom zei je niet eerder iets?' Hij kijkt haar indringend aan.

Ze wil zeggen dat ze hem niet tot last wil zijn, dat ze niet aanstellerig over wil komen.

Maar ze haalt alleen haar schouders op.

Collin haalt langzaam de sokken van haar voeten, een voor een. Dan pakt hij zijn waterfles en maakt haar voeten schoon. Uit het kleine EHBO-setje haalt hij wat desinfecteermiddel.

Hij kijkt haar verontschuldigend aan. 'Dit gaat even prikken.'

Ze ademt diep in en Collin gooit het spul over de open wonden op haar voeten. Het prikt zo heftig dat de tranen in haar ogen springen. Tofu geeft haar kopjes, alsof hij haar probeert te troosten. Afwezig aait ze hem over zijn kopje.

Maar dan is het voorbij en is Collin zorgzaam haar voeten aan het verbinden. Ze kijkt naar de schoenen die naast de rots staan.

'Ik trek die dingen echt niet meer aan,' jammert ze.

'Nee, dat is ook niet verstandig met je wonden,' beaamt hij.

'Hoe gaan we terugkomen? Ik kan amper lopen.' Lizzy begint in paniek te raken. Ze zijn nog een halfuur bij hun kamp vandaan. Ze probeert op te staan maar voordat dat lukt, duwt Collin haar voorzichtig weer terug op haar rots.

'Je gaat absoluut niet meer lopen,' zegt hij quasistreng.

'Maar... maar... we moeten terug,' stottert Lizzy.

Collin pakt haar schoenen, propt ze in de rugtas die nu zo goed als leeg is zonder het eten en gebaart dat ze de tas op haar rug moet doen. Lizzy kijkt hem niet-begrijpend aan, maar ze doet wat hij wil.

Hij draait zich om, zodat hij met zijn rug naar haar toe staat en buigt door zijn knieën.

In eerste instantie begrijpt Lizzy niet wat hij probeert te doen. Maar als hij zijn armen naar achteren beweegt wordt het haar duidelijk. Hij wil toch niet dat ze op zijn rug klimt?

Ze aarzelt en kijkt snel naar haar voeten, kapot en verbonden. Hij heeft gelijk. Ze hebben geen andere keuze. Collin plaatst zijn armen stevig onder haar bovenbenen en hijst haar omhoog zodat ze beter op zijn rug zit. Zonder iets te zeggen begint Collin te lopen en ze probeert hem goed vast te houden met alleen haar linkerarm, met haar rechterhand houdt ze de riem van Tofu vast. Haar hele bovenlichaam is tegen zijn rug aangedrukt. Hij ruikt naar zonnebrand en zweet, naar de zon en de aarde. Geen vervelende geur, denkt Lizzy.

Na ongeveer tien minuten legt ze haar hoofd op zijn rechterschouder, en ze denkt dat ze Collin zachtjes hoort lachen.

Lizzy kan wel huilen als Collin haar in de hangmat legt. Als hij wegloopt, voelt ze zich plotseling alleen. Verwarrend.

Collin maakt Tofu vast aan zijn langere lijn op hun kampeerplek.

'Dank je wel, Collin,' zegt ze als hij haar wat water en eten overhandigt. 'Ik had niet verwacht dat het zo erg zou worden, sorry.'

'Rust hier even uit. Ik ga even het zweet van me afspoelen, maar ik ben zo weer terug, oké?' Hij wijst met een duim in de richting van de plunge pool bij de waterval.

'Natuurlijk.'

Haar ogen volgen hem en vanuit de hangmat blijft hij in haar zicht. Ze ziet hoe hij zijn bezwete shirt uittrekt, vervolgens zijn

schoenen en shorts. De huid van zijn rug glanst van het zweet en ze kan niet wegkijken.

Collin loopt via de gladde rotsen het water in en gaat kopje onder. Als hij weer omhoogkomt haalt hij zijn handen door zijn natte haar.

Even later komt hij haar kant op. 'Oké, nu jij.'

Voordat ze ook maar kan protesteren tilt hij haar uit de hangmat. Ze weet niet of ze moet lachen of moet gillen. Hij loopt met haar in zijn armen richting het water, zet haar voorzichtig op een grote rots naast het water neer en begint het verband van haar voeten los te maken. Haar mondhoeken gaan naar beneden, maar Collin laat haar voeten voorzichtig een voor een in het verkoelende water zakken.

Het koude water voelt heerlijk aan haar pijnlijke voeten. Ze zet haar armen achter zich op de rots en leunt naar achteren.

Collin gaat naast haar zitten, ook met zijn voeten in het water. Druppels vallen van zijn haar naar beneden op zijn schouders en schone T-shirt. Het geluid van de waterval vult de stilte.

'Sorry,' zegt ze nogmaals.

'Dit is helemaal mijn fout! Niet meer opeens vijfentwintig kilometer wandelen met iemand die al maanden in hetzelfde café heeft gezeten, staat genoteerd,' grapt hij.

Lizzy geeft hem een stoot tegen zijn bovenarm, waardoor hij moet lachen. Ze blaast een lok uit haar gezicht en leunt een beetje tegen hem aan.

Even kijken ze samen naar het stromende water en luisteren naar het geluid van de waterval. Lizzy neemt een diepe ademteug en kijkt naar de rimpelingen in het water die de bewegingen van haar voeten veroorzaken.

'Je wilt weten wat er met mijn ouders is gebeurd, toch?' vraagt ze, de stilte verbrekend.

Het is tijd, denkt ze. Hij heeft er niet naar gevraagd, maar ze wil het graag vertellen. Ze voelt zijn blik op haar vallen.

'Tuurlijk, ik wil alles over jou weten. Maar als je het nog niet wil vertellen, als je er nog niet klaar voor bent, dan hoeft dat niet,' zegt hij zachtjes. Zijn hand is vlak naast die van haar.

Lizzy ademt nog eens diep in.

19

Twaalf maanden tot het einde

De voordeur van het appartement slaat met een klap dicht. Storm heeft binnen dertig minuten zijn spullen gepakt en is vertrokken. Ze kijkt door haar slaapkamerraam naar beneden. Op straat is het een chaos van mensen die koffers in auto's laden of die alleen maar staan toe te kijken. Nog geen uur geleden is het nieuws bekendgemaakt.

Opeens hoort ze geluid uit de slaapkamer van haar huisgenoot komen. Als ze de deur opendoet, vliegt de witte kat naar buiten. Lizzy schrikt, Storm heeft zijn kat achtergelaten? Dan zal hij vast zo weer terugkomen. Hij zal toch niet het beestje hier achterlaten?

Ze schrikt weer als haar telefoon gaat. Haar moeder, ziet ze op het schermpje.

'Hoi, mam,' antwoordt ze opgelucht.

'Lizzy, lieverd!' Haar moeder praat luid, alsof de verbinding niet goed is.

'Mam? Kun je me horen?'

'Luister, lieverd, je vader en ik zijn onderweg naar je. We komen je halen. Pak snel alle spullen die je nodig denkt te hebben.'

Lizzy voelt de tranen prikken. Ze komen haar in deze chaos halen. Haar ouders wonen ongeveer vijftig minuten rijden met de auto bij haar vandaan, dus dat betekent dat ze vrijwel direct na het nieuws in de auto zijn gesprongen om haar te komen halen.

'Rick, niet de afslag missen,' hoort ze haar moeder paniekerig tegen haar vader zeggen.

'Natuurlijk niet, Mimi,' antwoordt haar vader op kalmerende toon.

'Lizzy, we zijn bijna bij de afslag, dus we zijn er ongeveer ov–'

Haar moeder wordt onderbroken door harde geluiden: piepende banden, een klap en geschreeuw.

'Mam?' roept Lizzy paniekerig. 'Mam?'

Fuck.

De tranen schieten in haar ogen en ze smijt haar telefoon hard tegen de muur aan. Razendsnel trekt ze haar laarzen en een warme jas aan. Haar moeder zei dat ze vlak bij de afslag waren, vanaf daar is het nog ongeveer zeven minuten met de auto naar Lizzy's appartement.

Ze heeft geen idee hoelang ze er lopend over gaat doen, maar ze holt naar beneden en trekt de voordeur achter zich dicht. Ze rent de steeg naast het appartement uit, langs en om alle mensen op straat heen en gaat richting de snelweg.

De tranen stromen uit haar ogen, maar niemand kijkt daar gek van op. Ze is niet de enige die aan het huilen is.

Uiteindelijk doet ze er tweeënvijftig minuten over.

Overal staan auto's stil op de weg, waardoor andere auto's rustig moeten rijden. Ook lopen er mensen langs de weg. Het is een vreemd gezicht, als in een dystopische film.

Ze zoekt en zoekt en zoekt naar haar moeder en vader en hun auto. Urenlang.

De blaren staan op haar voeten en de sporen van haar tranen staan permanent op haar wangen.

Ze vindt de auto van haar ouders in de berm langs de snelweg, tegen een boom aan. Ze ziet zwarte bandensporen op het asfalt staan en er liggen duizenden stukjes glas om de auto heen.

Ze begint te schreeuwen. Om haar ouders, om hulp. Maar niemand reageert.

Als ze haar ouders ziet slaat ze een hand voor haar mond en het geluid van een gesmoorde snik komt los.

Ze liggen roerloos in de auto, onder het bloed. Hun ogen zijn gesloten en ze hebben elkaars hand vast. Nieuwe tranen wellen op in Lizzy's ogen.

Ze valt op haar knieën naast de auto, in de glasscherven, maar daar voelt ze niks van. Ze snikt en warme tranen rollen naar beneden.

Ze huilt totdat het lijkt alsof ze geen tranen meer heeft, totdat ze geen enkele emotie meer voelt.

Leeg en alleen.

Tot het einde.

20

Het vuur knettert en vuurvonkjes in alle kleuren oranje dwarrelen in de rook. Lizzy's hele lichaam is warm van het vuur. Het is al laat, maar toch zitten ze allebei onder de donkere hemel met duizenden felle sterren. Op het geknisper van het vuur na is de omgeving stil.

Lizzy voelde zich eerst leeg nadat ze haar verhaal had gedaan.

Collin reageerde heel lief en meelevend, en tijdens het avondeten vroeg hij nog wat door. Wat voor soort mensen waren ze? Hoe was haar jeugd? Haar fijnste herinneringen aan haar ouders. En Lizzy heeft hem alles verteld. Ze praatte en praatte en praatte, over haar moeders liefde voor koken en kookprogramma's, de spadagen die ze met elkaar deden, de leuke uitjes en vakanties die ze met zijn drieën hadden. Collin deed niets anders dan luisteren. Lizzy heeft nog nooit zoveel persoonlijke dingen aan iemand verteld. Maar Collins ogen stonden warm en vol compassie, waardoor het makkelijker voelde.

'Ze waren mijn beste vrienden. Ik sprak ze bijna dagelijks.' Er rollen weer tranen over Lizzy's wangen. 'Ik mis ze zo ontzettend.'

'Wat waren hun namen?' vraagt Collin.

'Rick en Miriam.' Ze veegt wat tranen van haar gezicht.

Al die maanden heeft ze haar verdriet weggestopt en nu voelt ze zich niet leeg, maar lichter. De zware, donkere gedachten hoeft

ze niet meer met zich mee te dragen. Ze heeft alles kunnen vertellen en loslaten.

En nu zal ze haar ouders over minder dan vijf maanden misschien weer zien, denkt ze.

Er is schoonheid in het leven, maar misschien ook in de dood.

Lizzy staart naar de gele vlammen van het vuur, haar hoofd ligt tegen de rugleuning van de stoel aan. Haar benen liggen omhoog op de tafel, zodat ze hopelijk morgen het kleine stuk naar de auto terug kan lopen.

Tofu ligt opgerold bij Collin op schoot en is hard aan het spinnen, terwijl Collin hem aait over zijn witte vacht. Door de vlammen van het vuur heen kijkt ze goed naar Collin. Ze probeert zich voor te stellen hoe Collin bij zijn familie is, bij zijn rijke ouders, met hun meerdere huizen en een groot bedrijf. Voor haar gevoel past hij niet in de wereld van het grote geld.

'Is je hele familie zoals jij?' vraagt ze.

Een van zijn wenkbrauwen gaat vragend omhoog.

'Zo ontspannen, positief, vrolijk, je weet wel,' zegt ze met een wuivend handgebaar zijn kant op.

Collin lacht humorloos en schudt zijn hoofd. 'Nee, absoluut niet. Ze zijn juist het tegenovergestelde.'

Als Lizzy stil blijft, wachtend op verdere uitleg, geeft hij toe.

'Ze willen alleen maar perfectie. Het perfecte goedlopende bedrijf dat hun miljoenen oplevert. Twee perfecte zoons met natuurlijk allebei een perfecte vrouw en perfecte kinderen. Perfecte huizen, ontworpen door bekende architecten. Het perfecte gezin, dat elke zondag met elkaar eet en altijd alle feestdagen samen doorbrengt in hun perfecte outfits.' Hij kijkt naar de flakkerende vlammen van het vuur en hij legt er nog een stuk hout op. 'Maar het is allemaal een show. Alles is altijd in scène gezet.' Hij snuift.

'Hoe bedoel je?' Ze hoopt dat hij haar ook alles gaat vertellen, dat hij haar ook volledig zal vertrouwen.

Collin kijkt haar even aan en laat dan hoofdschuddend zijn blik

vallen. 'Niemand geloofde me als ik vertelde wat er echt aan de hand was.'

Lizzy leunt naar hem toe.

'Maar ik zal je geloven,' zegt ze oprecht.

Hij schudt nogmaals zijn hoofd.

'Collin,' zegt ze. Zodra ze zijn naam zegt ademt hij scherp in en knijpt in zijn neusbrug. 'We zijn vrienden, toch?' vraagt Lizzy zachtjes. 'Je kunt me vertrouwen.'

Collin staat op van zijn stoel en begint langs het kampvuur te ijsberen. Lizzy heeft hem sinds ze hem kent alleen zo geïrriteerd gezien toen ze het over zijn ouders hadden in de auto, onderweg naar het zomerhuis.

Hij draait zijn hoofd naar haar toe en kijkt haar met een neergeslagen blik aan. 'Het spijt me, maar ik kan het niet.'

21

Een paar dagen later ziet ze Collin op de steiger zitten, met zijn voeten in het water en zijn hoofd naar achteren geleund zodat het zonlicht precies op zijn gezicht valt. Naast hem zit een klein wit beestje en het lijkt alsof Collin aan het praten is. Tegen Tofu, een kat.

Als ze aan de andere kant van Tofu is gaan zitten, laat ze ook haar voeten in het water zakken. Het koude water voelt heerlijk aan haar nog herstellende voeten. Collin is gestopt met praten, waarschijnlijk omdat hij haar hoorde aankomen.

'Praat alsjeblieft met me,' fluistert ze. De afgelopen dagen heeft er een ongemakkelijke en beladen sfeer om hen heen gehangen.

Zijn voeten bewegen nerveus heen en weer in het water. Lizzy gaat met haar hand langzaam richting de zijne, achter Tofu langs. Ze drukt haar pink tegen zijn pink aan.

Even doet ze niks, behalve haar adem inhouden.

Na een paar seconden legt ze twijfelend haar pink over die van hem, waarop Collin zijn hand over haar hand legt. Er gaat een warm gevoel vanaf haar hand door haar hele lichaam heen en iets fladdert in haar onderbuik.

'Beloof het me,' zegt hij opeens.

'Wat?'

'Dat je me gelooft.' Hij klinkt onzeker en nerveus. 'Hoe gestoord

en ongeloofwaardig het ook allemaal klinkt. Ik weet hoe het overkomt.'

'Ik beloof het je,' antwoordt Lizzy snel, knikkend met haar hoofd.

Collin draait zich kort naar haar toe. Ze hoopt dat hij ziet dat ze hem nu al gelooft, wat hij ook gaat vertellen. Eventjes ziet ze hem nog twijfelen, maar dan verandert zijn houding. Zijn hand ligt nog steeds op die van haar, en hij geeft een klein kneepje. Dan begint hij.

'Je weet natuurlijk dat dit hele huis zelfvoorzienend is.' Hij gebaart met zijn vrije hand. 'Maar mijn ouders hebben nog twee andere huizen, compleet zelfvoorzienend.'

Hij kijkt uit over het meer, naar de heuvels en bomen aan de overkant, ver weg.

'Het hele landgoed wordt natuurlijk omheind door een elektrisch hek en het ligt enorm afgelegen zodat niemand het kan vinden. Alles moest zo geheim mogelijk blijven.'

'Waarom?' vraagt Lizzy verward.

Collin ademt diep in. Als hij uitademt laat hij zijn schouders zakken. Dan kijkt hij haar aan.

'Omdat,' begint hij zuchtend, 'mijn ouders doomsday preppers zijn. Ze bereiden zich al hun hele leven – en het mijne – voor op het einde van de wereld. En ze hebben ook nog gelijk gekregen.'

Lizzy knippert met haar ogen en haar mond valt open.

'Alles en iedereen zou vergaan, het kon ieder moment gebeuren. Dat hebben mijn ouders mij mijn hele jeugd ingeprent. Ze waren bitter en zuur. Redenen om van het leven te genieten waren er niet. Er leek altijd een donkere, duistere wolk om mijn ouders heen te hangen. Ja, de wereld zal vergaan, maar hebben ze genoten van het leven? Nee.' Collin zegt het met zekerheid.

'Voor de buitenwereld waren ze het perfecte stel, met het perfecte gezin. Ze gingen iedere zondag golfen, elke zomer naar het vakantiehuis, hadden personeel, de beste auto's. Zelfs een verdomde

privéjet. Niemand wist dat ze achter gesloten deuren bezig waren met het aanleggen van schuilbunkers en noodvoorraden,' vertelt hij verder.

Geen wonder dat Collin dacht dat Lizzy hem niet zou geloven. Want wie leeft er nou echt zo? Welk normaal mens is er nou een doomsday prepper met een privéjet tot zijn beschikking?

'Zodra ik achttien was ben ik in therapie gegaan. Ik zat vast in de neerwaartse spiraal waar mijn ouders mij in hadden gebracht. Tegen hen vertelde ik dat ik iedere week tennislessen kreeg en ze keken niet eens naar de facturen met torenhoge bedragen die op werden gestuurd. Alleen Nick wist ervan.

Toen ik ging studeren, ben ik op kamers gegaan, wat enorm hielp. Ik hoorde mijn ouders niet meer iedere dag zo ontzettend negatief praten. Ik was omringd door leeftijdsgenoten die vrij in het leven stonden en ook wilden genieten van hun studententijd. Dat werkte gelukkig aanstekelijk. Mijn mentale gezondheid ging er, mede door de therapie, snel op vooruit.'

Hij zucht diep. Zijn ogen dwalen van het deinende water van het meer naar Lizzy.

'Ik geloof je,' zegt ze en ze geeft een kneepje in zijn hand.

'Echt?' Hij klinkt opgelucht.

'Waarom zou ik je niet geloven, Collin? Je hebt gezegd dat je me niet zou vermoorden, en tot nu toe heb je je aan je woord gehouden,' grapt ze, om de sfeer weer iets luchtiger te maken.

'Tot nu toe, ja,' plaagt hij terug en dan staat hij op. 'Ik moet je wat laten zien.'

'Wat?' Ze klinkt nieuwsgierig.

Hij steekt zijn hand naar haar uit en helpt haar overeind. Samen lopen ze door het huis, richting de garage. Zijn busje staat net niet over het luik in de betonnen vloer geparkeerd.

Collin haalt een sleutel uit een klein kastje aan de muur van de garage. Dan maakt hij het slot van het luik open.

'Weet je nog dat ik je een paar dagen geleden vertelde dat hier

een ruimte is waar het zuiveringssysteem voor het water zit?' vraagt Collin terwijl hij het luik helemaal openklapt.

Lizzy knikt.

'Dat was maar deels waar.' Collin grimast en gebaart naar Lizzy dat ze het trappetje af moet gaan, het donkere gat in.

Even twijfelt ze. 'Is dit dan het moment dat je me gaat vermoorden?'

'Lizzy, ik heb je beloofd om je niet te vermoorden.' Collin legt dramatisch een hand tegen zijn borst alsof zij hem pijn heeft gedaan.

Langzaam daalt Lizzy het trappetje af en Collin volgt haar. Wanneer er beneden een klein lampje gaat branden, ontspant Lizzy een beetje.

In het kleine halletje zijn twee deuren. Een deur gaat inderdaad naar het zuiveringssysteem, maar de andere deur... Collin gebaart Lizzy dat ze die deur mag openen.

Ze hapt naar adem als felle lampen automatisch aanspringen en rijen stellingkasten vol overlevingsmateriaal verlichten. Van kogelvrije vesten tot wapens, je noemt het maar en het ligt er.

'O. Mijn. Hemel.' Lizzy staat verstijfd in de deuropening.

De ruimte is groter dan het hele huis.

'Nou, als ik je eerder niet had geloofd dan had ik dat nu zeker wel gedaan,' stelt Lizzy vast en ze vouwt haar armen over elkaar.

Een kleine glimlach ontstaat op zijn gezicht.

'Mag ik...?' Ze kijkt hem vragend aan.

'Ga je gang,' zegt hij gebarend naar de kasten.

Lizzy loopt langzaam door de smalle gangen tussen de stellingkasten en neemt alles in zich op.

Collin vertelt dat zijn ouders een paar vaste medewerkers hadden, die grondig gescreend waren en door meerdere strenge selectierondes heen moesten komen. Ook moesten ze allemaal ijzersterke geheimhoudingsovereenkomsten ondertekenen. Als ze ook maar iets tegen iemand zouden zeggen over het zomerhuis, de

locatie van zijn ouders, dan zouden ze letterlijk alles wat ze bezaten kwijtraken.

'Zou je me alles willen vertellen? Het hele verhaal?' vraagt ze.

En dat doet hij ook.

22

Vier maanden tot het einde

Een koel briesje waait door plukken losgekomen haar als Lizzy onder een boom aan de rand van het meer zit. De warme zonnestralen filteren door de bladeren van de bomen heen, waardoor er weinig schaduw is. De zomer is er eindelijk en dat is te merken. 's Middags is het binnen in haar werkkamer niet uit te houden met de zon die er de hele middag vol op schijnt. Daarom zit ze buiten op een groot picknickkleed met een stapel notitieboekjes en de typemachine. Haar boek begint echt een verhaal te worden.

Ze trekt de laatste pagina van het hoofdstuk uit de machine om alle fouten eruit te gaan halen. Soms typt ze een hoofdstuk wel drie of vier keer uit voordat ze tevreden is.

Tofu loopt door het lange gras en rent af en toe achter bijen aan. Ze kijkt naar de veranda bij het huis, waar Collin op een ligbed onder de parasol een boek aan het lezen is. Zijn haar en huid zijn nog vochtig van het zwemmen in het meer. Vanochtend probeerde hij haar ook in het water te krijgen om af te koelen, maar ze heeft nog maar ongeveer vier maanden om haar boek af te maken. Zou voor andere auteurs een deadline ook zo voelen?

Ze schudt haar hoofd en probeert zich weer te concentreren op het schrijven.

Na een paar uur in kleermakerszit op de grond te hebben gezeten, staat Lizzy op voor een korte break en rekt zich uit. Als ze naar

de keuken loopt, glimlacht Collin haar charmant toe, zoals alleen hij dat kan. Haar gezicht kleurt rood.

Uit de koelkast pakt ze een verse ijsthee die Collin van verschillende kruiden en theezakjes heeft gemaakt. Met een paar ijsblokjes erin is het een perfect verfrissend zomers drankje. Op de koelkast ziet ze de gele post-it met haar bucketlist, waarop twee items al zijn afgestreept.

Lizzy's einde-van-de-wereld-bucketlist
1. Een boek schrijven
~~2. Kamperen in de natuur~~
3. Een uitgebreide spadag
4. Mama's geroosterde tomatensoep maken
5. 's Nachts dronken skinnydippen
~~6. Leren autorijden~~

Lizzy vindt het fijn dat de items over de maanden verspreid zijn, vooral omdat ze dan meer dan genoeg tijd heeft om aan haar boek te werken, wat natuurlijk het grootste item is op haar bucketlist. Ze loopt terug naar haar werkplek onder de bomen en gaat weer verder.

Na het avondeten zitten ze in stilte verdiept in hun eigen boek, terwijl de zon langzaam ondergaat. Lizzy leest een klassieker die ze nog niet eerder had gelezen uit de bibliotheek van Collins ouders: *Jane Eyre* van Charlotte Brontë. Collin leest *To Kill a Mockingbird* van Harper Lee, op haar aanraden.

De zon zakt en daarmee ook de temperatuur, en na de hitte van de dag is het heerlijk om buiten te blijven zitten. De sterren staan helder aan de hemel en het is de perfecte zomerse avond. Het vuur is al een paar dagen niet meer aangestoken, want het is warm genoeg. Er staan kaarsen met citroengeur tegen de muggen op tafel en ineens voelt het bijna alsof ze op vakantie zijn.

Dan schiet Collin opeens uit zijn stoel.

'Wat is er?' vraagt Lizzy geschrokken.

Maar Collin zegt niets, zet een paar passen richting het meer. Dan wijst hij met een arm omhoog naar de donkere lucht. 'Kijk.'

Lizzy volgt zijn vinger en hapt naar adem.

Het lijkt alsof tientallen, misschien wel honderden, sterren in de hemel naar beneden vallen. Ze gaat naast Collin staan en hij pakt haar hand vast en trekt haar mee richting het water. Daar hebben ze een beter uitzicht op de hemel.

Hij houdt nog steeds haar hand vast als ze aan het einde van de steiger staan. In het donkere water weerspiegelt het licht van de vallende sterren, alsof ze in het water belanden en onder water verder naar beneden vallen.

'Zijn dat sterren?' vraagt Lizzy ademloos.

'Volgens mij is het een meteorietenregen, maar wie zal het zeggen,' antwoordt Collin zachtjes.

'Het is geweldig.'

Collin knikt alleen maar.

De donkerblauwe hemel is prachtig opgelicht door de vallende sterren of meteorieten. Omdat het zo helder is, kunnen ze zelfs de Melkweg zien op de achtergrond. Door de wind komen flarden muziek uit de keuken, ze hoort de bekende akkoorden van 'The Night We Met'.

Op dat moment kijken Collin en Lizzy elkaar aan. Met een uitgestoken hand vraagt hij haar ten dans. Even kan ze niet geloven wat hij vraagt, maar dan legt ze toch haar eigen hand in de zijne. Haar andere hand legt ze op zijn schouder. Collin bewaart netjes de afstand tussen hen, maar hij begint wel heen en weer te bewegen. Zijn andere hand rust op haar middel en Lizzy voelt de warmte van zijn hand door de dunne stof van haar zomerjurk. Een vlaag van gemengde gevoelens gaat door haar heen.

'Hoe vaak heb je zo gedanst?' vraagt Collin.

'Nog nooit,' antwoordt ze.

'Dat is te merken,' grapt hij. Lizzy geeft hem een speelse tik op zijn schouder.

'Impliceer je nou dat ik niet kan dansen? Als dit al dansen te noemen is, want we bewegen alleen maar wat heen en weer.'

Collin grijnst. 'Een hark heeft nog meer ritme.'

Lizzy slaat hem opnieuw zachtjes op zijn schouder en schudt haar hoofd. Maar ze blijven dansen, op de muziek die ze allebei maar net kunnen horen.

Ze heeft geen enkel idee waarom ze het precies doet, maar ze zet ineens een stap naar hem toe. Met haar bovenlichaam drukt ze zich tegen hem aan. Collin verstijft lichtjes. Met haar hoofd leunt ze op zijn schouder. Dit is waar ze wil zijn, beseft ze, in zijn armen.

Lizzy weet dat Collin gevoelens voor haar heeft. En ze kan niet ontkennen dat zij ook iets voor hem voelt. Maar ze voelt zich verscheurd. Het is het einde van de wereld, ze heeft juist vriendschap nodig, stabiliteit. Geen drama en romantiek.

Ze blijven dansen, bewegen op de muziek in elkaars armen. Zijn armen voelen alsof ze thuis is. Warm en rustgevend, al zal ze dat nooit tegen hem zeggen.

Collin stopt langzaam met dansen en laat haar hand en middel los. Als hij een stap naar achteren zet, mist ze meteen de warmte van zijn lichaam.

'Laten we nog even naar de meteorietenregen kijken, voordat het voorbij is,' zegt hij.

Hij gaat naast haar staan, met zijn gezicht naar de lucht geheven.

'Dus, ik zat te denken aan het volgende item op de bucketlist,' begint hij. 'Het maken van je moeders tomatensoep.'

'Ik weet het recept niet,' zegt Lizzy verontschuldigend. 'Iedere keer als ik bij mijn ouders ging eten dan maakte mijn moeder die soep. Het was zo onwijs lekker.'

'Je moeder hield van koken, toch?'

Lizzy knikt. 'Er stonden altijd kookprogramma's of -wedstrijden op tv aan. Soms keken we samen en beoordeelden we de deelnemers of het eten ook. Ze was zo ontzettend grappig, maakte de

meest geestige opmerkingen. Ze zou je wel hebben gemogen.'

'Laten we dan samen proberen om het recept van de soep te vinden,' stelt Collin voor.

'Dat zou ik geweldig vinden, want ik zou letterlijk mijn eerstgeboren kind opofferen om die soep nog eens te proeven,' grapt ze.

Ze blijven op de steiger staan totdat de laatste meteorieten zijn gevallen, dan gaan ze allebei naar binnen. Tofu volgt hen op de voet. Lizzy en Collin lopen de trap op naar hun kamers. Zodra Lizzy naar het einde van de gang loopt en Collin zijn kamerdeur opent, blijft Tofu midden in de gang staan. Zijn kopje gaat heen en weer tussen Collin en Lizzy. Alsof de kat aan het besluiten is bij wie hij vannacht zal slapen. Lizzy moet glimlachen en kijkt dan Collin aan, die ook met een geamuseerde blik naar Tofu kijkt.

'Zullen we gewoon de slaapkamerdeur op een kier zetten?' stelt ze voor. 'Dan kan Tofu gaan en slapen waar hij wil.'

'Goed idee, maar ik hoop toch echt dat mijn zoon gewoon bij mij slaapt. Anders word ik een beetje jaloers, denk ik,' antwoordt hij met een knipoog. Hij draait zich om en loopt zijn slaapkamer binnen, de deur laat hij op een kier.

De kat schiet toch achter Collin de kamer in. Even is Lizzy ook een beetje jaloers, maar dan hoort ze Collin zachtjes met een grappig stemmetje tegen het beestje praten. Ze moet een glimlach onderdrukken. Tofu's miauw hoort ze nog als ze de deur van haar eigen kamer opendoet.

23

Op het keukeneiland heeft Collin allerlei ingrediënten uitgestald, van tomaten in blik tot verse kruiden uit zijn groentetuin. 'Je weet het recept van je moeders geroosterde tomatensoep echt niet?' vraagt hij hoopvol.

Lizzy schudt haar hoofd. 'Mijn moeder had een geheim ingrediënt, maar geen idee wat. Iedere keer als ik haar naar het recept vroeg, veranderde ze ook de hoeveelheid knoflook. Het begon een terugkerende grap te worden,' zegt ze en ze draait haar hoofd zodat ze over het meer kan uitkijken. 'De eerste keer dat ik het vroeg zei ze dat er zes teentjes knoflook in de soep gaan. Bij de laatste keer dat ik het vroeg was het aantal opgelopen tot drieënveertig.' Er verschijnt een kleine glimlach op haar gezicht en ze schudt haar hoofd bij de gedachte. 'Ik ben er nooit achter gekomen hoeveel teentjes knoflook er daadwerkelijk in de soep gaan. En al helemaal niet wat haar geheime ingrediënt was, dat was bijna een staatsgeheim.' Ze voelt opeens een brok in haar keel.

'We zorgen ervoor dat de soep precies zoals die van je moeder gaat smaken.' Collin legt zijn warme hand over die van haar, waardoor haar ogen beginnen te prikken.

'Weet je, ik kan niet wachten om ze weer te zien,' zegt Lizzy.

'Je gelooft in het hiernamaals?' Collin klinkt niet veroordelend, hij klinkt geïntrigeerd.

Lizzy haalt haar schouders op. 'Geen idee, maar de gedachte helpt.'

Hij kijkt haar meelevend aan en wrijft met zijn duim over de bovenkant van haar hand, waardoor er kippenvel op haar arm ontstaat. Ze schraapt haar keel.

'Maar denk je dat alles gaat lukken?' zegt ze zodat de focus weer naar het koken gaat. Eigenlijk wil ze hem vragen of hij denkt dat het haar gaat lukken, want ze heeft weinig ervaring met koken.

'O, absoluut. De recepten zijn makkelijker dan je denkt.' Collin kijkt haar met een warme blik aan.

Dan beginnen ze aan een grote pan tomatensoep die de basis zal vormen voor alle verschillende variaties. Ze staan zij aan zij om de tomaten uit blik in kleinere stukken te snijden, die eerst de oven in gaan. Tofu zit op het keukeneiland, alsof hij hun werk – vooral dat van Lizzy – aan het overzien is. Waarschijnlijk denkt het beestje dat al het eten voor hem is. Na een paar minuten in stilte te hebben gestaan, stoot Collin zachtjes met zijn heup tegen de hare.

'En hoe vind je het tot nu toe gaan?' vraagt hij met een glimlach.

Eerlijk gezegd vindt Lizzy het makkelijker dan ze gedacht had. Maar misschien is dat omdat Collin zo goed is in dingen uitleggen. Hij wordt nooit boos of geïrriteerd en heeft veel geduld.

'Eigenlijk best goed,' antwoordt Lizzy tevreden. Ze vindt het koken stiekem best leuk.

Als alle tomaten zijn gesneden, voegen ze de knoflook en wat kruiden toe aan de bakplaat. Die gaat voor dertig minuten de oven in, zodat alles geroosterd wordt.

Lizzy slaat haar armen over elkaar. 'Wat nu?'

'Nu moeten we wachten,' zegt Collin terwijl hij naar de radio loopt om er een andere cd in te doen. Het is het album *9 To 5 and Odd Jobs* van Dolly Parton en Collin draait meteen aan de volumeknop. Lizzy hoort de eerste akkoorden en de typemachine van het nummer '9 to 5'.

Collin pakt een van de spatels, houdt die omhoog als een mi-

crofoon en begint dan mee te zingen met Dolly Parton. Het klinkt ontzettend vals, maar dat lijkt hem niks te boeien.

Lizzy kan er niks aan doen, ze schiet in de lach. Collin loopt haar richting op, gebaart naar haar dat ze ook een spatel moet pakken om mee te zingen. Ze kijkt hem hoofdschuddend aan maar bezwijkt dan toch als het refrein begint.

'Working nine to five, what a way to make a living!' zingen ze allebei in hun eigen spatel, elk aan hun eigen kant van het keukeneiland. Lizzy begint zachtjes, maar naarmate het nummer vordert gaat ze mee in de energie en het enthousiasme van Collin. Ze zingt het laatste refrein luid mee en zodra het nummer is afgelopen laat ze haar spatel zakken en krijgt ze de slappe lach. Collin leunt met een van zijn armen tegen het aanrecht aan en met zijn andere hand houdt hij zijn buik vast van het lachen.

Het volgende countrynummer van Dolly Parton begint en ze beginnen door de keuken heen te dansen. Collin doet een poging tot line dancing, maar hij kan het absoluut niet, waardoor Lizzy weer hard in de lach schiet.

Het kan haar niks meer schelen en ze laat zichzelf helemaal gaan, ze danst zoals ze zelf wil door de keuken heen.

Pas als de timer van de oven afgaat stoppen ze met dansen. Allebei zijn ze buiten adem van het lachen. Collins ogen sprankelen als hij naar haar kijkt. Lizzy kijkt snel weg.

Samen halen ze de tomaten uit de oven en doen ze in een grote soeppan.

'Dan gaan we er nu water en groentebouillon bij doen,' legt Collin uit. 'Daarna hoeven we alles alleen nog maar met een staafmixer te pureren en zachtjes te laten koken. Dan is de basis al zo goed als klaar.'

Lizzy kijkt verbaasd. 'Dat is het?'

Collin lacht en knikt. 'Ja, zo makkelijk is het om soep te maken. Je kunt in principe van alle groenten een soep maken.'

'Wow, ik dacht dat het echt ontzettend veel werk was,' zegt ze

een beetje beschaamd. Al die jaren die ze heeft verspild aan diepvriestosti's en oude broodjes van het café... Ze pakt een lepel en proeft wat van de basissoep. Een druppel glijdt over haar onderlip naar beneden en voordat ze die zelf weg kan vegen, heeft Collin al zijn duim op haar onderlip gelegd. Lizzy ademt scherp in als hij de druppel soep zachtjes wegveegt. Zijn ogen zijn gefixeerd op haar lippen. Hij lijkt bijna niet te ademen.

Omdat hij zo dichtbij staat, moet ze een klein beetje omhoogkijken. Hij is niet overdreven lang, maar toch wel wat langer dan zij is. Ze beweegt niet, zegt niets, en Collin ook niet.

Hij beweegt nogmaals zijn duim over haar onderlip en Lizzy moet zich inhouden om niet op haar onderlip te bijten.

Dan valt haar blik ook op zijn lippen. Ze zou hem kunnen kussen, hem proeven.

Maar dan herinnert Lizzy zich dat zij heeft gezegd dat ze vrienden zijn. Ze verbreekt het oogcontact en doet een klein stapje naar achteren. Collin laat zijn hand vallen en schraapt zijn keel.

'Smaakt goed,' zegt Lizzy snel om te voorkomen dat het ongemakkelijk wordt.

Ze verdelen de soep over verschillende pannen en kommetjes zodat ze kunnen gaan experimenteren met de verschillende varianten. In de ene pan doen ze meer knoflook, in de andere meer kruiden. Bij sommige voegen ze onconventionele ingrediënten toe, zoals een scheut sojasaus – waar het veel te zout door wordt –, koriander en honing, om achter het geheime ingrediënt van Lizzy's moeder te komen. Maar niks komt echt in de buurt.

Ergens voelt ze zich schuldig. Ze weet dat Collin gevoelens voor haar heeft. En als ze het moet toegeven, denkt ze ook gevoelens voor hem te hebben. Maar de wereld vergaat over een paar maanden. Lizzy wil hem niet nog meer pijn bezorgen. Streng spreekt ze zichzelf in gedachten toe, dat ze weer wat meer afstand tussen hen moet creëren.

'Hij smaakt bijna als die van mijn moeder,' verbreekt Lizzy de

stilte, in de hoop de sfeer weer iets gezelliger te krijgen. 'Maar nog net niet.'

Ze proberen een paar andere varianten uit, terwijl Lizzy terugdenkt aan alle keren dat haar moeder de soep maakte. Ze ziet haar moeder voor zich, lachend in de keuken, met natuurlijk een kookprogramma op de achtergrond, terwijl ze vals meezingt met de muziek. Net zoals Collin deed. Kom op, wat was het geheime ingrediënt nou?

Denk na, Lizzy, wat zag je op het aanrecht staan?

Haar hoofd begint net pijn te doen, wanneer ze zich iets herinnert. Een ingrediënt dat Collin niet eens heeft gepakt omdat het gewoon écht niet thuishoort in welke soep dan ook.

'Kaneel.'

Collin kijkt haar vragend aan. 'Wat?'

'Het geheime ingrediënt! Het is kaneel!' roept Lizzy enthousiast.

'Weet je het zeker? Dat is wel heel raar in een tomatensoep,' reageert hij, maar Lizzy rent al naar de voorraadkast om het te halen.

Zodra ze een beetje in een van de pannen heeft gegooid en het even heeft doorgeroerd, proeft ze het. Het is nog zo heet dat ze haar tong verbrandt, maar het kan haar niks schelen, want het smaakt inderdaad precies zoals haar moeders soep.

Ze krijgt een brok in haar keel.

Terughoudend proeft Collin ook de soep. 'Holy shit. Dat is lekker.'

Ze scheppen de rest van de soep in twee kommetjes en gaan aan de eettafel zitten.

'Ik kan het gewoon niet geloven,' zegt ze vol ontzag. 'Het is gewoon gelukt.'

'We vormen een behoorlijk goed team, weet je,' glimlacht Collin naar haar.

Lizzy knikt. Dat doen ze inderdaad. Ze denkt terug aan het moment net, waarop ze hem had kunnen zoenen. Of hij haar.

'Het spijt me,' zegt Lizzy als ze klaar zijn met eten, waardoor Collin haar verbaasd aankijkt.

'Waarvoor?' vraagt hij.

'Dat weet je, Collin.'

Hij kijkt weer weg.

'Ik snap gewoon niet waarom je het geen kans geeft, waarom je ons geen kans geeft.' Hij klinkt verdrietig.

'Omdat de wereld over ongeveer vier maanden vergaat...' Ze maakt haar zin niet af.

Collin slikt.

'Ik wil gewoon vrienden blijven.' Ze voelt zich vooral radeloos. 'Alsjeblieft.'

Een spier in zijn kaak spant aan, maar hij zegt niks.

'Het is het beste wat we nu kunnen doen,' gaat ze resoluut verder. Haar stem klinkt zelfverzekerder dan ze zich voelt.

Hij loopt de keuken uit naar buiten. Lizzy laat haar hoofd in haar handen zakken en haalt diep adem. Als ze weer opkijkt, ziet ze Tofu recht voor haar op het keukenaanrecht zitten. De kat kijkt haar aan en knippert langzaam.

'Geen woord,' zegt ze met een strenge blik op de kat.

Ze begint met het opruimen van de keuken en even denkt ze aan niks. Niet aan Collin, niet aan het einde dat nadert. Ze haalt diep adem, maar het klinkt trillerig.

24

'Zin in een toetje?' vraagt Collin als Lizzy buiten is. De zon is al bijna onder als ze bij de vuurkorf gaat zitten. Collin heeft twee lange pinnen vast en de zak marshmallows ligt al klaar. Lizzy heeft haar boek meegenomen en ze gaat op een van de stoelen die om het vuur staan zitten.Voor de warmte hebben ze het vuur eigenlijk niet meer nodig, want het is buiten nog warm genoeg. Maar toch is het gezellig en het doet haar denken aan haar eerste weken in het zomerhuis, toen ze bijna elke avond het vuur aan hadden. Na de zomer zullen ze dat hopelijk weer doen.

Collin overhandigt haar een van de pinnen en twee marshmallows.

'Heb je uitleg nodig, of weet je hoe je een marshmallow roostert?' Zijn vraag klinkt plagerig, maar net iets te geforceerd.

'Het is geen hogere wiskunde,' zegt ze, een wenkbrauw omhoog.

Lizzy rijgt de twee marshmallows aan de pin en houdt ze dan boven het vuur. Ze draait ze een paar keer rond. Collin zit tegenover haar en ze kijkt naar zijn gezicht, dat warm oplicht in de vlammen. Zijn bruine ogen glimmen en zijn donkerbruine haar is nu echt lang waardoor het een beetje rommelig zit. Fijn rommelig, denkt ze.

Collin schraapt zijn keel en Lizzy knippert een paar keer om uit haar gedachten te komen.

'Je marshmallows...' zegt hij.

'Shit,' zegt ze terwijl ze snel de brandende pin uit het vuur haalt. Ze begint hard op de marshmallows te blazen, maar ze zijn niet te redden.

'Het was geen hogere wiskunde, toch?' zegt hij met een grijns en Lizzy geeft hem een vernietigende blik. Zijn eigen marshmallows zijn natuurlijk perfect goudbruin.

Collins blik verzacht. 'Geef maar hier. We delen die van mij wel.'

'O, het is al zo lang geleden dat ik marshmallows heb gegeten. Maar ze horen gewoon bij de zomer, weet je?' Lizzy probeert de stilte te vullen. 'Deden jullie dit vaak? Als jullie hier in de zomer waren?'

Collin lacht kort, maar het klinkt humorloos.

'Ik kan me niet herinneren dat we ooit met z'n allen hier hebben gezeten, laat staan dat er een vuur was.'

'Wat jammer, want het is wel gezellig,' zegt Lizzy.

'Ja, mijn ouders hebben al deze spullen alleen maar voor de show. Als hun rijke vrienden hier langskwamen, zag het eruit alsof we een hecht gezin waren dat samen marshmallows roosterde bij het vuur. Niks was minder waar.' Hij kijkt naar het vuur en draait zijn pin langzaam rond. 'Ik heb me nooit op mijn gemak gevoeld hier, pas sinds ik hier met jou ben, voelt het als een huis waarin geleefd en gewoond wordt.'

'Waarom ben je hier dan heen gegaan?' vraagt Lizzy verward.

Collin kijkt uit over de donkere bossen. 'De beste herinneringen die ik heb zijn van de kampeertrips hier met Nick. Mijn ouders gingen uiteraard niet mee, dus dat waren de enige momenten waarop we ongestoord onszelf konden zijn en we niet de rollen hoefden te spelen die mijn ouders voor ons bedacht hadden.' Dan kijkt hij haar weer aan. 'Mijn tijd hier met jou geeft me gelukkig veel nieuwe herinneringen.'

'Het is nooit te laat om nieuwe herinneringen te maken, toch?' vraagt ze hoopvol.

Collins ogen schieten naar die van haar. Hij knikt.

25

Drie maanden tot het einde

De zomer gaat snel, maar de dagen voelen loom en traag. De nachten zijn kort en niet koel genoeg voor Lizzy. Soms ligt ze uren wakker, te draaien. Vaak staat ze dan al op zodat ze kan schrijven.

Na een ochtend achter de typemachine ligt Lizzy in haar bikini op een van de ligbedden op de veranda te lezen. Ze heeft niet door dat Collin het meer is uitgekomen totdat hij met zijn bovenlichaam boven haar hangt en er dikke druppels koud water van zijn haar op haar buik vallen. Ze was zo in haar boek verdiept dat ze ervan schrikt.

'Ah! Dat is koud,' klaagt ze. 'En pas op dat je mijn boek niet nat maakt.'

Op Collins gezicht staat een grijns.

Door het zwemmen en het vele buiten zijn is zijn huid gebruind door de zon. Op zijn gezicht zijn sproeten verschenen. Hij haalt een hand door zijn natte haar zodat het naar achteren zit, waardoor haar aandacht naar zijn bovenarm en schouder getrokken wordt. Hij ziet er irritant goed uit, denkt ze. Dit wordt steeds lastiger.

Collin pakt de paperback uit haar hand en legt die open ondersteboven op de tafel neer. Hij steekt zijn hand naar haar uit.

'Kom op,' zegt hij en hij knikt met zijn hoofd in de richting van het meer. 'We gaan zwemmen.'

'En wat als ik niet wil? Ik ben er al in geweest.'

'Een paar uur geleden, ja. Heb je het niet warm? Wil je niet afkoelen?' Hij wiebelt met zijn wenkbrauwen.

Ja, ze heeft het wel warm. En ja, ze wil afkoelen. Maar toch probeert ze een beetje afstand te bewaren tussen hen.

Met lichte tegenzin staat Lizzy op van het ligbed. Collin houdt zijn hand nog steeds naar haar uitgestoken en na wat getwijfel pakt ze zijn hand vast, die koel aanvoelt van het water.

Zodra hij Lizzy's hand vastheeft begint hij te rennen, waardoor ze wordt meegesleurd. Hand in hand rennen ze de steiger op. Collin lacht aanstekelijk, en opeens lacht Lizzy ook. Collin kijkt snel naar haar en ze struikelt bijna. Op dat moment ziet hij er zo oprecht gelukkig uit, met de zon op zijn gezicht en haar hand in de zijne, dat ze haar hart een sprongetje voelt maken.

Aan het einde van de steiger springen ze het water in, nog steeds hand in hand.

Onder water doet ze even haar ogen open en ze ziet het zonlicht door het oppervlak heen komen. Het water is verrassend helder. Collin houdt nog steeds haar hand vast en als ze naar hem kijkt, ziet ze dat hij ook zijn ogen open heeft. Zijn blik is op haar gericht. Het is stil onder water en ze kijken elkaar aan. Collin pakt ook haar andere hand en trekt haar een stukje naar zich toe. Ze is nu zo dichtbij dat Lizzy zijn lichaamswarmte voelt. Een paar luchtbellen ontsnappen en stijgen tussen hen in naar de oppervlakte.

Hier onder water kan ze de wereld even vergeten. Het is alleen hij en zij. Als het hierbij blijft, dan is het genoeg voor Lizzy. Ze voelt hoe haar benen zich met die van hem verstrengelen. Dit is geen slim idee, Lizzy, denkt ze. Dus ze laat zijn handen los en zwemt dan naar boven. Zodra ze het oppervlak heeft bereikt, haalt ze diep adem. Collin volgt een paar seconden later.

'Afgekoeld?' vraagt hij op een neutrale toon.

Lizzy knikt en drijft dan op haar rug in het water. Haar armen spreiden zich uit, ze voelt het water tussen haar vingers bewegen.

De zon verwarmt haar gezicht. Een paar minuten drijft ze in het water, helemaal in haar eigen wereld.

Na een tijdje voelt ze een hand op haar enkel. Ze kijkt op en ziet dat Collin naast haar zwemt.

'Heb je zin om een stukje te zwemmen?' vraagt hij en gebaart naar de andere kant van het meer. Meestal blijft Lizzy rond de steiger, maar Collin zwemt flinke afstanden.

'Niet helemaal naar de overkant, toch?' zegt ze sceptisch. Het meer is best groot en de andere kant lijkt ontzettend ver weg.

Collin schudt zijn hoofd met een lach. 'Laten we zien hoever we komen.'

Ze beginnen rustig te zwemmen en na een paar meter merkt Lizzy dat het water nog koeler aan begint te voelen, waarschijnlijk omdat het meer dieper wordt. Hun armen en benen maken vloeiende bewegingen door het water.

'Wat deden jullie hier iedere zomer?' vraagt ze aan Collin.

'Beetje hetzelfde als wij nu doen, maar naast mijn familie was er wel altijd een privéchef en een huishoudster. Alleen de beste vrienden van mijn ouders, die ze echt vertrouwden, kwamen hier soms langs. Vele van hen waren ook rijke doomsday preppers.' Hij klinkt nonchalant, maar Lizzy weet nu dat het hem wel heel erg raakt.

'Ik kan me echt niet voorstellen hoe het is om met een privéchef en een huishoudster op te groeien,' zegt ze.

Hij haalt zijn schouders op. 'Wat deed jij vroeger tijdens de zomervakantie?'

'We gingen meestal wel een weekje op vakantie, maar nooit heel ver. Dan huurden mijn ouders ergens een chalet of huisje. Ze waren ook niet zo van het kamperen. Verder bleven we thuis, gingen we naar het park, de dierentuin of de speeltuin,' antwoordt ze. 'Niets speciaals dus.'

'Klinkt als een heerlijke zomer,' zegt Collin.

'Dat deden we totdat ik een jaar of veertien was. Vroeger las ik al veel, maar bijna de hele zomervakantie zat ik met mijn neus in

een boek. Als enig kind is het lastig, en ik was al stil en verlegen van mezelf.'

'Nu ben je niet meer zo stil en verlegen,' zegt Collin plagerig. 'Je deed best wel onbeleefd de eerste keer dat ik in het café kwam.'

'Niet waar!' roept Lizzy beledigd. Oké, misschien was ze een beetje onbeleefd, maar dat gaat ze absoluut niet toegeven.

'Toen was je ook al aan het lezen.'

'Ja, en jij maakte daar een opmerking over! Weet je dat nog? Dus wie was hier nou onbeleefd?'

Collin moet lachen. 'O, ik herinner me alles nog, maak je maar geen zorgen.'

Lizzy voelt haar wangen rood worden door zijn opmerking.

'Ik had gewoon niet gedacht dat er iemand serieus bij het café aan het werk zou zijn, gezien de omstandigheden,' verklaart hij.

'Nou, je weet nu waarom,' zegt ze lichtelijk geïrriteerd. 'Ik had nergens anders om heen te gaan.'

Even zwemmen ze in stilte verder.

'Wat kwam je allemaal tegen tijdens je roadtrip? Voor het café?' vraagt ze hem dan. Lizzy begint vermoeid te raken door het tegelijkertijd zwemmen en praten, maar ze moet toegeven dat het water en de beweging heerlijk zijn.

'Eigenlijk niet zoveel, om eerlijk te zijn. Er liepen wel wat mensen langs de weg, maar geen grote groepen. Ik kon makkelijk overal parkeren om te kamperen,' antwoordt Collin terwijl hij haar kant op kijkt. 'Wat er tijdens de rijles gebeurde is wel het heftigste wat ik heb meegemaakt.'

Lizzy knikt maar ze merkt dat Collin begint te aarzelen.

'Wat is er?'

'Ik weet dat we hadden afgesproken om niet meer buiten het hek te gaan... Maar voor het volgende item op de bucketlist... de spadag... moet ik toch op zoek gaan naar wat spullen.' Zodra hij het heeft gezegd draait Lizzy haar gezicht in zijn richting.

'Nee,' zegt ze ferm.

'Maar...' begint Collin.

'Absoluut niet, Collin. Je hebt gezien wat er daarbuiten is, het is te gevaarlijk,' zegt ze stellig. Ze richt haar blik weer naar voren. 'We zullen het moeten doen met wat we hebben.'

'Dat is niet genoeg voor de uitgebreide spadag die ik voor ogen heb,' kaatst hij terug.

'Dan wordt het maar minder uitgebreid. Je gaat niet je veiligheid, je leven, op het spel zetten voor een domme bucketlist.' Zodra de woorden haar mond verlaten, heeft ze er spijt van. Nu komt ze ondankbaar over.

Lizzy merkt dat Collin gestopt is met zwemmen.

'Sorry, dat bedoelde ik niet zo. Het is niet dom. Ik vind het niet dom,' zegt ze zacht. 'Ook al staat mijn naam op de bucketlist, het is ook die van jou.'

Ze zwemt iets dichter naar hem toe, om hem beter aan te kunnen kijken.

'Beloof het me, dat je niet weggaat,' zegt ze. Het smekende gevoel is in haar stem te horen.

Collins kaken staan op elkaar geklemd en hij kijkt haar niet aan. Lizzy's ogen onderzoeken zijn gezicht.

'Laten we terugzwemmen.' Dat is alles wat Collin zegt voordat hij weer in de richting van de steiger en het zomerhuis zwemt. Vanaf hier kan Lizzy het huis tussen de bomen door zien. Het voelt niet helemaal als thuis, maar het komt al in de buurt.

Lizzy zucht geïrriteerd. Collin heeft haar niks beloofd. Kan ze sowieso van hem vragen om niet weg te gaan? Ze waren die dag allebei in de auto. Ze hebben een deal gemaakt. Tenminste, dat denkt Lizzy.

In een rustig tempo begint ze terug te zwemmen. Wat voor ideeën heeft Collin voor de spadag? Ze had kunnen weten dat hij dingen niet half doet. Als hij ergens voor gaat, dan gaat hij er helemaal voor. Maar dit keer geeft dat haar geen goed gevoel.

26

Collin staat met zijn armen over elkaar gevouwen in de deuropening van Lizzy's badkamer terwijl ze in het badkamerkastje aan het rommelen is. Ze heeft wel wat van haar verzorgingsproducten meegenomen, maar alleen maar de basics. Shampoo, conditioner, gezichtsreiniging, deodorant. Zeker niet genoeg voor een spadag. Lizzy weet niet eens wat Collin van plan is. Maar zoals ze al heeft gezegd: ze zullen het er maar mee moeten doen. In de grote badkamer staat tenminste een bubbelbad, dat is al spa genoeg voor Lizzy.

'Lukt het?' vraagt Collin met een opgetrokken wenkbrauw en een grijns op zijn gezicht. Hij weet ook dat ze absoluut niet de spullen hebben.

'Ja, hoor,' zegt Lizzy zo vastberaden mogelijk. 'Ik kan de conditioner als een haarmasker gebruiken.' Ze houdt de halflege fles omhoog.

'Kom, we gaan in de bunker kijken of er wat ligt.' Hij loopt al richting de gang, dus Lizzy volgt hem snel.

Toen ze in de bunker was heeft ze geen toiletspullen gezien, maar ze heeft ook niet alle kasten even goed bekeken.

Ze krijgt kippenvel als ze de ruimte inlopen; het is niet minder eng dan de eerste keer.

Doelgericht loopt Collin door de ruimte, naar de andere kant. Hij stopt voor een van de stellingkasten en buigt door zijn knie-

en om de onderste planken te bekijken. Het lijkt bijna op een supermarkt, maar dan eentje met dure skincare- en haarproducten. Natuurlijk, denkt Lizzy terwijl ze met haar ogen rolt. Collins ouders moesten het beste van het beste hebben, anders was het niet goed genoeg.

Collin zucht.

'Hier ook alleen maar de basics, behalve de skincare,' zegt hij terwijl hij wat potjes en tubes uit de stellingkast begint te pakken. 'Die kunnen we wel gebruiken.'

Hij haalt een verfrommeld papiertje uit zijn zak en Lizzy probeert over zijn schouder met hem mee te lezen wat erop staat. Collin scant nogmaals de producten in de stellingkast. Dan schudt hij zijn hoofd. 'Dit gaat hem niet worden.'

'Hoezo niet? We hebben meer dan genoeg,' antwoordt Lizzy nukkig.

Hij kijkt weer naar het papiertje in zijn hand. Gefrustreerd verfrommelt hij het papiertje nog meer en komt omhoog.

'Het moet perfect zijn, voor jou,' zegt Collin en ze ziet hoe hij zijn kiezen op elkaar klemt.

Lizzy wil al protesteren, maar dan houdt hij de hand met het verfrommelde papiertje omhoog. Ze opent als vanzelf haar eigen hand en hij laat het papiertje erin vallen.

Langzaam maakt ze het open. Er staan een aantal dingen op geschreven. De eerste drie dingen zijn: nagellak, haarverf en gezichtsmaskers.

Lizzy's mond valt open. Dit zijn precies de drie dingen die ze hem heeft verteld toen ze in de auto zaten. Dat haar moeder die dingen altijd met haar deed tijdens hun spadagen thuis.

Ze kan niet geloven dat hij dat heeft onthouden.

Dan leest ze wat er nog meer op staat. Badjas, haarmasker, bruisballen. Collin heeft er echt over nagedacht. En goed ook.

'Hoe weet je dit?' vraagt ze hem.

Hij haalt zijn schouders op en kijkt verlegen weg. 'Ik had vrouwelijke vrienden, weet je.'

Lizzy kijkt nogmaals naar wat er op het lijstje staat.

'We hoeven dit niet allemaal te doen.' Ze wijst naar alle dure producten in de stellingkast. 'We kunnen deze dingen gebruiken.'

'Maar we hebben geen nagellak voor een manicure en pedicure. Alleen een nagelvijl en zo,' begint Collin. 'Er zijn ook geen gezichts- of haarmaskers. Die dingen horen wel echt bij een spadag, toch?'

'Ja...' zegt Lizzy aarzelend, 'maar dat betekent nog niet dat wij ook echt alles hoeven te doen. Ontspannen een bubbelbad nemen en wat van deze skincareproducten gebruiken is voor mij al genoeg. Weet je wel wat deze producten kosten?' Ze pakt een flesje uit de kast en zwaait het voor Collin heen en weer.

'Dat is niet genoeg voor een uitgebreide spadag en dat weet je.' Hij kijkt haar ernstig aan, waardoor Lizzy haar armen over elkaar heen slaat.

'Nou, het is mijn bucketlist. Dus als ik zeg dat een bubbelbad en skincare genoeg zijn voor een spadag, dan is dat zo.' Ze probeert zo streng en duidelijk mogelijk te klinken. Ze heeft zo'n zwak voor Collin gekregen dat de gedachte alleen al dat hij buiten het hek zou gaan haar een onrustig gevoel bezorgt. En ze hebben het afgesproken.

Collin knijpt zijn neusbrug samen met twee vingers. 'Er zal vast niets gebeuren als ik naar de dichtstbijzijnde stad rij.'

'Nee.'

'Maar –'

'Dat is het definitieve antwoord, Collin. Je weet wat er met ons, met mijn ouders, is gebeurd. Ik wil gewoon niet dat jou iets overkomt.' De laatste zin is eruit voordat Lizzy het zelf doorheeft. Ze kijkt hem met smekende ogen aan.

Collin ziet eruit alsof hij iets wil zeggen, maar zich dan bedenkt.

Zonder antwoord te geven pakt hij een aantal dingen uit de stellingkast en loopt richting de deur. Lizzy staat even aan de grond genageld, tot ze in actie komt en moet snelwandelen om hem in te halen.

'Heb je zin om me te helpen met het avondeten?' vraagt hij alsof er niks aan de hand is.

Lizzy begint enorm gefrustreerd te raken, maar ze zegt alleen: 'Tuurlijk.'

Ze koken samen, of nou ja, Collin doet het meeste werk en Lizzy probeert hem zo goed mogelijk te helpen en niet in de weg te staan. Collin heeft een ontspannen glimlach op zijn gezicht, maar hij speelt weer de rol van de nonchalante, grappige jongen. Dat is niet wie hij werkelijk is. Maar hoe moet ze hem vertellen dat hij de meest empathische persoon is die ze ooit heeft ontmoet? Dat hij naast grappig ook ontzettend lief en begripvol is. Dat ze van zijn irritante, dwaze grijns is gaan houden. Dat hij de persoon is die haar motiveert, haar geluk laat voelen.

Dan dringt het tot haar door.

Ze kijkt naar Collin, hoe hij in de pan met eten aan het roeren is. Hij voelt haar blik en kijkt even naar haar. Schenkt haar een van zijn glimlachjes, een echte. En dan weet ze het zeker.

Lizzy voelt veel meer voor Collin dan alleen vriendschap.

Dat is de reden dat ze niet wil dat hij weggaat. Wat als hij niet terugkomt?

Wat als ze echt helemaal alleen eindigt?

Ze kan hem simpelweg niet verliezen.

'Zou je even willen roeren? Dan giet ik de andere pan even af.' Collins stem haalt Lizzy uit haar gedachten.

'Uh... ja...' stottert ze en schiet houterig in actie.

Heeft ze de hele tijd naar hem gestaard? Ze heeft geen idee hoe ze zich moet gedragen.

Houd het vriendschappelijk, houd het vriendschappelijk. Alleen vriendschappelijk, denkt ze opnieuw en opnieuw.

Drie maanden. Dat is niks.

Terwijl ze in de pan aan het roeren is, schudt ze met haar hoofd en knippert een paar keer met haar ogen. Dan staat Collin opeens weer naast haar.

'Zo is het wel goed.' Hij neemt de spatel van haar over. 'Het is klaar, ik ga opscheppen.'

Op de automatische piloot loopt Lizzy verdwaasd langs Tofu, die opgerold in de vensterbank van de keuken ligt, de veranda op om de tafel te dekken. Buiten voelt ze de warmte van de zonnestralen op haar gezicht. De zon begint al langzaam onder te gaan, waardoor het begint af te koelen.

Ze eten in stilte hun rijst met bonen op en kijken uit over het meer. Het water schittert.

Na het eten zitten ze bij de vuurkorf te lezen. Tofu springt op Collins schoot en Lizzy strekt haar hand uit om de witte kat over zijn kop te aaien.

Als Collin haar hand pakt en zijn vingers door die van haar verstrengelt, schrikt ze een beetje maar trekt haar hand niet terug. Zijn hand voelt zacht aan en past perfect om die van haar.

Ze probeert haar boek verder te lezen, maar ze raakt afgeleid door de warme tinteling die van haar hand naar haar arm gaat, haar hart lijkt sneller te kloppen. Ineens streelt zijn duim zachtjes over die van haar, en ze moet haar best doen om niet scherp in te ademen.

Ze leest dezelfde zin twintig keer voordat ze begrijpt wat ze leest. Zo zitten ze de hele avond, tot het opnieuw te donker is om de letters te kunnen zien.

Langzaam trekt Lizzy haar hand terug.

'Ga je slapen?' vraagt Collin met een blik die ze niet kan lezen.

Lizzy knikt en drukt haar boek tegen haar borst aan. 'Slaap lekker, voor straks.'

'Slaap lekker,' echoot Collin.

27

Gedesoriënteerd wordt ze de volgende ochtend wakker. Het is al veel later dan ze normaal op zou staan, maar het is nog stil in huis. Als ze opstaat en de gordijnen opendoet, ziet ze dat de zon al bijna helemaal is opgekomen. Verward schudt ze met haar hoofd en knijpt haar ogen samen.

Normaal zou Collin allang wakker zijn en ontbijt hebben gemaakt. Normaal zou ze allang aan haar boek werken. Lizzy voelt dat er iets niet klopt.

Ze loopt de gang op en ziet dat Collins kamerdeur wijd open staat, maar hij ligt niet in bed. Tofu is ook niet in zijn kamer.

Gehaast loopt ze naar beneden, maar Collin is ook niet te vinden in de woonkamer of de keuken. Lizzy probeert niet in paniek te raken. Hij is gewoon aan het zwemmen in het meer, dat doet hij wel vaker 's ochtends. Ze haast zich over de veranda in de richting van het meer.

'Collin?' roept ze. Maar ze ziet geen handdoek en slippers op de steiger liggen. Tofu is er ook niet, die zit meestal op de steiger als Collin aan het zwemmen is.

'Collin?' Dit keer klinkt er paniek in haar stem.

Dan hoort ze gemiauw ergens in de verte. In een ruk draait ze zich om naar het huis. Nogmaals hoort ze Tofu miauwen. Ja, het komt vanuit het huis. Snel loopt ze weer terug en gaat naar binnen.

'Tofu? Waar ben je?' roept Lizzy.

De kat miauwt weer.

Lizzy denkt dat het vanuit de garage komt. Ze snelt de gang door en opent de deur naar de garage, waar ze Tofu inderdaad ziet zitten. Opgelucht haalt ze adem en zakt door haar knieën zodat ze het beestje achter zijn oortje kan kroelen.

Hij miauwt weer en het klinkt zielig.

Lizzy staat op en dan dringt het tot haar door. Collins auto staat niet meer in de garage. Al het bloed trekt uit haar gezicht.

Hij is weg. Nadat ze hem had gesmeekt niet weg te gaan. Haar ogen beginnen te prikken en haar zicht wordt wazig. Ze voelt zoveel verschillende emoties. Verdriet, frustratie, boosheid, angst, machteloosheid.

Hete tranen beginnen over haar wangen te stromen.

Tofu miauwt zachtjes en drukt zijn kopje tegen haar been aan. Ze bukt weer om hem te aaien.

'Je zag hem weggaan, of niet?' snikt ze.

Ze tilt het beestje op en houdt hem tegen zich aan, iets wat Tofu eerst nooit toe zou staan. Blijkbaar voelt hij aan dat Lizzy dit even nodig heeft. Ze huilt tegen zijn zachte vacht aan en geeft hem een kus op zijn kop.

Met de kat in haar armen loopt ze beduusd terug naar binnen, en gaat aan het kookeiland zitten. Tofu springt uit haar armen maar blijft dicht bij haar zitten. Het huis voelt leeg zonder Collin. Zonder de muziek die hij altijd opzet, de geuren van het ontbijt dat hij altijd maakt, en de glimlach die hij haar schenkt als ze hem zijn flat white overhandigt.

Ze steunt met haar ellebogen op het eiland, laat haar hoofd in haar handen zakken en haalt trillend adem.

Dan valt haar een wit, opgevouwen papiertje op het midden van het eiland op, waar haar naam op staat.

Ze pakt het op en vouwt het open. Er staan zes woorden op.

Ik kom terug. Dat beloof ik.

Plotseling voelt ze zich ontzettend boos. Ze staat zo snel op dat de kruk achter haar met een harde klap op de grond valt. Tofu schrikt wakker en rent de keuken uit, richting de woonkamer.

Lizzy begint in de keuken heen en weer te lopen.

Ik kom terug.

Ze snuift. 'Dat moeten we nog maar eens zien.'

28

Collin

De zon komt net op als Collin de poort achter zich dichtdoet en de extra beveiliging weer aanzet. Terug in de auto laat hij zijn voorhoofd op het stuur vallen. Heel even denkt hij erover om toch om te keren en terug te gaan naar het huis, naar Lizzy en Tofu, voordat ze doorheeft dat hij weg is.

De auto is volgeladen met spullen uit de bunker die mensen nodig zouden kunnen hebben, ook eten en drinken. Collin is van plan om ze weg te geven en eventueel te ruilen voor de spullen die hij nodig heeft voor de spadag met Lizzy. Voor zichzelf heeft hij een tent, slaapzak en genoeg eten en drinken meegenomen.

Vanaf het moment dat ze het erover hadden in de auto onderweg naar het zomerhuis, wist hij dat hij het perfect wilde maken. Natuurlijk hadden ze er wat van kunnen maken met de dingen die ze wel hebben, maar het zou niet zijn zoals hij het in gedachten heeft. De hele ervaring moet perfect zijn voor haar, zodat ze nog een keer dezelfde ervaring kan beleven die ze altijd met haar moeder had.

De afgelopen dagen heeft Lizzy heel duidelijk gemaakt dat ze niet wil dat hij weggaat, maar hij had zijn besluit al genomen. Hij weet dat ze boos zal zijn en hoopt alleen dat ze hem niet zal vermoorden voordat de asteroïde dat doet.

Collin start de auto weer en rijdt weg met een knoop in zijn maag.

Als hij bij de openbare weg aankomt, besluit hij deze keer linksaf te slaan. Hopelijk vermijdt hij zo groepen.

Het is doodstil en er rijden geen andere auto's op de weg. Collin heeft geen idee of er nog benzine of gas beschikbaar is. Hij heeft het geluk dat er vaten in de bunker staan opgeslagen. Ondanks dat het vroeg in de ochtend is, begint het door de opgaande zon alweer warmer te worden.

Rustig rijdt hij over de snelweg en hoe later het wordt, hoe meer mensen hij langs de weg tegenkomt. Het zijn steeds groepjes van maximaal vier of vijf mensen bij elkaar.

Een paar keer stopt hij om mensen te vragen of ze wat nodig hebben of om een kort praatje te maken, ze zijn allemaal vriendelijk. Het is vreemd om met anderen te praten, omdat hij al maanden alleen met Lizzy en Tofu in het zomerhuis zit. Hij luistert niet naar muziek tijdens het rijden, omdat dat hem te veel aan Lizzy doet denken.

Halverwege de ochtend komt Collin aan in een buitenwijk. Hij rijdt langzaam door de straten, waardoor veel mensen hun huizen uit komen of nieuwsgierig door hun ramen kijken. Op een kruispunt parkeert hij zijn auto, voor een groot huis waar meerdere mensen op het gazon staan. Hij denkt dat het om een familie gaat.

Ze kijken hem achterdochtig aan als hij uit de auto stapt.

'Goedemorgen,' zegt hij en steekt een hand op. Hij krijgt geen reactie. 'Ik ben op zoek naar wat specifieke producten en vroeg me af of u zou weten waar ik die zou kunnen vinden hier. Ik heb spullen om te ruilen.' Hij gebaart naar de kofferbak van zijn auto.

Een oudere man stapt naar voren en loopt op Collin af.

'Wat is je naam, jongeman?' vraagt hij geïnteresseerd, maar terughoudend.

'Collin,' zegt hij en steekt zijn arm uit om de hand van de man te schudden. De man schudt zijn hand kort.

'Ik ben Frank,' begint de oudere man en wijst dan met een duim achter zich. 'Dit is mijn familie.'

Collin geeft een kort knikje en probeert zo charmant mogelijk naar Franks familie te glimlachen. Een oudere vrouw, waarschijnlijk Franks vrouw, staat bij de voordeur. Hij ziet een wat jonger stel met twee kinderen voor het huis op het droge gras, waar een tafel en wat stoelen staan.

'Er komen hier niet zoveel nieuwe mensen meer,' zegt Frank terwijl hij een kijkje probeert te nemen in Collins auto. 'En al helemaal niet met een werkende auto.'

Collin haalt een hand door zijn haar. 'Ja, dat snap ik wel,' zegt hij een beetje schaapachtig.

'Dit is een rustige buitenwijk en we hebben de afgelopen maanden een hechte gemeenschap gecreëerd,' zegt Frank streng. Collin begrijpt wat hij probeert te zeggen.

Meerdere buren zijn ondertussen naar buiten gekomen of dichterbij gekomen, nieuwsgierig naar wat hij hier te zoeken heeft.

'Ik zoek geen problemen, ik wil alleen maar wat dingen ruilen, als dat kan.' Collin zegt het hard genoeg zodat Franks buren het ook kunnen horen.

De mensen beginnen onderling te mompelen. Een van Franks wenkbrauwen gaat omhoog en hij kijkt even achterom, naar degene van wie Collin denkt dat het zijn vrouw is.

Ze geeft een kort, bevestigend knikje, en Frank zucht.

'Kom maar even mee naar binnen, jongeman,' zegt hij en Collin kijkt even twijfelend naar zijn auto. 'Doe je auto maar op slot.'

Nadat Collin de klik van het slot hoort, loopt hij achter Frank aan richting het huis. Frank introduceert snel zijn familie.

'Dit is mijn vrouw, Linda, mijn dochter Nadia en haar man, Vincent. Dit zijn mijn twee kleinkinderen, Zoey en Noah.'

Collin stelt zichzelf voor aan iedereen, ook aan de jonge, verlegen kinderen.

In de keuken wijst Frank een stoel aan, waarop Collin plaatsneemt.

'Wil je iets te drinken?' vraagt Linda. 'We hebben water met verse munt uit onze eigen tuin.'

'Lekker, dank je wel.'

Frank, Linda en Vincent gaan aan de keukentafel zitten, terwijl Nadia met de kinderen naar de achtertuin gaat.

Even is het ongemakkelijk stil. Dan schraapt Collin zijn keel.

'Dus, ik ben op zoek naar...' begint Collin terwijl hij het opgevouwen briefje uit zijn broekzak vist. Hij vouwt het open en begint hardop voor te lezen. '... nagellak, haarverf, gezichtsmaskers en haarmaskers.'

Als hij klaar is kijkt hij verwachtingsvol op. Alle drie de volwassenen kijken hem op verschillende manieren aan. Franks wenkbrauwen zijn zo hoog opgetrokken, dat ze bijna in zijn haarlijn verdwijnen. Vincent kijkt hem achterdochtig aan en Linda's mond hangt een beetje open.

De achterdeur gaat open en Nadia gaat in de deuropening staan met haar armen over elkaar.

'Hoorde ik het nou goed? Heb je haarverf en nagellak nodig?' vraagt ze verbaasd.

'Uh... Ja...' hakkelt Collin. 'Ik weet dat het vreemd klinkt, vooral met de huidige situatie, maar zoals ik al buiten zei: ik kan ruilen. Ik heb aardig wat spullen in mijn auto liggen.'

'Mag ik vragen wat je van plan bent, jongeman?' Het is Frank die het vraagt, maar Collin weet zeker dat de anderen het zich ook afvragen.

Collin haalt diep adem, en begint dan te vertellen. Over Lizzy en hun bucketlist. Dat hij graag een uitgebreide spadag voor haar wil organiseren zoals ze altijd met haar moeder deed.

Terwijl hij zijn verhaal vertelt, verzachten de blikken van Linda en Nadia.

'Ze wilde eigenlijk niet dat ik wegging.' Collin krabt op zijn achterhoofd. 'Maar ik wil dat het perfect is, voor haar.'

'En jullie zijn maar met z'n tweetjes?' vraagt Linda.

'Ja, en we hebben een kat. Zijn naam is Tofu,' zegt Collin met een glimlach.

Frank en Linda wisselen een blik met elkaar uit. Het lijkt alsof ze een heel gesprek voeren, maar dan alleen met hun ogen. Dan zucht Frank verslagen; op Linda's gezicht verschijnt een klein, triomfantelijk glimlachje.

'Oké, jongeman. Ik zal aan onze buren doorgeven wat je nodig hebt,' bepaalt Frank. 'Je kunt hier blijven, dan kunnen de buren hierheen komen als ze willen ruilen.'

Collin springt enthousiast op uit zijn stoel en begint de hand van Frank te schudden. 'Ontzettend bedankt, Frank.'

De oudere man trekt zijn hand terug en mompelt wat. Dat doet Collin aan Lizzy denken, hoe knorrig ze was toen ze elkaar voor het eerst ontmoetten.

'Kun je me laten zien wat je precies in je auto hebt? Dan kan ik dat erbij zeggen,' zegt Frank. Samen lopen ze weer naar buiten, richting de auto.

Er staan nog steeds wat mensen buiten, maar de meesten zijn alweer naar binnen gegaan. Collin opent zijn auto weer en doet de kofferbak open, die nog steeds volgeladen is met eten, drinken, medicijnen en andere nuttige spullen.

Frank slaat zijn armen over elkaar en fluit goedkeurend.

'Je weet zeker dat je dit wilt ruilen voor nagellak?' vraagt hij voor de zekerheid.

Collin knikt.

'Oké,' zegt Frank en loopt naar een van de buren die aan het praten is met iemand anders.

Collin ziet hoe Frank met zijn handen gebaart en een paar keer Collins kant op kijkt.

De twee buren kijken sceptisch, maar Frank lijkt ze te overtuigen. Ze knikken en lopen dan naar verschillende huizen. Een van de twee gaat een huis binnen, terwijl de ander met een andere buurtbewoner praat.

Frank komt weer Collins kant op en zegt: 'En nu moeten we afwachten.'

29

Het begint te regenen, en het lijkt daarna niet meer te stoppen. Dikke waterdruppels komen met bakken vanuit de donkere, bewolkte lucht naar beneden. Lizzy staat met Tofu in haar armen voor het raam zodat ze naar het meer kan kijken, dat er ook grijs uitziet. De afgelopen twee dagen heeft ze slecht geslapen en gegeten. Collin is nog steeds niet terug.

Afwezig aait ze Tofu's zachte vacht, waardoor hij langzaam en genietend zijn ogen opent en weer sluit, terwijl hij hard aan het spinnen is.

Ze loopt met de kat naar de woonkamer, zodat ze uitzicht heeft op de lange oprijlaan, in de hoop dat ze Collins auto ziet verschijnen. Naast Tofu's luide gespin en de regen tegen de ruiten, hoort ze niks. Geen motor van een auto.

Zal ze de laatste paar maanden van haar leven alleen moeten doorbrengen? Ze drukt de witte kat steviger tegen zich aan en begraaft haar gezicht in zijn vacht.

Lizzy heeft pas door dat ze huilt als Tofu haar wang begint te likken. Van het gekriebel van zijn ruwe tong op haar wang moet ze lachen, ondanks de tranen.

Ze loopt naar de werkkamer, zet Tofu neer op het bureau en gaat in de bureaustoel zitten. Ze ademt goed in en uit. Schudt haar schouders los. Het tikken van de regen op de ramen doet haar ontspannen.

'Oké, ik kan dit,' fluistert ze zichzelf moed in.

Eerst tikt ze langzaam, maar daarna steeds sneller. Ze probeert niet aan Collin te denken. Aan wat er met hem gebeurd kan zijn.

Ze probeert aan helemaal niks te denken.

Alleen maar aan haar boek. Dat zo dicht bij het einde is.

Ze moet nog even doorzetten. Collin uit haar hoofd krijgen.

Collin. Met zijn donkere haar en charmante glimlach.

Wacht. Wanneer is ze weer aan hem gaan denken?

Lizzy schudt haar hoofd snel heen en weer om haar gedachten er weer bij te krijgen. Focus, denkt ze. Waar ben ik gebleven? Maar voordat ze het weet is ze door de kamer aan het ijsberen. Gefrustreerd slaakt ze een kreet, het is bijna een schreeuw.

Hoe heeft hij dit kunnen doen?

Hoe heeft hij haar hier alleen achter kunnen laten?

De donkere wolken weerspiegelen perfect hoe ze zich vanbinnen voelt. Boos, radeloos en verdrietig. Kan ze hem ooit vergeven, als hij terugkomt?

Wat doet ze als hij helemaal niet terugkomt?

Bij die gedachten begint ze door de gang naar buiten te lopen. Eerst langzaam, maar dan steeds sneller. Als ze buiten is, is ze binnen enkele seconden helemaal doorweekt. Ze rent totdat ze het einde van de steiger heeft bereikt.

Buiten adem gaat ze op haar rug liggen en staart net zo lang naar de donkere lucht totdat er tranen in haar ogen ontstaan die zich op haar wangen vermengen met de regendruppels.

Dit is dus precies de reden waarom ze niet meer dan vrienden wilde zijn met Collin. Want dit doet pijn. Zoveel pijn.

Net zoveel als toen ze haar ouders in hun auto langs de weg vond.

Het besef dat ze helemaal alleen is. Alweer.

De tranen beginnen sneller over haar wangen te stromen en een hevige snik ontsnapt haar.

Ze heeft al maanden alleen overleefd. Maar toen had ze al haar

gevoelens diep in zichzelf weg weten te stoppen. Al die maanden heeft ze op de automatische piloot gefunctioneerd; ze gaf om niets en niemand meer, zat haar tijd uit totdat die vervloekte asteroïde eens in zou slaan. Tot Collin het café in stapte en haar hele leven op zijn kop zette. Hoe ze het wendt of keert, ze geeft veel om hem.

En nu komt hij misschien wel nooit meer terug.

Haar doorweekte kleren kleven aan haar klamme huid. Dan voelt ze plots een druk op haar borstkas: het is Tofu, die ook helemaal doorweekt is. Maar hij staat op haar, duwt zijn pootjes in haar borstkas, geeft haar kopjes en is aan het miauwen. Verse tranen springen in haar ogen. Hoe heeft ze ooit dit beestje nors en irritant kunnen vinden?

Ze pakt Tofu weer vast en snikt in zijn natte vacht.

Dan begint ze te lachen. 'Wat doe je buiten in de stortregen, gek beest? Ik dacht dat katten niet van water hielden.'

Tofu schenkt haar een blik die zegt: dat klopt, maar ik ben hier voor jou.

Lizzy staat op met de doorweekte kat in haar armen en rent weer naar binnen. Ze laat kleine plassen met water achter als ze door het huis loopt. Uit de badkamer pakt ze twee droge handdoeken, een voor zichzelf en een voor Tofu.

Ze begint de kat af te drogen, die klagend aan het miauwen is.

'Ik weet het, ik weet het,' grinnikt Lizzy. Ze moet haar best doen om niet in lachen uit te barsten omdat Tofu er echt als een verzopen kat uitziet.

Als de kat met een chagrijnige blik naar haar opkijkt, kan ze haar lach niet meer inhouden. Ze lacht zo hard dat haar gezicht en buik er pijn van gaan doen en de tranen over haar wangen rollen.

Tot haar gelach weer overgaat in gesnik. Al die maanden dat ze alleen in het café is geweest, heeft ze niet gehuild. Nu komt alles er opeens uit.

Diep ademt ze in via haar neus. Ze moet zichzelf vermannen en

doen wat ze voorheen ook deed: haar gevoelens diep wegstoppen en doorgaan met haar leven.

Of dat nou met of zonder Collin is.

30

Na een paar uur aan haar boek gewerkt te hebben, staat Lizzy eindelijk eens op om wat te eten en drinken te pakken. Even rekt ze zich goed uit voordat ze de werkkamer uit loopt. De regen komt nog steeds met bakken uit de hemel.

Zodra ze in de gang staat hoort ze het: het geluid van een auto. Met een ruk draait ze zich om en rent naar de voordeur. Ze gooit de deur open precies op het moment dat Collins busje voor het huis stil komt te staan. Lizzy staat aan de grond genageld onder het afdakje boven de voordeur.

Hij stapt de auto uit, is door de regen al binnen twee seconden bijna volledig doorweekt en steekt dan schaapachtig zijn hand op. De idioot.

Op blote voeten begint ze op hem af te rennen. De grond is een en al modder en ook zij is binnen een paar seconden drijfnat.

Maar het kan haar niks schelen.

Hij is hier, denkt ze. Hij is teruggekomen.

Haar ogen branden en ze probeert een snik te onderdrukken.

In de stortbui springt ze tegen hem aan. Collin maakt een 'oef'-geluid, maar slaat dan ook zijn warme, stevige armen om haar heen. Ze slaat haar armen om zijn nek heen, haar benen om zijn middel. Haar gezicht drukt ze tegen zijn schouder aan en ze voelt hete tranen over haar wangen lopen.

Ze heeft honderden keren dit scenario in haar hoofd afgespeeld. De ene keer was ze zo boos dat ze alleen maar tegen hem schreeuwde, de andere keer kon ze geen stap zetten.

Maar dat ze direct naar hem toe zou rennen had ze niet bedacht.

Collins lichaamswarmte komt door zijn natte, koude shirt heen en hij ruikt naar zichzelf, naar thuis. Een gevoel van heimwee dat diep in Lizzy zat, verdwijnt langzaam.

'Ik heb jou ook gemist,' zegt hij met een schorre stem. Hij drukt haar nog steviger tegen zich aan waarop ze een nieuwe lading aan tranen vergiet.

Ze wordt zich er ineens van bewust dat ze haar borst plat tegen de zijne heeft gedrukt, dat ze haar benen om zijn middel heeft geslagen. Collins handen bewegen kalmerend op en neer over haar rug. Ondanks de koude regen voelt ze zich warm. Haar hart klopt sneller en een onbekend gevoel nestelt zich in haar onderbuik.

Ze wilde het vriendschappelijk houden tussen hen, maar realiseert zich nu dat ze dat niet kan. In Collins armen voelt ze zich thuis.

Langzaam laat ze haar benen weer naar de grond zakken. Maar haar armen blijven om zijn nek heen geslagen, haar hele lichaam is tegen het zijne aangedrukt. Lizzy voelt haar volledig doorweekte kleding tegen haar huid aan plakken. Dan doet Collin een kleine stap naar achteren en tilt haar kin op met zijn wijsvinger, zodat ze hem wel aan moet kijken.

'Zoals ik had beloofd, ben ik terug,' zegt hij met een zachte glimlach op zijn gezicht.

Door zijn woorden komt ze terug in de realiteit. Ze zet een stap achteruit, waardoor ze elkaar niet meer aanraken. Collins gezicht betrekt.

Ze begint hem op zijn borst te slaan. Niet heel hard, maar hard genoeg zodat hij het voelt.

'Ga.' *Pats*. 'Nooit.' *Pats*. 'Meer.' *Pats*. 'Weg.'

Voorzichtig pakt hij haar pols beet. Ze trilt, maar ze weet niet

of dat van de woede of van de kou is. Misschien wel van beide. De tranen staan weer in haar ogen.

'Toen ik wakker werd, was jij weg...' zegt ze en haar stem slaat over.

Collins gezichtsuitdrukking is gepijnigd en schuldbewust. 'Ik weet het.'

'Je hebt geen idee hoe bang ik ben geweest,' sist ze. Ze houdt haar wijsvinger beschuldigend op hem gericht. 'Ik dacht dat je nooit meer terug zou komen en dat ik de laatste paar maanden hier helemaal alleen zou zijn.'

Collin kijkt verslagen naar de grond.

'Ik heb je gesmeekt om niet weg te gaan. Wat is er met onze deal gebeurd? Of herinner je je dat niet meer?' zegt Lizzy nijdig en gooit haar handen in de lucht. 'Je hebt geluk dat ik je niet hier en nu vermoord.'

'Ik herinner me alles, elk detail, elk woord, vanaf het moment dat ik je heb ontmoet.' Collin kijkt haar vurig aan.

Ze schudt haar hoofd, niet-begrijpend. Er ontstaat een frons tussen haar wenkbrauwen. Dat is niet de reactie die ze had verwacht.

'Zie je het dan niet?' vraagt Collin wanhopig, terwijl hij weer een stap in haar richting zet. Een regendruppel valt van zijn wimpers op zijn wang.

Hij ziet er hopeloos verloren uit in de regen.

Lizzy denkt niet dat ze ooit zo doorweekt is geweest. Haar natte haar kleeft aan haar gezicht en voorhoofd. Maar voordat ze er zelf iets aan kan doen, heeft Collin met een zachte beweging al het haar uit haar gezicht gehaald. Even kan ze niet meer ademen, haar hart staat stil.

'Liz,' begint Collin, maar hij gaat niet verder. Hij kijkt haar alleen maar hoopvol aan, met zijn warme, bruine ogen. Lizzy doet die van haar dicht. Ergens weet ze het al. Maar ze zit zo erg in tweestrijd met zichzelf.

Ze hebben nog maar een paar maanden. Maanden waarin ze samen kunnen zijn, echt samen. Is het te laat? Het gevoel dat ze de afgelopen maanden dan heeft weggegooid laat haar niet los. Die kostbare tijd kan ze niet meer terugkrijgen.

Tijd.

Maanden geleden, toen ze alleen in het café was, vond ze dat ze te veel tijd had. Toen had ze nog zeven maanden. De dagen liepen in elkaar over en ze zat vast in een sleur. Nu weet ze dat ze niet genoeg tijd heeft.

Lizzy's ogen onderzoeken Collins gezicht, ze is elk klein detail in de afgelopen maanden gaan waarderen.

Ze legt een van haar handen op zijn natte wang. Haar andere hand legt ze op zijn schouder. Hij doet zijn ogen dicht en zijn gezicht leunt iets tegen haar hand aan. De warmte van zijn huid voelt heerlijk tegen haar koele hand. Zijn handen liggen op haar heupen. Ze zijn maar een paar centimeter van elkaar verwijderd, waardoor Lizzy de rest van zijn lichaamswarmte voelt.

Met haar duim beweegt ze kort over zijn wang, waarbij ze zijn mondhoek aanraakt. Collin ademt scherp in.

'Laten we naar binnen gaan,' fluistert ze.

Maar allebei blijven ze staan en de dikke regendruppels vallen om hen heen naar beneden. Het lijkt alsof Collin zo al content is, met haar hand tegen hem aan. Alsof hij al genoegen neemt met alleen deze aanraking.

Ze laat haar hand vallen en zet een stap naar achteren, weg uit zijn aanraking. En ze mist direct zijn warmte, het gevoel van zijn armen om haar heen.

Als ze zich omdraait om naar binnen te lopen, pakt Collin haar pols vast en trekt haar weer terug naar zich toe, tegen zijn lichaam aan. Haar adem stokt. Zijn blik is gefocust op haar mond. Ze bijt op haar onderlip en er ontsnapt een geluid uit Collins keel.

'Collin,' begint Lizzy, 'het kan niet.'

'Waarom niet?' Zijn stem klinkt schor en hees.

'Je weet waarom,' antwoordt ze wanhopig. 'We zijn vrienden en we hebben te weinig tijd.'

'Jij wilt alleen vrienden zijn, maar ik niet.' Hij klemt zijn kaken op elkaar en ziet eruit alsof hij pijn lijdt.

Lizzy wendt haar blik af.

Het is een chaos in haar hoofd met honderden gedachten.

'Het is oneerlijk,' is alles wat ze uiteindelijk zegt.

Collin lacht schamper. 'Dat hoef je mij niet te vertellen.'

Verslagen laat hij haar pols los en doet een klein stapje naar achteren. Hij schraapt zijn keel.

'Oké, laten we naar binnen gaan en ons afdrogen.' Losjes pakt hij haar hand vast en loopt richting de voordeur.

Pas als ze weer binnen zijn heeft Lizzy door hoe koud ze het heeft. Ze begint te bibberen.

'Ik denk dat ik even een warme douche ga nemen.' Ze probeert zo neutraal mogelijk te klinken.

Maar het was natuurlijk weer het verkeerde ding om te zeggen, want Collin wendt zijn blik weer af en ze ziet zijn wangen roder worden.

'Ja, tuurlijk,' antwoordt hij zonder haar aan te kijken, en haalt een hand door zijn natte haar. 'Ik ook.'

Nu is het haar beurt om rood te worden.

Even staan ze ongemakkelijk in de gang, het water druppelt van hen af en begint een plas te vormen op de vloer. Dan wordt de stilte onderbroken door hard gemiauw. Tofu komt de gang in gerend, recht op Collin af. De kat springt nog net niet in zijn armen.

'Ga jij maar alvast naar boven, ik ga het even goedmaken met mijn zoon,' zegt Collin met een voorzichtige glimlach.

Tofu miauwt weer en het klinkt klagerig. Alsof hij ook uitvalt tegen Collin.

In een waas loopt ze naar haar kamer, trekt met moeite haar plakkerige, natte kleding uit en stapt onder de warme straal.

Ze zucht hard en laat haar hoofd in haar handen vallen. Waar is

ze mee bezig? Ze kan zichzelf wel voor haar kop slaan. Haar boek, daar moet ze zich op focussen. En op de rest van de bucketlist.

Met haar handen tegen haar ogen blijft ze voor haar gevoel een eeuwigheid onder de warme straal staan.

31

Wanneer ze zich weer helemaal opgewarmd voelt en droge kleding heeft aangetrokken, loopt ze naar beneden. Ze heeft Collin niet gehoord, maar ze ziet hem in de woonkamer op de bank zitten met Tofu slapend in zijn armen. Collin mompelt zachtjes tegen de witte kat en aait hem achter een van zijn oortjes.

De regendruppels tikken tegen de ramen.

'Ik heb thee voor je gezet,' zegt Collin zonder haar kant op te kijken.

Hij moet vast haar aanwezigheid gevoeld hebben.

'Dank je,' zegt Lizzy en ze loopt naar de keuken waar inderdaad een kop met dampende thee staat.

Ze pakt de mok met beide handen vast en geniet van de warmte. Door de regen is het in huis ook flink afgekoeld.

'Wil je zien wat ik allemaal heb weten te bemachtigen?' vraagt Collin voorzichtig.

'Ja, hoor,' knikt Lizzy, maar ze voelt zich niet enthousiast.

Collin staat op van de bank, nog steeds met Tofu in zijn armen. De kat maakt even een geluidje maar blijft verder liggen.

Blijkbaar heeft Collin de auto in de garage gezet toen Lizzy onder de douche stond, wat fijn is, want dan hoeven ze niet weer de regen in.

Collin maakt de kofferbak van de auto open en Lizzy's mond valt open.

De hele kofferbak is vol, met tientallen soorten nagellak, haarverf en ook wat gezichtsmaskers. Het is zoveel meer dan ze verwacht had.

Met grote ogen kijkt ze Collin aan. 'Hoe heb je dit voor elkaar gekregen?'

'Ik heb een heel aardige familie ontmoet in een buitenwijk van een stad, geen idee welke precies. Door het hoge gras waren de borden niet meer te zien. Maar zij hebben me geholpen. Ze hebben een hechte gemeenschap daar, dus het nieuws dat ik op zoek was naar nagellak en haarverf had zich snel verspreid.'

Collin loopt om de auto heen en opent een van de portieren. Hij wenkt Lizzy om te komen kijken.

Ook de hele achterbank ligt vol met allerlei spullen. Ze denkt zelfs een soort voetbad te zien, dat ze ook soms gebruiken bij spa's en salons.

'Zelf had ik wat nuttige spullen meegenomen uit de bunker om te ruilen. Ze verklaarden me natuurlijk allemaal voor gek, want ik ruilde medicijnen voor nagellak,' gaat hij verder. 'Ik heb gewacht op mensen die iets nodig hadden en van verder moesten komen. Daarom duurde het wat langer dan gepland.'

'Je hebt dit allemaal gedaan... voor mij?' Ze kan het niet helemaal geloven.

'Natuurlijk,' knikt Collin terwijl hij haar aankijkt. 'Ik heb alles over voor jou.'

Lizzy schudt afwezig met haar hoofd.

Niemand heeft ooit zoveel voor haar gedaan als Collin.

Niemand.

In heel haar leven niet.

Ze weet echt niet waar ze dit aan te danken heeft.

'Ik ben nog steeds boos dat je weg bent gegaan, maar dank je wel,' zegt ze.

Collin pakt een pakje haarverf van de achterbank en houdt het omhoog voor Lizzy. De kleur is neonroze.

'Denk je dat je je haar roze wil verven?' grapt hij, waardoor Lizzy ook begint te glimlachen.

'Ik weet niet of het mij zal staan,' zegt ze. 'Wat denk jij?'

'Je zou er met elke haarkleur goed uitzien.' Zijn blik is weer op haar gefocust.

'Ook met groen of oranje haar?' vraagt ze bedenkelijk.

Collin knikt. 'Voor mij zou je er altijd mooi uitzien, ongeacht welke haarkleur je ook hebt.'

Hij legt het pakje haarverf weer terug, doet de autodeur dicht en begint richting de deur naar het huis te lopen.

Lizzy blijft sprakeloos achter in de garage.

32

'En met deze knop zet je de jets aan,' legt Collin uit terwijl ze weer in Lizzy's badkamer staan. Ze staat iets achter hem en kijkt aandachtig naar de verschillende knoppen die zich aan de zijkant van het enorme bubbelbad bevinden. De kraan loopt al en de enorme kuip begint zich langzaam te vullen.

Het weer is de afgelopen dagen bewolkt en regenachtig gebleven, wat Lizzy niet erg vindt, want daardoor kan ze weer de hele dag in de werkkamer zitten. Met de regen op de achtergrond en het ritmische getik op de typemachine voelt het er warm en knus.

Nu regent het nog steeds, het perfecte weer om binnen een ontspannende spadag te houden. Ze heeft geen idee wat Collin allemaal van plan is, maar het begint blijkbaar met een bubbelbad. Tofu is ook in de badkamer en zit naast de wasbak op het badkamermeubel, zijn staart zwiept rustig heen en weer. Sinds ze hier is heeft ze nog geen gebruik gemaakt van het bad, dus daar kijkt ze naar uit. Maar het voelt toch een beetje gek om in bad te liggen, terwijl Collin beneden is. Het is ook zijn spadag natuurlijk.

Op de rand van het bad heeft Collin een fles zeep met lavendelgeur, verschillende gezichtsmaskers die allemaal wat anders beloven, *under eye patches*, een donzige witte badjas en een grote zachte handdoek klaargelegd. Om het bad heen dansen de vlammetjes van de kaarsen die hij aangestoken heeft.

Hij heeft echt aan alles gedacht. Zoals altijd.

Een scheut lavendelzeep gaat het water in en begint bijna meteen schuim met bubbels te vormen.

Hij legt uit wat de andere knoppen van het bad doen, maar zijn woorden komen niet binnen. Pas als hij haar vragend aankijkt, knippert ze een paar keer met haar ogen.

'Uh... Wat zei je?' vraagt ze beschaamd. Collin grijnst. Hij vouwt zijn armen over elkaar en Lizzy moet haar best doen om niet weer afgeleid te raken door zijn bovenarmen die zich even kort aanspannen.

'Gaan we samen in bad?' flapt ze er dan uit. Als Collin haar aanstaart voegt ze er gehaast aan toe: 'Met onze zwemkleding aan.'

Een van zijn donkere wenkbrauwen gaat omhoog.

'Omdat het ook voor jou een spadag is,' ratelt ze door. Waarom kan ze nou ineens niet stoppen met praten?

Even kijkt hij naar het bad en dan weer naar haar, duidelijk in een soort tweestrijd met zichzelf. Ze ziet zijn adamsappel op en neer gaan.

Uiteindelijk knikt hij.

'Ik ga dan nog een badjas en handdoek pakken, en mijn zwembroek aantrekken,' zegt hij. 'Ik zal zo aankloppen, goed?'

Lizzy knikt dankbaar.

Zodra hij de badkamer uit is, pakt ze haar bikini. Waarom heeft ze dit ook alweer voorgesteld?

Ze moet juist weer wat meer afstand tussen hen proberen te krijgen. Maar ze kan de duidelijke chemie niet negeren. Aan de andere kant is het bad groot genoeg voor twee mensen. Het is nog net geen jacuzzi. Ze passen er allebei makkelijk in, waarschijnlijk zonder elkaar aan te hoeven raken.

Als ze in het bad is gaan liggen, hoort ze zacht geklop op de badkamerdeur.

'Binnen,' roept ze zodat hij haar kan horen over het geluid van de kraan heen.

Voorzichtig gaat de deur open en Collin stapt in zijn zwembroek naar binnen met een badjas en handdoek over een van zijn armen heen geslagen.

Je hebt hem al de hele zomer in zijn zwembroek gezien, Lizzy, doe normaal, spreekt ze zichzelf streng toe.

Collin legt de handdoek en badjas op de rand van het bad, naast die van haar, en stapt dan langzaam het bad in. Zijn hele lichaam verdwijnt achter de laag met schuim en bubbels. Hij zucht voldaan en zakt wat verder onderuit zodat zijn hoofd tegen de rand van het bad kan leunen.

Het water voelt warm aan en de spiegel bij de wasbak begint al te beslaan.

Ook Lizzy zakt onderuit zodat ze met haar hoofd tegen de rand steunt. Zoals ze al had gedacht, hebben ze meer dan genoeg ruimte. Tofu springt van het badkamermeubel af en loopt richting het bad, om uiteindelijk op de rand te springen en zich daar te installeren.

'Wauw,' zegt ze met een zucht. Ze sluit haar ogen en haar spieren ontspannen zich langzaam. De hele badkamer ruikt naar lavendel.

Na een tijdje draait Collin de kraan van het bad dicht. Door de enorme laag schuim ziet ze alleen nog zijn gezicht. Ze kan er niks aan doen, ze moet erom lachen.

'Wat?' vraagt hij met een lach. 'We moeten onze gezichtsmaskers op doen, trouwens!'

Hij klinkt oprecht enthousiast.

Van de rand pakt hij de stapel met gezichtsmaskers. Van alles zit erbij: van hydraterende sheetmaskers tot anti-aging maskers. Fronsend bekijkt hij ze een voor een aandachtig.

'Ik denk dat je wel voor een anti-aging masker kunt gaan,' zegt Lizzy zo serieus mogelijk.

'Noem je me nou oud?' vraagt hij op die overdreven toon waarvan Lizzy weet dat het een grapje is.

'Je bent al bijna dertig en je wordt al grijs,' plaagt ze. Stiekem

vindt ze de paar grijze haren bij zijn slapen best aantrekkelijk.

Hij legt dramatisch een hand op zijn borst, in nep-shock. 'Je hebt geluk dat je nooit de dertig gaat passeren, vanaf daar gaat het alleen maar bergafwaarts.'

'Dit is onze spadag, we moeten ontspannen,' zegt ze streng maar met een glimlach.

'Sorry, sorry.' Hij houdt beide handen omhoog. 'Zen zijn, begrepen.'

Hij doet zijn ogen dicht en ademt een keer diep in en uit. Dan opent hij een van zijn ogen om haar kant op te spieken en Lizzy schiet weer in de lach.

Ze pakt een van de sheetmaskers, met anti-aging, en scheurt de verpakking open.

'Kom maar hier,' zegt ze tegen Collin.

Hij komt een beetje naar voren, zij doet hetzelfde. Dan leunt hij met zijn bovenlichaam nog meer haar kant op zodat ze het masker kan aanbrengen. De hele tijd kijkt hij haar aandachtig aan. Als ze klaar is, geeft ze een goedkeurend knikje. Best schattig, denkt ze.

Daarna brengt hij met uiterste precisie een van de sheetmaskers op Lizzy's gezicht aan.

'O shit, we zijn de under eye patches vergeten.' Collin zegt het alsof het letterlijk het einde van de wereld betekent.

'Dat kunnen we zo nog doen,' stelt Lizzy hem gerust. 'Geen zorgen.'

Collin knikt een paar keer uitbundig. 'Ja, ja, dat past wel in de planning.'

'Wat staat er eigenlijk op de planning?' vraagt Lizzy met een opgetrokken wenkbrauw.

'Als we gerimpeld zijn door het warme water, gaan we beneden een manicure en pedicure doen. Met de patches onder onze ogen. We hebben meer dan genoeg haarverf, dus ik zou dat ook eventueel bij je kunnen doen.'

Het is precies hoe ze de spadagen altijd met haar moeder deed. Elk detail klopt.

'Ik heb wat snacks voorbereid en een dvd-speler aangesloten op de televisie beneden. Dus we kunnen daarna een film kijken. In onze badjassen natuurlijk.'

'Wacht, jullie hebben nog een dvd-speler? Met dvd's?' vraagt Lizzy enthousiast. Het idee om een film op dvd te kijken is zo nostalgisch. 'Klinkt perfect.'

'Dat moet het ook zijn.'

'Hoe heb je dit allemaal bedacht?' vraagt ze nieuwsgierig.

'Ik heb misschien wat inspiratie gehaald uit romcoms uit de jaren 90 en 00.' Hij haalt zijn schouders op.

'Ik zou een moord doen om *Legally Blonde* nog een keer te kijken,' zucht Lizzy en ze zakt verder weg in het bad.

Langzaam verschijnt er een brede glimlach op Collins gezicht. 'Nou...'

'Meen je dat?' Verbaasd schiet Lizzy weer overeind.

Collin lacht en knikt instemmend. 'Die hebben we toevallig op dvd.'

'Maar hoe dan? Dat is niet echt een film voor je ouders.'

'Misschien dat ik die wel aan de collectie heb toegevoegd,' stamelt hij een beetje.

'O mijn god, wil je zeggen dat je een fan bent van *nineties*- en *zeroes*-romcoms?' Haar stem gaat twee octaven omhoog. Dan valt het kwartje. 'Dat is hoe je aan je inspiratie voor de spadag komt!'

Collin geeft haar een scheve grijns. 'Tja, wat kan ik zeggen? Het zijn gewoon de beste films die er ooit gemaakt zijn.'

Lizzy gaat weer achterover zitten en maakt een goedkeurend geluid. 'Wat is jouw favoriet?'

'Zonder enige twijfel *Ten Things I Hate About You*,' zegt hij. 'En de jouwe?'

'*Legally Blonde*, natuurlijk. De rechtszaalscène is iconisch.'

Collin knikt instemmend.

Ze praten nog wat door over de films die ze hebben gezien. Als het water koud wordt gaan ze uit bad en slaan de zachte handdoeken om zich heen.

Collin is al in de woonkamer als ze beneden komt in haar badjas, hij zet net twee mokken met thee neer. Zodra ze de kamer binnenstapt, valt haar mond open.

De hele woonkamer wordt door tientallen kaarsen verlicht. Op de salontafel heeft Collin de snacks uitgestald, samen met meer nagellak dan Lizzy ooit in haar hele leven bij elkaar heeft gezien. Voor de bank staat een elektrisch voetenbad. De dvd-speler is aangesloten en ze ziet het beginscherm van *Legally Blonde* op het grote beeldscherm.

Een grote glimlach verschijnt op haar gezicht en ze moet zich inhouden om niet te gillen van blijdschap. Ze voelt zich weer de tiener die dit altijd lachend met haar moeder deed, haar beste vriendin.

Buiten is het bewolkt, donker en regenachtig, binnen is het warm en knus.

'Het is perfect, Collin.'

Hij staat in het midden van de woonkamer, ook in zijn badjas, en kijkt naar haar met een zachte glimlach. Vanbinnen voelt ze een warmte die zich verspreidt door haar hele lichaam.

Hij neemt plaats op de bank en pakt de under eye patches, scheurt de verpakking open en plaatst de twee patches op zijn gezicht. De een zit ongeveer waar hij hoort te zitten, maar de ander zit ontzettend scheef.

Collin start de film en ze beginnen aan hun doe-het-zelfmanicures en -pedicures.

'Hoe vaak deed je dit met je moeder? Zo'n spadag?' vraagt Collin terwijl hij een poging doet om zijn nagels te vijlen. Lizzy moet een lach onderdrukken, ze is benieuwd hoe hij het straks gaat doen als hij zijn nagels gaat lakken

'Toen ik nog thuis woonde bijna iedere maand,' reageert ze. 'Maar toen ik uit huis ging, aan het studeren was en moest werken in het café, werd het iets lastiger. Toen probeerden we het iedere drie maanden te doen, maar dat werd vaak om de zes maanden.'

'Hoe was ze? Miriam, toch?'

Lizzy knikt. 'Ze werd altijd Mimi genoemd, al van jongs af aan was dat haar bijnaam. Ze hield dus enorm van koken, dat was haar grote passie. Mijn vader, Rick, was daar maar al te blij mee.' Ze denkt terug aan alle keren dat zij samen met haar vader hun borden hebben afgelikt omdat het zo lekker was en grinnikt. 'Ze waren zo grappig samen, echt beste maatjes. We waren de drie musketiers.'

Er ontstaat een brok in haar keel en haar ogen worden vochtig waardoor ze niet meer goed kan zien of ze haar nagels goed aan het lakken is.

'Je vond het niet erg om enig kind te zijn?' vraagt Collin.

'Totaal niet.' Ze schudt haar hoofd. 'Ze hebben me de beste jeugd ooit bezorgd. En ik denk dat ze al vanaf dat ik klein was aanvoelden dat ik niet zo sociaal was aangelegd. Zij waren mijn mensen.' Lizzy blaast tegen haar nagels en wappert met haar handen.

'Best ironisch dat je uiteindelijk in een café bent gaan werken,' grapt hij.

Lizzy's gezicht vertrekt. 'Geen idee wat mij bezielde.'

Collin schiet in de lach.

Ze kijken de film totdat haar nagels droog zijn, dan pakt ze de pakjes haarverf, scheurt ze open en begint de verf te mengen zoals op de verpakking staat. Als het klaar is, legt ze Collin uit dat hij haar haar in verschillende secties moet verdelen. Hij luistert aandachtig en probeert de verf daarna zo gelijk mogelijk te verdelen. Als zijn vingers haar hoofd aanraken, moet ze haar best doen om een rilling te onderdrukken.

'Ik vond het altijd heel ontspannend als mijn moeder mijn haar deed.' Ze glimlacht bij de gedachte.

Als Lizzy's haar bedekt is met haarverf, doet ze een haarmasker in Collins haar. Daarna gaan ze weer op de bank zitten om de film af te kijken, terwijl ze de rest van de snacks eten. Tofu ligt slapend tussen hen in.

'Wat is het toch een geweldige film! Het werd weer eens tijd dat ik hem keek,' zegt Collin wanneer de aftiteling begint.

Lizzy lacht, staat op van de bank en loopt naar de keuken om drinken voor hen te halen. Daarna zal ze haar haarverf uitspoelen; ze hoopt maar dat het er goed uitziet. Voor de koelkast blijft ze stilstaan. Lizzy kijkt naar de gele post-it die erop hangt, haalt het papiertje eraf, pakt een pen die op het aanrecht ligt en streept nummer drie door. Daarna hangt ze hem weer terug op de koelkast.

Lizzy's einde-van-de-wereld-bucketlist
1. Een boek schrijven
~~2. Kamperen in de natuur~~
~~3. Een uitgebreide spadag~~
~~4. Mama's geroosterde tomatensoep maken~~
5. 's Nachts dronken skinnydippen
~~6. Leren autorijden~~

Er staan nog maar twee items op haar bucketlist. De tijd is ontzettend snel gegaan, ze kan het bijna niet geloven. Nu moet ze zich focussen op het eerste item op de bucketlist.

En nummer vijf probeert ze helemaal te vergeten.

33

Twee maanden tot het einde

De eerste bladeren van de bomen aan het meer beginnen langzaam van groen naar geel en oranje te verkleuren. Maar in de middag is het gelukkig nog warm genoeg om te zwemmen. In de ochtend werkt Lizzy aan haar boek. De stapel papier van haar manuscript ligt ondersteboven op het bureau. Elke keer als ze een pagina af heeft, legt ze die op de stapel. Tussen elk hoofdstuk zit een gekleurde tab, waardoor Lizzy snel naar een bepaald hoofdstuk kan gaan als ze aantekeningen of opmerkingen erbij wil schrijven. Werken met een typemachine is dan misschien wel heel esthetisch, maar het is totaal niet handig. Ze kan niet even snel terug naar een vorig hoofdstuk om wat aan te passen. En ze zal uiteindelijk haar hele verhaal opnieuw moeten uittypen als ze alles heeft doorgelezen voor de laatste wijzigingen.

Ondanks het vijfde item op de bucketlist, probeert Lizzy nog steeds afstand te houden van Collin. Dat lukt steeds slechter. Als hij drinken komt brengen – de ene keer is het thee, dan water of zijn zelfgemaakte ijsthee – heeft ze soms het idee dat hij expres haar hand of vingers aanraakt. Voordat hij weer weggaat blijft hij altijd even in de deuropening staan, leunend tegen de deurpost met zijn donkere ogen op haar gericht. Ze kan nooit zijn blik ontcijferen, maar soms ziet ze zijn kaak verstrakken.

Hun gesprekken zijn steeds makkelijker, ze praten veel over

vroeger, hun families en hun levens voordat het einde bekend werd gemaakt. Lizzy vertelt verhalen over alle slechte teksten die haar klasgenoten tijdens haar studie hebben geschreven, waar zij feedback op moest geven. En over de rare klanten die ze de afgelopen jaren in het café heeft meegemaakt.

Als Collin praat valt haar van alles aan hem op. Hoe zijn handen bewegen, de manier waarop elke emotie op zijn gezicht te zien is, hoe opgewekt en helder zijn ogen zijn als hij enthousiast vertelt.

Lizzy denkt steeds vaker dat het lot ze bij elkaar heeft gebracht, dat ze elkaar moesten kennen. Of de wereld nou wel of niet zou vergaan.

Op een bewolkte middag is Lizzy druk aan het typen in de werkkamer. Een van de ramen staat open zodat er wat frisse lucht naar binnen kan komen. Voor de verandering ligt Tofu, hard spinnend, op haar schoot.

Even stopt ze met typen om in een van haar notitieboekjes te kijken. Haar eigen rommelige handschrift is nauwelijks leesbaar. Gedachteloos pakt ze een van de vele pennen die op het bureau liggen en begint ermee op het notitieboekje te tikken. Na een paar seconden legt ze de pen neer, recht ze haar rug en gaat weer verder met typen op de typemachine.

Ze typt nog een paar minuten door, het geluid van de toetsen is het enige wat ze hoort in de stille ruimte.

Haar vingers blijven even boven het toetsenbord zweven.

Dan typt ze de laatste zin.

Ze voegt twee witregels toe en typt dan nog een woord: EINDE.

Starend naar het papier blijft ze zitten, haar vingers rustend op de toetsen. Dan haalt ze de laatste pagina uit de typemachine en legt die ondersteboven op de stapel.

Ze laat haar hoofd in haar handen zakken, de tranen prikken achter haar ogen.

Voor het eerst in haar leven heeft ze een verhaal, een boek, afgemaakt.

Het voelt onwerkelijk, groots en ontspannend tegelijk.

Op dat moment komt Collin binnen met een stomende kop thee. Als hij haar zo ziet zitten, staat hij abrupt stil.

'Wat is er?' vraagt hij.

Lizzy haalt haar neus op en wrijft even in haar ogen voordat ze hem een glimlach schenkt. 'Ik ben klaar met mijn boek.'

Even staart Collin haar met grote ogen en open mond aan. Dan zet hij snel de kop thee op het bureau en pakt hij voorzichtig haar pols vast om haar uit de bureaustoel te trekken. Voordat ze het weet, wordt ze stevig omhelsd. Met zijn armen stevig om haar heen drukt Collin haar tegen zijn eigen warme lichaam aan.

'Dat is geweldig, Liz,' fluistert hij in Lizzy's haar.

Een traan ontsnapt uit een van haar ooghoeken.

Collin verbreekt de omhelzing, doet een kleine stap naar achteren. Hij legt zijn handen op haar bovenarmen en kijkt haar indringend aan.

'Je hebt het gedaan! Je hebt je boek afgemaakt, daar mag je echt trots op zijn,' zegt hij terwijl hij enthousiast haar bovenarmen heen en weer schudt. Zijn blik valt op de stapel papier op het bureau. 'Mag ik het lezen?'

Lizzy schraapt haar keel. 'Ja, je mag het lezen.'

Zelf is ze net zo verbaasd over haar antwoord als Collin. Voor ze kan terugkrabbelen, pakt ze de stapel papier van het bureau en overhandigt die aan Collin.

'Het is nog niet perfect, ik moet het hier en daar nog aanpassen of herschrijven. Er staan ook wat aantekeningen in, dus het is nog een beetje een zooitje. Maar ik wil graag jouw eerlijke mening.'

Voorzichtig pakt Collin de papieren uit haar handen. Hij knikt en schenkt haar dan een zachte glimlach.

'Geen zorgen, ik zal proberen erdoorheen te kijken. Ik kan niet wachten om het eindelijk te lezen,' zegt hij en drukt dan het manuscript tegen zijn borst aan.

Lizzy bijt op haar lip en knikt dan, in een poging om niet nerveus over te komen. 'Veel leesplezier.'

In de dagen die volgen kan Lizzy niet stilzitten. Ze doet haar best om niet de hele tijd om Collin heen te hangen om te zien hoe ver hij al is. Hij is haar manuscript verschrikkelijk langzaam aan het lezen. Daarom leidt ze zichzelf af. Ze ruimt haar slaapkamer op, maakt haar badkamer schoon, zwemt in het meer als de zon schijnt en gaat op de veranda zitten met haar boek, waar ze vervolgens geen woord in leest.

Ze bezwijkt bijna van de zenuwen. Al haar nagels zijn kort afgebeten en ze heeft alle nagellak er alweer van afgepulkt.

Wat als hij het ontzettend slecht vindt? Ze heeft zich maandenlang volledig op het schrijven en haar boek gestort. Niemand anders zal het ooit lezen, maar toch wil ze dat hij het goed vindt, dat hij geniet van het verhaal, van haar schrijfstijl.

Misschien moet Lizzy toch maar even bij hem gaan kijken? Om te zien hoe ver hij is, of ze iets van zijn gezicht af kan lezen.

Ze besluit weer een bad te nemen om te ontspannen. Dit keer alleen.

Als ze door de woonkamer loopt om naar boven te gaan, ziet ze Collin op de bank zitten, verdiept in de woorden die hij leest.

Hij heeft zinnen onderstreept, maar ze ziet geen aantekeningen in de kantlijn. Op de tafel ligt een notitieblok opengeslagen. Daar staan wel wat dingen opgeschreven, maar ze kan het niet goed lezen.

'Ik ga in bad, als je me zoekt,' kondigt ze aan.

Collin maakt alleen een bevestigend geluid.

Is dat een goed teken? Dat hij zo in het verhaal zit? Of een slecht teken?

Hoofdschuddend loopt Lizzy de trap op naar boven. Eenmaal in haar badkamer draait ze de knop open en dumpt alvast wat zeep in het kleine laagje water. De geur van lavendel vult de ruimte.

Vanuit haar badkamer heeft ze ook uitzicht op het meer. Ze gaat voor het raam staan dat langzaam begint te beslaan door de stoom van het warme water.

Wat heeft ze een geluk gehad met deze plek, denkt ze. De afgelopen maanden is ze het huis als hun huis gaan zien. Ze veegt de laag condens op het raam weg om nog even van het uitzicht te genieten.

Na twee zenuwslopende dagen loopt Collin na het avondeten de veranda op met Tofu op zijn schouders en haar manuscript en het notitieblok tegen zijn borst aangedrukt. Lizzy zit in een van de stoelen aan de tafel en doet weer een poging om haar boek te lezen, maar ze is maar twee bladzijden verder gekomen.

Snel komt ze rechtop zitten en ze kijkt hem verwachtingsvol aan, maar durft niks te zeggen. Om haar verder te kwellen, gaat Collin langzaam in de stoel naast haar zitten. Nu kijken ze allebei uit over het meer. Het is nog een heerlijk warme nazomerse avond.

Collin legt de stapel papier op de tafel en ook zijn notitieblok. Hij schikt de stapel zodat alles recht is.

Lizzy vergeet bijna adem te halen, zo gespannen is ze.

Dan schraapt Collin zijn keel en kijkt haar eindelijk aan. Er ontstaat een grote glimlach op zijn gezicht.

'Wil je weten wat ik ervan vond?' vraagt hij plagerig.

'Collin,' klaagt ze terwijl ze hem zacht op zijn bovenarm slaat, waardoor hij moet lachen.

'Oké, oké, ik zal je niet langer in spanning houden,' geeft Collin toe.

Hij kijkt haar aan en zijn blik dwaalt over haar gezicht. Lizzy leunt nog wat verder naar voren, wachtend op wat hij gaat zeggen.

'Ik vond het geweldig,' zegt hij uiteindelijk.

'Echt?' vraagt ze ongelovig. 'Je zegt dit niet om mij een plezier te doen?'

Collin schudt snel met zijn hoofd. 'Nee, nee. Totaal niet. Ik vind het echt goed, vooral de twist aan het einde. Ik zag totaal niet aankomen wie van de twee dood zou gaan. Ook mooi hoe hun relatie zich ontwikkelt.'

'Maar je hebt wel wat notities gemaakt?' Ze wijst in de richting van het notitieblok.

'Ja, hier en daar wat kleine dingen. Maar je wilde toch al wat stukken gaan aanpassen en herschrijven, toch?' Collin pakt het notitieblok erbij, vouwt het open en schuift het haar kant op.

Lizzy knikt terwijl ze begint te lezen wat hij heeft opgeschreven. 'Dan neem ik jouw feedback mee.'

'Maar laten we het nu vooral vieren. Wat denk je van een glas wijn?' Hij zegt het vol enthousiasme en lijkt oprecht trots op haar te zijn.

De afgelopen maanden hebben ze allebei niet gedronken, ze wist niet eens dat er alcohol in huis was. Ze was al geen grote drinker, dus ze heeft het absoluut niet gemist.

Maar op dit moment voelt het goed. Een glas wijn om het te vieren. Collins ouders zullen vast dure wijnen hebben staan.

'Oké, een glas wijn,' zegt ze met een glimlach. Zijn ogen verzachten voordat hij opstaat om de wijn en de glazen te halen.

Wanneer hij terugkomt heeft hij niet een, maar twee flessen wijn vast. Een rode en een witte.

'Ik wist niet wat je lekker vindt, dus ik heb ze allebei maar meegenomen.' Hij zet de glazen en de flessen op tafel.

Dan loopt hij weer naar binnen om wat kaarsen te pakken, die hij ook op tafel zet en aansteekt.

'Rood of wit?' vraagt hij.

'Ik neem wel wat jij graag drinkt.'

Collin schenkt rode wijn in prachtige wijnglazen en ze klinken met hun glazen. De zon gaat langzaam onder en er verschijnen wat wolken aan de lucht. De hemel kleurt warm oranje en felroze.

Lizzy neemt voorzichtig een slokje van de wijn. Natuurlijk is het heerlijk.

In het licht van de zonsondergang en de kaarsen praten ze over van alles en nog wat. Over Lizzy's boek en de stukken die ze nog wil herschrijven, maar ook over andere boeken en hun favoriete

auteurs. Collin blijft hun glazen bijschenken. De zon is helemaal onder, maar de lucht is bedekt met wolken waardoor ze de sterren en de maan niet kunnen zien.

Lizzy leunt met haar kin op haar hand en bekijkt Collins gezicht, dat warm wordt verlicht. Ze lachen om Tofu, die achter zijn eigen staart aan rent. Na haar derde glas wijn voelt Lizzy zich warm en licht vanbinnen. Haar gedachten zijn een beetje wazig door de alcohol. Collin kijkt haar grijnzend aan.

Dan pakt hij opeens de poot van haar stoel vast en in één soepele beweging trekt hij haar stoel naar zich toe, zodat ze nog maar een paar centimeter van elkaar verwijderd zijn. Ze voelt zijn lichaamswarmte.

Lizzy's adem stokt en haar ogen vallen op zijn mond. Collin strijkt een pluk haar uit haar gezicht en achter haar oor.

De spanning overweldigt haar. Een verlangen begint in haar op te borrelen. Door de alcohol voelt ze zich losser, meer ontspannen.

'Ik denk dat het tijd is voor item nummer vijf van de bucketlist.' Collins stem klinkt hees. Lizzy geeft een houterig knikje, meer kan ze door de spanning niet opbrengen.

Het is nu of nooit, denkt ze terwijl ze uit haar stoel opstaat. Collin pakt haar hand vast en trekt haar mee, richting het meer.

34

Hand in hand rennen ze op blote voeten door het gras richting de steiger. Lizzy kan nauwelijks iets zien, zo donker is het. Vanbinnen voelt ze zich euforisch en ze kan niet ophouden met giechelen. Door het warme, diepe geluid van Collins lach voelt ze zich springlevend.

Met haar hand in die van hem voelt ze zich meer op haar gemak dan ooit tevoren en ineens heeft ze het overweldigende gevoel dat alles zo heeft moeten zijn. Alles klopt.

Aan het einde van de steiger stoppen ze eindelijk met rennen en Collin draait zich naar haar toe. Ze is een beetje buiten adem en ze weet niet of dat door het rennen komt of door hem.

'Ben je er klaar voor?' Hij geeft een knikje met zijn hoofd richting het donkere water.

Ze slaat haar armen over elkaar. 'Ik denk dat we een belangrijke stap overslaan.'

Op Collins gezicht ontstaat een duivelse grijns. 'O, dat weet ik.'

Hij begint zijn shirt uit te trekken en ondanks dat Lizzy hem al de hele zomer zonder shirt heeft gezien, stopt ze toch met ademen. De hele zomer lang heeft ze zichzelf tegengehouden om op deze manier naar hem te kijken. Hij deed waarschijnlijk hetzelfde bij haar.

Ze volgt zijn shirt dat omhoogkomt met haar ogen, van zijn

buik naar zijn borst en dan naar zijn schouders en bovenarmen. Collins haar gaat wat rommeliger zitten als hij het over zijn hoofd doet en op de steiger laat vallen.

'Nu jij,' zegt Collin plagerig terwijl hij naar haar shirt wijst.

Lizzy slikt, maar begint dan toch haar shirt uit te trekken. Net zo langzaam als hij. Zodat hij ook naar haar kan kijken.

Als haar shirt naast haar ligt, trekt Collin zijn korte broek uit zodat hij alleen in zijn boxershort staat.

Lizzy spiegelt hem en trekt ook haar broek uit.

Hij schraapt zijn keel. 'Zal ik eerst gaan?'

Lizzy knikt. Ze probeert haar focus op zijn gezicht te houden als hij zijn onderbroek ook uittrekt, en die boven op zijn shirt en broek gooit. Zonder wat te zeggen springt hij van de steiger af, het meer in. Hij verdwijnt helemaal in het diepe water. Door het opspattende water ontstaan er honderden kringen en rimpelingen op het wateroppervlak.

Na een paar seconden komt hij boven. Met een hand strijkt hij zijn natte haar naar achteren.

'En? Is het koud?' vraagt Lizzy.

'Die vraag ga ik niet beantwoorden, voor je eigen bestwil.'

Lizzy rolt met haar ogen. Nu is het haar beurt. Maar ze twijfelt.

'Kun je je misschien omdraaien? Of je ogen dichtdoen?'

'Het is zo donker dat ik toch niks zie,' klaagt hij.

'Doe nou maar.' Lizzy kan niet helemaal goed zien of hij is omgedraaid en zijn ogen dicht heeft, maar ze denkt van wel. Snel trekt ze haar bh en onderbroek uit. Ze laat ze bij haar shirt en korte broek op de steiger vallen en zonder verder na te denken springt ze van de steiger het water in.

Het water is als een koude klap en ze voelt zich er direct nuchter door. Onder water laat ze wat lucht uit haar neus ontsnappen om nog even wat langer daar te blijven. Pas als haar longen beginnen te branden komt ze boven.

'Alles oké?' Collins stem klinkt bezorgd. 'Je was best lang onder water.'

'Ik had het even nodig,' zegt ze en ze veegt een paar plukken nat haar uit haar gezicht. 'Alles is oké.'

Collin knikt en er verschijnt een glimlach op zijn gezicht.

'Nummer vijf op de bucketlist: 's nachts dronken skinnydippen. Hoe voelt het?' zegt hij plagerig.

Lizzy haalt haar schouders op. 'Niet zo speciaal als dat ik dacht dat het zou zijn.'

'Normaal ren je allemaal richting het water, doe je op hetzelfde moment je kleding uit en spring je er gewoon in.'

'Bedoel je dat je er normaal gesproken niet zo over na zou denken? Het zal ook anders zijn als je met vrienden bent?' Terwijl ze het zegt, beseft ze dat het een gekke opmerking is, want ze zijn wel vrienden.

'Of we zijn waarschijnlijk niet dronken genoeg,' antwoordt Collin. 'Maar dat kan ook alleen als je jong bent. Na een bepaalde leeftijd ben je zo verantwoordelijk en zo.'

'Hé, ik ben nog jong, opa,' grapt Lizzy en ze spettert een beetje water zijn richting op.

'O, kom op. Achtentwintig is niet oud,' klaagt Collin dramatisch. 'Ik ben nog in de bloei van mijn leven.' Hij spettert wat water terug.

Haar been glijdt langs het zijne. Net zoals toen ze een maand geleden gingen zwemmen.

'We hebben bijna alle items van de bucketlist gedaan, je hoeft alleen nog maar je boek af te schrijven. Hoe voelt dat?' vraagt Collin.

'Onwerkelijk,' antwoordt Lizzy. 'De tijd is zo ongelofelijk snel gegaan.' Ze zegt maar niet dat ze nog minder dan twee maanden hebben.

'Zo voelt het voor mij ook,' knikt Collin instemmend. 'Ben je gelukkig hier?'

Zijn vraag overvalt haar.

Is ze gelukkig hier? Ja, want ze is op een veilige plek met Collin en Tofu. Ze heeft de items van de bucketlist af kunnen strepen

dankzij hem. Heeft zo goed als een heel boek geschreven.

Ze is ontzettend ver gekomen, gelukkiger kan ze niet zijn.

En dan dringt het tot haar door.

Dat kan wel.

De tijd die ze nog hebben, de aantrekkingskracht die ze al deze maanden voor Collin voelt, de alsmaar opbouwende spanning.

Het is tijd dat ze zich echt gelukkig voelt. Ze wil zich niet meer terugtrekken, ze wil het niet meer in hoeven houden. En zo verdwijnt het laatste beetje van haar zelfbeheersing.

'Ik ben gelukkig, ja, maar er is iets wat mij nog gelukkiger zou maken,' antwoordt ze zachtjes.

'O, ga je nou weer met allemaal voorwaarden komen?' grapt Collin.

Lizzy schudt haar hoofd en zwemt dichter naar hem toe. 'Het zou me heel gelukkig maken, als je me nu zou zoenen.'

Zijn ogen vinden die van haar en ze ziet een gechoqueerde blik op zijn gezicht.

'Als je dat wilt, tenminste,' voegt Lizzy er snel aan toe, zo nonchalant mogelijk. Maar eigenlijk is ze heel nerveus. Wat als ze het toch verkeerd heeft ingeschat? Of wat als hij van gedachten is veranderd? Als hij hen nu toch alleen als vrienden ziet? Of als hij het ook te laat vindt?

Collin komt dichterbij. Hij legt een van zijn warme handen tegen haar wang aan. Zijn andere hand legt hij op haar heup. Dat is de enige aanraking.

Met zijn duim veegt hij tergend langzaam over haar onderlip, starend naar haar mond. In het koude water krijgt Lizzy het plotseling heel warm van binnen. Haar hart raast als een malle in haar borstkas.

'Ik heb talloze keren over dit moment gedroomd, over jou gedroomd,' fluistert hij met een schorre stem. 'Natuurlijk wil ik het, er is niets dat ik liever wil.'

Ze is zich er plots van bewust dat ze allebei helemaal niks aan

hebben, waardoor ze oppervlakkig begint te ademen. Zijn warrige haar plakt tegen zijn voorhoofd en zijn ogen staan donker. Hun gezichten komen millimeter voor millimeter dichter bij elkaar, totdat ze zijn adem op haar wang voelt. Het lijkt of Collin wacht totdat zij het laatste stukje afstand tussen hen overbrugt.

Ze sluit haar ogen en drukt haar lippen op die van hem.

Onmiddellijk beantwoordt hij haar kus en er ontstaat kortsluiting in haar hoofd en een hitte in haar onderbuik. Zijn lippen voelen zacht aan. Stoppels op zijn wangen, kaken en kin schuren lichtjes tegen haar gezicht. Opgelucht zucht ze, met een kleine lach tegen zijn lippen.

Haar handen vinden hun weg naar zijn schouders en daarna naar zijn haar. Met haar vingers pakt ze zijn zachte haar, ze raken verstrengeld in zijn doorweekte lokken.

Ze verdiepen allebei de kus. Collin laat zijn tong over haar onderlip glijden en instinctief wijken haar lippen.

Wanneer hun tongen elkaar aanraken, hoort Lizzy zichzelf kreunen. Hij voelt zo goed, perfect. En hij smaakt naar wijn, het meer en zichzelf.

De omgeving, het meer, alles verdwijnt. Haar focus ligt op hem, op hoe zijn ene hand op haar heup voelt en zijn andere op haar gezicht.

Ze zoenen, proeven elkaar, voelen elkaar, terwijl het water koel aanvoelt.

Collin verbreekt de zoen met een glimlach en Lizzy voelt zich duizelig.

Hij plant een kus op haar mondhoek, eerst de linker en dan de rechter. Dan kust hij het puntje van haar neus. Dan haar slaap. Haar voorhoofd.

Hij baant zich een weg naar beneden, naar haar nek en kust haar daar ook. Lizzy's hoofd valt een beetje naar achteren en ze trekt zachtjes aan zijn haar, wat hem doet kreunen. Het geluid trilt heerlijk tegen haar natte huid.

'Je smaakt goddelijk,' zegt hij, zijn stem vol verlangen. Collin laat zijn voorhoofd tegen het hare vallen en sluit zijn ogen. Beiden komen ze even op adem.

Daarna kust hij haar weer, dit keer op haar mond. Zachtjes, teder. Vol emotie en gevoel. Lizzy's hele lichaam ontspant als Collin zijn duim over haar kaak heen en weer beweegt.

De kus voelt lang en kort tegelijk. Wanneer hun lippen van elkaar loskomen, lachen ze allebei een beetje verlegen. Haar wangen zijn warm maar haar lichaam koelt snel af door het koude water.

'Hoe graag ik ook met jou in het water zou willen blijven, ik krijg het een beetje koud,' zegt ze met een glimlach.

Zijn blik verzacht en hij knikt terwijl hij haar charmant toelacht. 'Laten we eruit gaan. Het is ook al laat en ik denk dat we morgen allebei een kater gaan hebben.'

'Herinner me er alsjeblieft niet aan,' klaagt Lizzy terwijl ze richting het trappetje zwemmen. Dan schiet haar te binnen dat ze geen bikini aan heeft. Met een ruk draait ze Collins kant op, maar hij is al omgedraaid. Snel klimt ze het trappetje op. Zodra ze op de steiger staat trekt ze snel haar bh, onderbroek en shirt weer aan. Haar broek laat ze even voor wat hij is. Met haar rug richting het water roept ze in Collins richting: 'Ik ben klaar.'

Ze hoort hem uit het water komen, zijn kleding oppakken en iets aantrekken. Als hij klaar is, pakt hij haar hand vast.

Haar ogen worden wat groter als ze ziet dat hij alleen zijn boxershort aan heeft.

'Niets wat je nog niet eerder hebt gezien,' knipoogt Collin naar haar.

Dat is waar.

Hand in hand lopen ze weer richting het huis. Lizzy rilt van de kou en kan niet wachten om onder een warme douche te gaan staan.

Eenmaal binnen laten ze een spoor van water achter. Als ze de trap op lopen en in de gang van hun slaapkamers zijn aangeko-

men, wijst Lizzy met haar duim richting haar kamer.

'Ik ga even douchen, want ik heb het echt ijskoud.'

'Tuurlijk. Ik ga ook even snel douchen.'

In de badkamer stapt ze zo snel mogelijk onder de warme straal van de douche. Ze laat haar hoofd achterover vallen en sluit haar ogen. Hun zoen blijft zich maar in haar gedachten herhalen. Opnieuw en opnieuw. De manier waarop Collin naar haar keek. Hoe heeft ze het al die tijd vriendschappelijk weten te houden? Nu is er geen weg meer terug.

Ze mist nu al zijn aanraking, zijn aanwezigheid.

Lizzy beeldt zich in hoe Collin nu onder zijn eigen douche staat. Met een zucht laat ze haar voorhoofd tegen de koude tegels op de muur vallen.

Ze stelt zich voor hoe het water over zijn schouders naar beneden glijdt. Langs zijn bovenarmen, zijn rug, zijn borst.

Haar hele lichaam wordt warm vanbinnen en haar ademhaling versnelt, alleen al bij de gedachte aan hem.

Snel draait ze de knop van de douche om. Ze droogt zich afwezig af en doet dan haar minst sexy pyjama aan: een te groot T-shirt met een slaapshort.

Net als ze op haar bed is gaan zitten, wordt er geklopt. Collin komt met twee dampende mokken thee en Tofu op zijn hielen de kamer binnen. 'Om op te warmen.'

Hij heeft alleen een joggingbroek aan, die laag op zijn heupen hangt. De ondeugende grijns op zijn gezicht vertelt Lizzy dat hij precies weet waar hij mee bezig is door geen T-shirt aan te hebben.

Hij zet beide mokken op het nachtkastje, drukt een snelle kus op haar voorhoofd en blijft dan een beetje verlegen naast het bed staan. Ze gaat tegen het hoofdeinde van het bed zitten en klopt op het bed, als gebaar dat hij mag komen zitten.

Collin loopt om het grote bed heen, ploft naast haar neer en maakt het zichzelf gemakkelijk. Met zijn armen over elkaar kijkt hij haar grijnzend aan.

'Hoe voel je je?' vraagt hij.

'Goed. Geweldig.' Lizzy knikt heftig met haar hoofd. Er ontstaat weer een blos op haar wangen. Collins grijns wordt nog breder.

In een oogwenk komt hij een beetje overeind, leunt haar kant op en zoent haar. Zijn vingers trekken zachtjes aan haar haar zodat haar hoofd iets naar achteren wordt gekanteld.

'Hier zal ik nooit genoeg van krijgen.' Collin klinkt buiten adem. 'Nooit genoeg van jou.'

'Wil je... vannacht... hier slapen?' vraagt Lizzy hakkelend.

Collin lacht tegen haar mond aan. 'Ik zou niets liever willen.'

Regen tikt tegen de ruiten terwijl ze blijven zoenen, praten en lachen. Alsof ze twee hopeloos verliefde tieners zijn. Uiteindelijk valt Lizzy met haar hoofd op Collins schouder in slaap. Tofu ligt tussen hun benen in aan het einde van het bed. De thee staat vergeten en koud op het nachtkastje.

35

'Wil je vanavond weer een film kijken?' vraagt Collin haar en overhandigt haar een mok met thee.

Lizzy zit op de bank, een rode pen in haar rechterhand terwijl ze delen van zinnen doorhaalt en notities in de marge van haar manuscript schrijft. Ze is al een paar weken druk bezig met herschrijven en editen. Maar ze probeert ook zo veel mogelijk tijd met Collin door te brengen.

Vanaf de avond dat ze gingen skinnydippen en hebben gezoend, heeft hij elke nacht bij haar in bed geslapen, waar ze alleen zoenen en verstrengeld in slaap vallen.

's Ochtends maakt Collin nog steeds ontbijt voor haar en Lizzy op haar beurt een flat white voor hem. Als het warm genoeg is, maken ze soms een korte wandeling. Maar anders gaat ze meteen aan de slag in de werkkamer of op de bank. Als ze op de bank werkt, leest Collin naast haar een boek met Tofu slapend en spinnend in zijn armen.

Lizzy vindt het droevig om de zomer langzaam te zien vervagen. Haar laatste zomer ooit.

's Avonds koken ze nog steeds samen en daarna lezen ze buiten bij de vuurkorf als het niet regent, of ze kijken een film in de woonkamer. Lizzy nestelt zich dan altijd tegen Collin aan. Haar hoofd tegen zijn schouder, zijn arm over haar rug heen. Daarna

gaan ze naar boven, poetsen hun tanden naast elkaar in de enorme badkamer.

Tofu lijkt blij dat hij niet meer elke nacht hoeft te kiezen bij wie hij gaat slapen. De kat ligt altijd tussen hun benen in aan het einde van het bed.

Urenlang praten ze over van alles en lachen ze soms tot Lizzy pijn in haar buik heeft. Kortom, ze zijn onafscheidelijk.

Collin kust haar bij elke kans die hij krijgt. Lizzy kan er zelf ook geen genoeg van krijgen, ze heeft nog nooit zoveel geglimlacht in haar leven. Ze wist niet dat ze zo gelukkig kon zijn.

Ook weet Lizzy dat Collin meer wil, verder wil gaan, maar ze probeert zich echt nog te focussen op het herschrijven van haar boek. Ze wil dat het zo goed als perfect is voordat ze het Collin weer laat lezen. En hij respecteert haar. Doet niks wat zij niet wil doen.

De afgelopen weken heeft hij permanent een scheve, jongensachtige grijns op zijn gezicht staan.

Ze vindt het aandoenlijk.

Hij is zo'n groene vlag, dat ze zich niets anders dan op haar gemak kan voelen bij hem.

'Ja, natuurlijk wil ik weer een film kijken. Maar dit keer geen horror, anders kan ik weer niet slapen.'

Collin drukt een kus op haar voorhoofd voordat hij zijn eigen mok met thee pakt en naast haar op de bank gaat zitten. Direct kruipen Lizzy en Tofu weer tegen hem aan.

'Zelfs niet met mij naast je?' vraagt hij plagend. 'Je redder in nood.'

Lizzy rolt met haar ogen, maar het is niet serieus. 'Je zou nog geen vlieg kwaad doen en dat weet je.'

'Vliegen hebben mij dan ook nooit iets misdaan.' Met een glimlach pakt hij zijn boek er weer bij. 'Best, we kijken geen horror.'

'Dank je,' zegt Lizzy sarcastisch, maar ze moet ook lachen. Collin lacht terug en gaat dan weer verder met lezen.

Ze probeert haar aandacht weer terug naar haar werk te bren-

gen. Opnieuw leest ze de zin waar ze was gebleven en ze weet niet eens meer wat ze wilde schrijven, zo slecht is het.

Lizzy zucht vermoeid.

Het is een lang en traag proces. Maar ze hoopt dat het het uiteindelijk allemaal waard gaat zijn.

'Alles oké?' vraagt Collin. 'Of kan ik ergens bij helpen?'

'Nee, het is gewoon zo ontzettend veel werk. Een heel boek schrijven is één ding, al het werk daarna is weer iets heel anders,' klaagt Lizzy en ze laat de stapel papieren en haar pen verslagen in haar schoot vallen.

'Ik weet wel iets,' zegt Collin plots en hij schiet overeind. Zo snel dat Lizzy en Tofu er allebei van schrikken. Hij loopt de keuken in.

'Wat ga je doen?' roept Lizzy hem na.

Even verschijnt hij weer in de deuropening van de keuken.

'Kom op.'

Aarzelend staat ze op van de bank en loopt ook richting de keuken. Tofu miauwt klagend, maar volgt haar. Even kijkt ze de kat aan en haalt haar schouders op. 'Ik heb ook geen idee wat hij van plan is.'

In de keuken schiet Tofu direct naar de vensterbank. De zon komt net achter een wolk vandaan en het warm oranje licht van de ondergaande zon schijnt de keuken in. Tofu doet zijn ogen dicht, genietend van de warmte op zijn snoet.

Collin is aan het rommelen bij de cd-speler. Dan klikt hij op de afspeelknop.

De ruimte wordt gevuld met muziek.

Hij zet een paar stappen in Lizzy's richting. Zijn profiel wordt verlicht. In het warme licht ziet hij er adembenemend knap en charmant uit. Zijn chocoladebruine ogen staan warm en zacht.

Hij steekt een van zijn handen uit. 'Mag ik deze dans van u?'

'Ik dacht dat we hadden ondervonden dat ik niet kan dansen?' Ze denkt terug aan de nacht van de meteorietenregen.

Collin haalt zijn schouders op. 'Wat maakt het uit? Alleen wij

zijn hier.' Zijn ogen onderzoeken haar gezicht, dan wordt zijn blik verlegen. 'En ik wil graag met mijn vriendin dansen.'

Een van Lizzy's wenkbrauwen schiet omhoog, ze vouwt haar armen over elkaar. 'Vriendin, huh?'

'Ik ben de jouwe, als je wilt.' Zijn warme ogen staan indringend.

Lizzy overbrugt het laatste beetje afstand tussen hen. Ze plaatst haar handen op zijn gezicht. Hij buigt een beetje voorover om haar goed aan te kunnen kijken.

'Wat ben ik blij dat je me niet in de bossen hebt vermoord,' grapt ze. Vanbinnen voelt ze zich intens gelukkig.

Collins ogen vallen dicht en hij ademt diep uit. Hij slaat zijn armen stevig om haar heen. Lizzy's handen gaan automatisch naar zijn zachte lokken.

Zijn lippen vinden die van haar en hij kust haar innig.

Ze verliest zichzelf in alles wat ze voelt voor hem, in zijn armen, in zijn geur, in zijn ogen.

Op het ritme van de muziek beginnen ze te bewegen. Lizzy kan niks anders doen dan naar hem kijken. Behalve als hij haar rondraait, waardoor ze in de lach schiet. Hij trekt haar weer stevig tegen zich aan.

'Hoe moet ik straks nou weer aan het werk gaan?' vraagt ze klagend, plagerig.

'Dat komt morgen wel weer. Je hebt hard gewerkt, je bent bijna klaar. Geniet van dit moment,' zegt hij oprecht.

Lizzy knikt en legt haar hoofd tegen zijn borst, zodat ze zijn hart in zijn borst hoort kloppen.

Ze blijven in de keuken dansen totdat het bewolkt wordt en gaat regenen. Dan koken ze samen en eten ze hun avondeten op de bank zodat ze een film kunnen kijken. Lizzy pakt *Mean Girls* van de stapel dvd's.

Ze steken de kaarsen in de woonkamer aan om het nog gezelliger te maken. Lizzy legt een dekentje over hun benen heen.

Als Regina George wordt aangereden door de schoolbus staat

Collin op van de bank om zijn trui uit te trekken, omdat hij het warm heeft. Tofu schrikt van zijn plotselinge beweging, springt van de bank, kijkt hen met een chagrijnige blik aan en rent de keuken in om daar een ander slaapplekje te vinden.

Als hij zijn trui over zijn hoofd doet, komt het T-shirt dat hij eronder draagt mee en Lizzy vangt een glimp op van een reepje blote buik.

Haar mond wordt meteen gortdroog en ze vergeet bijna hoe ze moet ademhalen. De afgelopen weken naast hem slapen en hem aanraken en zoenen hebben haar verlangen alleen maar groter gemaakt.

Haar wangen worden warm en rood.

Collin moet haar reactie wel doorhebben, want er ontstaat een zelfvoldane grijns op zijn gezicht.

'Bevalt het uitzicht je?' probeert hij grappend de situatie luchtig te maken, maar er hangt een geladen spanning.

Wanneer ze niet reageert verandert zijn blik, zijn ogen worden donker en hij spant zijn kaken strak op elkaar. Zonder zijn ogen van haar af te halen pakt hij de afstandsbediening van de tafel en pauzeert de film.

De plotselinge stilte in de grote woonkamer is overweldigend.

Lizzy heeft hem nog nooit zo gezien. Collins jongensachtige charme is in een klap verdwenen. Het lijkt alsof hij zichzelf probeert te beheersen.

Gecontroleerd laat hij zich voor de bank, voor haar, op zijn knieën vallen. Ze zit iets hoger dan hij en daardoor kijkt hij door zijn donkere wimpers een beetje omhoog naar haar.

Ze is gestopt met ademen. Een warmte verspreidt zich in haar onderbuik.

'Liz,' begint hij met schorre stem. 'Mag ik je alsjeblieft zoenen? Mag ik je alsjeblieft aanraken?'

Hij klinkt smekend en bijna hongerig tegelijkertijd.

Lizzy knikt, ze vertrouwt haar eigen stem op dit moment niet.

'Ik wil dat je hardop antwoord geeft, dat ik je mag aanraken. Zeg het.'

Als ze niet op de bank zou zitten, dan zouden haar knieën het zeker hebben begeven. Hoe laat hij consent vragen zo sexy klinken?

'Ja.' Ze herkent het geluid van haar eigen stem helemaal niet. 'Je mag me aanraken.'

'Overal?' vraagt hij ter verduidelijking.

Lizzy slikt even, dan knikt ze vastberaden. 'Overal. Alsjeblieft.'

Het laatste woord lijkt zijn laatste beetje zelfbeheersing te laten verdwijnen.

Hij komt iets omhoog, zodat ze weer op dezelfde ooghoogte zijn. Zijn warme hand vindt zijn weg langs haar nek, zijn vingers verstrengelen zich met Lizzy's haar. Hij legt de duim van zijn andere hand onder haar kin, zodat haar gezicht iets naar achteren kantelt.

Zijn mond is een fractie van die van haar verwijderd.

Onbewust likt ze met haar tong over haar onderlip. Collins blik glijdt direct naar haar mond en volgt de beweging.

'Fuck,' mompelt hij op een uitademing.

Zijn pupillen zijn zo groot dat zijn ogen helemaal zwart lijken. Alleen zijn handen raken haar aan, maar ze voelt de hitte van zijn huid door zijn T-shirt.

Even blijven ze zo, hij op zijn knieën voor haar. Het lijkt alsof hij wacht totdat zij de volgende stap zet. Lizzy weet dat als ze dat doet, ze niet meer terug kan.

Haar eigen ademhaling is traag en oppervlakkig.

Langzaam tilt ze haar armen op, naar de zoom van zijn T-shirt. Als haar vingers langs zijn blote huid schrapen, ademt hij scherp in. Traag beweegt ze zijn shirt omhoog, zonder het intense oogcontact te verbreken. Lizzy voelt nu al alsof ze in vuur en vlam staat.

Collin haalt pas zijn handen weg als hij echt niet anders kan en Lizzy trekt het shirt voorzichtig over zijn hoofd, waardoor zijn haar alle kanten op gaat staan.

Met beide handen gaat ze door zijn haar, glijdt met haar nagels over zijn hoofdhuid. Er gaat een rilling door Collins lichaam heen.

Haar handen bewegen zich naar beneden, richting zijn schouders, zijn bovenarmen, zijn borstkas en zijn buik. Ze raakt hem overal met haar vingertoppen licht aan.

Collin huivert, maar blijft stil zitten.

Zijn onderarmen liggen op de bank, een aan iedere kant van Lizzy's lichaam. Zijn handen zijn tot vuisten gebald, de aderen in zijn onderarmen goed zichtbaar.

In het kaarslicht ziet hij er adembenemend uit.

Ze denkt niet dat ze het hem ooit heeft verteld.

'De manier waarop je er nu uitziet...' begint ze hakkelend, haar blik glijdt over zijn ontblote bovenlichaam. Ze weet niet hoe ze de zin moet afmaken, ze hoopt dat hij kan zien wat ze bedoelt.

Collin sluit zijn ogen en schudt zijn hoofd.

Wanneer hij zijn ogen weer opent, staan ze vurig.

'Je hebt geen enkel idee wat je met me doet.' Hij klinkt verloren, gedoemd. 'Vanaf het eerste moment dat ik je zag, was het al gebeurd.'

Dan overbrugt hij de afstand tussen hun lippen. Hij zoent haar hongerig, gretig, vol begeerte.

Een kreun ontstaat achter in Lizzy's keel. Hij laat zelf ook een lage kreun horen.

Maar zoals alleen Collin kan, blijft hij teder en lief.

Ze voelt zoveel meer dan alleen lust.

Ze pakt zijn blote schouders vast en trekt hem de bank op, boven op haar. Haar benen slaat ze om zijn heupen heen. Zijn erectie voelt ze door hun lagen kleding tegen haar aandrukken. Hij begint kleine kusjes op haar kaak te drukken. Daarna dwaalt hij langzaam naar beneden, naar haar keel en sleutelbeen.

Als vanzelf rollen haar heupen tegen hem aan, waardoor er een heerlijke frictie ontstaat.

Collin kreunt tegen haar huid aan.

Opnieuw beweegt ze haar heupen.

'Fuck, Liz, ik ga het al niet lang volhouden. Maak het niet erger.' Zijn stem klinkt diep en schor.

Een van zijn handen vindt zijn weg onder haar shirt. Hij voelt haar zachte heup en buik voordat hij langzaam naar boven beweegt, richting haar ribben.

Lizzy begraaft haar handen in zijn zachte, donkere haar.

Als hij doorheeft dat ze geen bh aanheeft, kreunt hij weer. Nu is het zijn beurt om met zijn heupen tegen haar aan te rollen. Ze bijt op haar onderlip, om niet al te luid te zijn.

Hij legt zijn hand op een van haar volle borsten en begint meteen met haar tepel te spelen.

Ze hapt naar adem en haar rug kromt van de bank af.

Hij zoent haar en hun tongen vinden elkaar. Terwijl hij doorgaat met zijn hand, beweegt hij steeds heftiger met zijn erectie tegen haar klit aan.

Lizzy voelt dat haar onderbroek doorweekt is.

'Ik wil je gezicht zien als je klaarkomt.' Collin kijkt haar aan.

Mijn god, denkt Lizzy. Ze voelt dat ze er al bijna is. Dus ze kan alleen maar knikken, een kreun ontsnapt haar.

'Je bent prachtig, weet je dat al? Schitterend,' zegt hij met schokkende ademhaling.

Voor een paar momenten kijken ze elkaar aan. Het voelt zo intiem.

Lizzy beweegt ook met haar heupen, ze weet niet eens wanneer ze daarmee is begonnen. Collin gaat maar door, stopt niet. Zijn harde erectie drukt precies tegen het juiste plekje. In combinatie met zijn vingers die nog steeds haar gevoelige tepel heen en weer bewegen, is het precies wat ze nodig heeft. Ze voelt Collins ogen op haar, wat het nog opwindender maakt.

Haar hele lichaam spant zich aan, ze laat een gesmoorde kreet horen en daarna verslapt haar lichaam.

Collins ademhaling wordt nog schokkeriger, hij kreunt luid en komt dan ook klaar.

Zijn lichaam ontspant en hij laat zich voorzichtig op haar zakken.

Allebei zijn ze sprakeloos en buiten adem.

'Dat was...' begint Lizzy.

'Ja, dat was...' bevestigt Collin.

Dan beginnen ze allebei zachtjes te lachen. Collin komt weer iets omhoog en kust haar teder.

36

Een maand tot het einde

Lizzy's vingers vliegen over het toetsenbord van de typemachine, terwijl ze kijkt naar de aantekeningen en aanpassingen in rode pen op de pagina die naast de typemachine op het bureau ligt. Ze heeft nog maar een aantal bladzijden te gaan. Dan is haar boek officieel af.

Het voelt onwerkelijk.

De laatste paar weken is ze flink bezig geweest met het opnieuw uittypen van haar manuscript, de laatste versie waarin alle wijzigingen verwerkt zitten. Het is een helse klus. Daarnaast moest ze haar best doen om niet telkens afgeleid te raken door Collin, die bijna ieder uur bij haar komt kijken of het nog goed gaat, of ze nog wat nodig heeft, of om haar simpelweg te kussen.

Ze zucht en laat haar hoofd even in haar handen vallen.

Focus, Lizzy, denkt ze.

Maar ze kan het geluid van Collins stokkende ademhaling gewoon niet uit haar gedachten krijgen. Hoe zijn lichaam tegen dat van haar aan drukte. Laat staan het orgasme dat hij haar bezorgde.

Ze staart naar de laatste zin die ze heeft getypt.

Ze kan dit.

Lizzy hervat waar ze gebleven is. Tofu kijkt haar aan vanaf de vensterbank, traag knipperend met zijn ogen.

Haar getik op de typemachine is het enige wat ze hoort. Zo erg

zit ze in haar eigen wereld. Ondanks dat het al laat in de middag is, blijft ze doorwerken.

Vlak voor het avondeten komt Collin de werkkamer in.

'Ik ga zo koken, wil je weer helpen?' vraagt hij.

Maar Lizzy schudt alleen haar hoofd en typt door. Gelukkig heeft Collin door dat ze in een workflow zit en laat hij haar met rust. Even later, wat voor Lizzy aanvoelt als twee minuten, komt hij met een bord pasta binnen. Dat zet hij op het bureau en kust Lizzy's haar.

Dan is hij weer verdwenen.

Ze vergeet het eten meteen weer en neemt er geen enkele hap van.

Ze stopt alleen als het te donker wordt en ze het lampje op het bureau aan moet doen, omdat ze anders de toetsen niet kan zien of haar verbeteringen kan lezen.

Aan één stuk door blijft ze doorwerken.

Totdat ze dan eindelijk bij de allerlaatste pagina is aangekomen.

Maar ook hier heeft ze aardig wat aanpassingen te verwerken. Ze typt de laatste scène maar liefst vijf keer uit. Elke keer met minimale veranderingen.

Ze wil tevreden zijn.

Als ze dat eindelijk is, bij versie nummer zes, typt ze eindelijk het allerlaatste woord van haar boek: *EINDE*.

Haar vingers blijven boven de toetsen zweven en ze houdt haar adem in. Dan zakt ze vermoeid terug in de stoel. Haar vingers zijn verkrampt en haar schouders en nek voelen helemaal verstijfd en vast. Voorzichtig haalt ze de laatste pagina uit de typemachine en legt die op de stapel. Ze draait de hele stapel om en kijkt ernaar. Op de eerste pagina staan alleen de titel en haar naam. Zwarte inkt op een verder lege, witte pagina.

Lizzy heeft geen enkel idee hoe laat het is, maar haar maag knort ineens hard. Op het bureau staat nog het bord pasta dat ondertussen koud is, maar ze neemt er gretig een hap van.

Daarna loopt ze met het bord eten en de stapel getypte pagina's richting de woonkamer en de keuken. Collin is in geen van beide te vinden, Tofu ook niet. Die is een aantal uur geleden al vertrokken uit de werkkamer.

In de keuken zet ze het bord op het aanrecht neer en als ze zich omdraait ziet ze iets op het blad van het keukeneiland liggen. Het is ook een A4-tje, maar niet wit. In het donker kan ze niet helemaal zien wat het is. Snel doet ze de lamp van de afzuigkap aan. Onder het licht ziet ze pas eindelijk goed wat het is. Het is een omslag voor haar boek, getekend door Collin. De tranen springen in haar ogen als ze met haar vinger over de titel en daarna haar eigen naam beweegt.

Ze draait zich weer om en legt met trillende handen het omslag boven op de andere papieren.

Nu voelt het compleet, helemaal af. Een enkele traan loopt over haar wang naar beneden. Ze hoort Collin de keuken binnenstappen vanaf de veranda. Lizzy kijkt met betraande ogen op.

'Is het zo slecht?' fluistert hij, en loopt naar haar toe.

Lizzy schudt haar hoofd, probeert te lachen, maar het klinkt zwak.

Collin komt achter haar staan. Hij slaat zijn armen om haar middel en drukt een kus op haar schouder. Beiden kijken ze naar het omslag.

'Het is perfect,' zegt Lizzy. 'Dank je wel.'

Ze leunt achterover, met haar hoofd tegen zijn borst. Ze draait zich om en kust hem zachtjes op zijn lippen.

'De lat lag ook wel erg laag, door jouw latte-artkunsten. Betekent dit dat ik het weer mag lezen?' vraagt Collin, en ze voelt hem glimlachen.

'Tuurlijk,' knikt Lizzy. 'Kunnen we hem niet toevallig inbinden? Dat het echt als een boek voelt?'

'Als jij denkt van niet, dan stel je mijn ouders teleur,' grapt hij. 'In de werkkamer staat volgens mij zo'n apparaat waarmee we hem kunnen inbinden.'

Lizzy achtervolgt hem naar de werkkamer, waar het lijkt alsof er een bom is ontploft. Overal liggen notitieboekjes, opengeslagen en dicht, pennen in allerlei verschillende kleuren en honderden losse papieren met haar slordige handschrift erop.

Collin fluit tussen zijn tanden door. 'En dit mag ik straks zeker opruimen?'

Lizzy slaat haar armen om zijn nek en kust hem op zijn mond. 'Wist je al dat je het beste vriendje van de hele wereld bent?'

'Ja, ja.' Collin rolt speels met zijn ogen, een van zijn mondhoeken gaat omhoog.

Hij pakt het apparaat ergens uit een kast; het dikke pak papier past er maar net in.

Als ze klaar zijn, drukt Lizzy het manuscript tegen haar borst aan.

'Blij dat het eindelijk af is?' vraagt Collin.

'Pfoe, ja. Ik ben nog nooit bevallen, maar ik denk dat het wel een beetje zo voelt.'

Collin schiet in de lach om haar grap.

'Tofu is jouw kind, dit is het mijne.'

Dan overhandigt ze plechtig haar boek aan hem.

'O, we hebben ondertussen geen co-ouderschap over Tofu? Goed om te weten.' Een van zijn donkere wenkbrauwen schiet omhoog. 'Als we gaan scheiden, komt hij bij mij wonen.'

'De wereld vergaat over een maand,' zegt Lizzy droog.

'Kom op, wijsneus, laten we nog even buiten bij het vuur gaan zitten.' Hij geeft een speels tikje tegen haar neus. Met haar boek onder zijn arm loopt hij weer de werkkamer uit.

Met een brede glimlach op haar gezicht loopt Lizzy achter hem aan.

37

Het is een heldere avond en ze zitten buiten bij de vuurkorf. Collin is de definitieve versie van haar boek aan het lezen, terwijl Lizzy ook een poging doet tot lezen. Uiteindelijk laat ze het boek open op haar schoot vallen. Ze zucht en leunt met haar hoofd naar achteren, tegen de stoel aan. Even sluit ze haar ogen en neemt alle geluiden van de omgeving in zich op. Het hout van het vuur dat knettert en knispert, de bladeren aan de bomen die ritselen in de wind, het golvende water van het meer, de vogels en insecten, Collin die zachtjes ademt en af en toe een bladzijde omslaat. Ze ademt de frisse herfstlucht in. Ze voelt nu al een hevig gemis naar deze plek, terwijl ze er nog een maand zijn.

Als ze haar ogen weer opendoet, ziet ze opeens iets in de hemel. Het is niet de maan, maar iets anders. Haar adem stokt in haar keel.

Lizzy schiet overeind, haar stoel uit. Haar ogen blijven gefocust op de lucht en ze rent richting de steiger.

'Liz?' hoort ze Collin roepen.

Net voor de steiger komt ze tot stilstand.

Collin staat al naast haar, bezorgd. 'Wat is er?'

'Is dat...?' Ze wijst met haar vinger naar boven.

Hij volgt de lijn van haar wijsvinger en ademt scherp in, en ze weet dat hij het ook ziet.

'De asteroïde.'

Het is nog maar een klein stipje in de verte, maar het is onmiskenbaar. Zoiets hebben ze nog nooit eerder gezien, het lijkt een vallende ster, maar ook weer niet. Zelfs vanaf de verre afstand kan ze zien dat de asteroïde kraters heeft. Het is bijna alsof de maan naar beneden komt.

Collin verstrengelt zijn vingers met die van Lizzy en geeft er zachtjes een paar kneepjes in, alsof hij haar wil zeggen dat ze niet alleen is.

Lizzy slikt.

'Het voelt nu pas echt. De wereld vergaat echt,' zegt ze somber.

Voorzichtig pakt Collin haar beide schouders vast en draait haar een kwartslag zodat ze naar elkaar toe staan, en ze hem aan kan kijken.

Met zijn wijsvinger tilt hij haar kin omhoog.

'Jij en ik. Tot het einde. Oké?' Collins warme ogen kijken diep in die van haar.

Lizzy knikt. 'Jij en ik. Tot het einde.'

De donkere hemel is verlicht met duizenden prachtige sterren, maar hij staart alleen naar haar. Alsof zij het mooiste is wat hij ooit heeft gezien. Hij slaat zijn armen om haar middel en trekt haar iets dichter naar zich toe. Zijn voorhoofd rust tegen dat van Lizzy. Ze slaat haar armen om zijn nek, begint met de zachte haren in zijn nek te spelen. Er gaat een rilling door hem heen. De warmte van zijn lichaam voelt heerlijk, aangezien ze het aardig koud begint te krijgen zonder het vuur. Hij ruikt verrukkelijk. Naar rook van het vuur, naar de herfstige buitenlucht, maar ook naar hém.

'Wil je weten wat ik dacht, de eerste keer dat ik je zag?' vraagt hij en ze voelt zijn adem tegen haar huid kietelen.

'Je dacht: "Waarom leest die nou weer zo'n boek als *Twilight*?"' grapt ze.

Collin schudt zijn hoofd. 'Had gekund, maar nee. Ik dacht: "Wat doet zo'n prachtige, leuke meid hier helemaal alleen? Die moet

vast wel iemand hebben." Maar je zag er ook zo alleen en verloren uit. Bijna alsof je een leegte in je had. Ik wilde je direct opvrolijken, zien hoe een glimlach eruitzag op je gezicht. Het licht je ogen zien bereiken.'

Lizzy's ogen beginnen te prikken.

'Ik dacht alleen maar dat je irritant was,' zegt ze met een trilling in haar stem.

Collin lacht. 'Dat was te merken, ja.'

'En toen wilde ik daarna alleen maar vrienden zijn... Ben je niet boos op me dat ik zoveel tijd heb verspild?' Onzeker kijkt ze hem aan.

'Wat? Nee, natuurlijk niet. Je weet wat men zegt: beter laat dan nooit.' Hij veegt een lok haar uit Lizzy's gezicht. 'Al waren we alleen vrienden gebleven, dat was voor mij genoeg geweest. Alleen al in jouw buurt zijn, met je praten, met je lachen. Dat was genoeg voor mij geweest.'

'Echt?' Ze denkt bijna dat Collin haar niet kan horen.

'Echt,' knikt hij bevestigend. 'Dat is wat liefde met je doet. En voor het geval je het nog niet wist: ik ben verliefd op je. Sterker nog, ik hou van je.'

Lizzy blijft ademloos staan.

Collin is verliefd. Op haar. Hij houdt van haar. En zij van hem.

Een traan ontsnapt uit een van haar ooghoeken en Collin veegt hem zachtjes weg met zijn duim. Het voelt alsof haar hart ieder moment kan exploderen. Haar wereld was donker, duister en leeg. Totdat hij met zijn stralende energie haar tegenkwam in het lege café al die maanden geleden. Het heeft even geduurd, maar Lizzy is precies terechtgekomen waar ze thuishoort.

Bij hem.

Ze beseft dan dat ze hem nog niet eens heeft geantwoord. Collin staat haar hoopvol aan te kijken.

'Ik hou ook van jou,' fluistert ze.

Zijn schouders zakken opgelucht naar beneden en hij ademt hoorbaar uit.

'Hoe kan ik niet van jou houden?' gaat ze verder. 'Je bent lief, grappig, zorgzaam. Soms irritant, maar zelfs dat vind ik om de een of andere reden geweldig aan je.'

Zijn duim beweegt zacht heen en weer over haar kaak.

'Jij bent mijn droom, Collin.'

'En jij die van mij.'

Onder de donkere hemel bezaaid met duizenden sterren, de Melkweg, en de asteroïde die langzaam op hen afkomt, kust hij haar teder.

Ze trekt voorzichtig een beetje aan de haren in zijn nek, waardoor er een geluidje uit zijn keel komt.

Collin pakt haar hand vast en neemt haar mee terug naar het vuur. Hij gaat in een van de stoelen zitten en trekt Lizzy op zijn schoot, dicht tegen zich aan. Ze voelt zich direct warm worden door zijn lichaam en de vlammen van het vuur.

'Ik heb net je boek uitgelezen,' zegt hij. Lizzy's hoofd schiet zijn kant op.

'En?' vraagt ze ongeduldig.

'Je hebt jezelf echt overtroffen, Liz. Het is nog zoveel beter dan de eerste versie. Ik ben trots op je.' Hij drukt een kus tegen haar slaap aan.

'Door jou. Het komt allemaal door jou. Zonder jou had ik dit nooit gedaan of gekund.'

'Daar zit je fout, want je hebt dit helemaal zelf gedaan. Je had alleen de juiste motivatie nodig.' Zijn glimlach is zo breed, dat Lizzy niks anders kan doen dan zelf glimlachen. Ze drukt een kus tegen zijn mondhoek.

'Laten we het erover eens zijn dat we het niet met elkaar eens zijn.'

Als ze later die avond weer de keuken binnenlopen, hand in hand, blijven ze allebei voor de koelkast stilstaan. Collin trekt het gele papiertje los, pakt een pen van het aanrecht en overhandigt ze allebei aan Lizzy. 'Aan jou de eer.'

Het is vreemd om na al deze maanden de bucketlist te hebben voltooid. Lizzy pakt de pen en de post-it. Ze buigt zich voorover over het aanrecht en streept officieel het laatste item van de bucketlist door. Eindelijk zijn nummers één tot en met zes doorgestreept.

Ze plakt de post-it weer terug op de koelkast. Allebei kijken ze ernaar, zij aan zij.

Lizzy's einde-van-de-wereld-bucketlist
~~1. Een boek schrijven~~
~~2. Kamperen in de natuur~~
~~3. Een uitgebreide spadag~~
~~4. Mama's geroosterde tomatensoep maken~~
~~5. 's Nachts dronken skinnydippen~~
~~6. Leren autorijden~~

Ze hebben de bucketlist afgemaakt.

Het voelt zo definitief, klaar. Lizzy knippert een paar keer met haar ogen.

'Wat nu?' vraagt ze na een tijdje, met twijfel in haar stem.

'Ik weet wel wat we kunnen doen,' antwoordt Collin met een duivelse, jongensachtige grijns. 'Als jij dat ook wilt.'

Lizzy knikt. Ze is er klaar voor. Al een tijdje. Maar nu al helemaal.

Zonder enige waarschuwing gooit Collin haar over zijn schouder. Ze slaakt een kreetje.

'Collin, jij holbewoner!' gilt ze, half lachend. 'Zet me neer!'

Maar Collin doet alles behalve haar weer op de grond neerzetten. Ze giechelt terwijl hij haar de trap op draagt en richting de slaapkamer aan het einde van de gang loopt.

38

Als ze de slaapkamer hebben bereikt, legt Collin haar voorzichtig op het bed. Zelf blijft hij bij het voeteneind staan, half verlicht door de maan die door de grote ramen schijnt. Lizzy is helemaal buiten adem van het lachen. Ze legt een van haar handen op haar buik en ademt een keer diep in. Wanneer ze doorheeft dat Collin nog steeds bij het voeteneind staat, komt ze omhoog en leunt op haar ellebogen. Ze hebben geen lampje aangedaan, maar het is zo'n heldere nacht, dat Lizzy voldoende ziet. Collins donkere haar valt half over zijn voorhoofd. De geur van het vuur zit in hun kleding en huid en is mee de kamer in gekomen.

Deze avond – deze nacht – heeft lang op zich laten wachten. Maar het wachten is het waard geweest. Ze voelt nu een nog diepere connectie met Collin. Hij is haar persoon. Haar thuis.

Hij verroert geen spier en kijkt nog steeds naar haar. Lizzy voelt zich warmer worden, alleen hij kan zoiets met haar doen door simpelweg naar haar te kijken. Zijn ogen staan intens. Liefdevol, maar intens. Niemand heeft ooit zo naar haar gekeken.

Lizzy hoopt alleen maar dat ze hem hetzelfde gevoel geeft.

Als hij nog steeds niet beweegt, komt ze overeind en beweegt naar het einde van het bed, waar ze op haar knieën gaat zitten.

Collin doet een stap naar voren, neemt haar gezicht tussen zijn handen. Met haar hoofd iets naar achteren kan ze hem door haar wimpers heen aankijken.

Zijn duim streelt over haar onderlip en ze huivert. De slaapkamer is geladen met elektrische spanning.

'Mag ik je trui uittrekken?' vraagt hij met een lage, schorre stem.

'Ja.' Ze klinkt nog steeds buiten adem, maar niet meer van het lachen.

Zijn vingers pakken de rand van haar trui vast en Collin trekt hem voorzichtig over haar hoofd uit. Zijn aanraking is licht, bijna niet aanwezig, maar er ontstaat kippenvel op Lizzy's armen.

Als hij ziet wat voor bh ze aanheeft, ademt hij scherp in. Ze heeft expres haar mooiste bh aangetrokken, van donkerrood kant. Collin weet nog niet dat ze ook de bijpassende string draagt.

'Bevalt het uitzicht je?' Ze herhaalt plagend de woorden die hij een paar weken geleden tegen haar zei.

'Je hebt geen idee,' slikt hij. Het klinkt alsof hij gemarteld wordt. 'Mag ik je weer aanraken?'

'Overal,' zegt Lizzy.

'Met mijn vingers, mond en tong?' vraagt hij.

'Ja,' ademt ze uit.

Wat is hij allemaal van plan?

Voordat ze de vraag daadwerkelijk aan hem kan stellen, beweegt hij met een duim over de kanten stof van haar bh. Over haar harde tepel. Ze ademt haperend in.

'De geluiden die je maakt...' Hij maakt zijn zin niet af, schudt alleen met zijn hoofd.

'Mag ik...?' begint Lizzy terwijl ze de zoom van zijn shirt vastpakt.

Collin knikt heftig.

Tergend langzaam begint ze zijn shirt omhoog te trekken. Zijn spieren spannen zich allemaal aan. Wanneer ze er niet bij kan, neemt hij het van haar over. In een vloeiende beweging trekt hij met een hand het shirt over zijn hoofd en gooit het ergens in een hoek van de kamer.

Lizzy legt haar handen plat op zijn buik, brengt ze langzaam

naar boven, richting zijn borst, sleutelbeen en schouders. In het maanlicht ziet hij eruit als een schilderij, een meesterwerk. Voordat ze de moed verliest, laat ze haar handen over zijn borst weer naar beneden glijden, richting zijn broek. Ze maakt voorzichtig de knoop los. Dan de rits, waar zijn erectie al tegenaan drukt. Collin lijkt niet meer te ademen.

Langzaam schuift ze zijn broek over zijn heupen naar beneden. Als die eenmaal op de grond is, stapt Collin er snel uit.

'Collin...' ademt Lizzy, maar ze weet niet eens wat ze wil zeggen.

Zijn adamsappel gaat op en neer. Hij staat voor haar, in zijn boxershort. Zijn erectie is niet te missen. Ze leunt een beetje naar achteren, om hem helemaal in zich op te nemen. De dingen die ze wil dat Collin met haar doet... Ze kan nergens anders over nadenken als ze hem ziet.

Hij leunt over haar heen en met een hand duwt hij haar zachtjes naar achteren op het bed. Zijn mond vindt de hare en er ontsnapt een kreun uit Lizzy's keel. Met zijn tong likt hij over haar onderlip, als vanzelf opent ze haar mond. Zijn tong glijdt naar binnen en vindt die van haar. Collin kreunt, diep en laag.

Terwijl hij haar zoent, dwalen zijn handen af naar de rand van haar broek via de gevoelige huid tussen haar borsten.

'Til je heupen op,' mompelt hij met hese stem tegen de zijkant van haar nek.

Haar heupen gaan omhoog en in een vloeiende beweging trekt hij haar broek naar beneden. Hij komt omhoog om hem helemaal uit te doen en gooit het kledingstuk vervolgens ergens achter zich. Zijn pupillen worden nog groter als hij de bijpassende string ziet, hetzelfde donkerrode kant met dunne touwtjes aan de zijkant. Een van zijn handen gaat door zijn haar. Lizzy's ogen schieten direct naar zijn bovenarm.

'Kijk eens naar jezelf,' fluistert hij, nauwelijks hoorbaar. 'Prachtig. En zo sexy.'

Lizzy voelt haar wangen rood worden. Hij leunt weer naar voren

om haar te zoenen. Zijn handen raken haar overal aan. Verkennen haar hele lichaam.

'Hier heb ik zo vaak over gedroomd. In het echt voel je nog beter.'

Met een hand probeert hij de sluiting van haar bh los te maken, maar het gaat niet in een keer goed. Hij doet een paar mislukte pogingen, lacht verlegen, voordat het hem eindelijk lukt.

'In mijn hoofd ging dat toch wat soepeler.'

Lizzy kust hem op zijn wang en slaap, haalt haar vingers door zijn zachte haren.

'Ach, je kunt niet in alles de beste zijn.'

Langzaam rolt hij de bandjes van haar bh naar beneden, totdat ze haar armen er doorheen moet halen. De donkerrode stof glipt door zijn vingers en belandt op de grond naast het bed.

'Maar ik wil de beste zijn, voor jou,' reageert Collin. Zijn jongensachtige glimlach verschijnt weer op zijn gezicht, de glimlach waar ze zo dol op is geworden.

Ze heeft het vermoeden dat hij dat inderdaad zal zijn.

Een van zijn handen glijdt over haar ontblote bovenlichaam. Ze hebben allebei alleen nog een onderbroek aan. Collin ligt half over haar heen, half op het bed. Zijn warme lichaam voelt heerlijk. Lizzy gaat met haar nagels lichtjes door zijn haar en over zijn nek. Hij ademt schokkerig uit tegen haar nek. Dan gaat zijn hand naar beneden, over haar buik, haar heup. Zijn handen haken achter de stof van haar string en hij begint hem naar beneden te schuiven. Langzaam, heel langzaam.

Lizzy moet haar best doen om niet opeens te bewegen. Als haar string uit is, verdwijnt deze ook ergens naast het bed. Collin komt overeind en gaat op zijn knieën op het bed zitten, om haar helemaal te zien. Zijn ogen staan donker, maar ze voelt zich op haar gemak bij hem. Hij buigt over haar heen, zijn handen gaan van haar schouders naar haar polsen, die hij vastpakt. Collin brengt haar armen omhoog, en pakt haar polsen dan met een hand vast. Met

zijn andere hand veegt hij wat plukken haar uit haar gezicht weg.

'Houd ze daar,' zegt hij.

Lizzy drukt in een reflex haar dijen tegen elkaar aan.

Nog met haar polsen vast, drukt hij zijn lippen op die van haar. Hun tongen ontmoeten elkaar. Zijn andere hand vindt een weg naar een van haar borsten, hij begint kleine rondjes over haar harde tepel te wrijven. Dan vervangt hij zijn vingers door zijn mond en tong. Lizzy ademt scherp in, dan ontsnapt er een kreun. Traag kust en likt hij zijn weg steeds verder naar beneden. Collins handen dwalen over haar lichaam, alsof hij er niet genoeg van krijgt. Voorzichtig spreidt hij haar benen en legt een been over zijn schouder, waarna hij kreunt. Hij kust de binnenkant van haar dijen, traag en loom. Alsof hij alle tijd van de wereld heeft.

Met zijn handen kantelt hij Lizzy's heupen een beetje. Ze kan niks anders doen dan haar adem inhouden en op haar onderlip bijten. Hij plaatst een kus op haar klit, en ze kreunt en zucht tegelijk.

'Fuck,' mompelt hij.

Dan gaat hij ervoor. Hij likt, zuigt en kust haar meedogenloos. Tot dan toe heeft ze geprobeerd geen geluid te maken, maar dat lukt niet meer. Hij laat een goedkeurend geluid horen, dat ze tegen haar huid voelt vibreren. Ze voelt hoe de spanning zich in haar onderbuik opbouwt. Als Collin twee vingers bij haar naar binnen laat glijden en die in en uit haar begint te bewegen, kromt haar rug van het matras af. Al na een paar seconden voelt ze dat ze haar hoogtepunt gaat bereiken.

'Col-lin... niet... stop-pen,' hijgt ze.

Hij antwoordt niet, gaat onbewogen verder met zijn vingers en tong. Ze komt op zijn vingers. Op zijn gezicht. Er gaat een gigantische rilling door haar lichaam heen, zo'n heerlijk orgasme heeft ze nog nooit eerder gehad.

Als haar lichaam ophoudt met schokken, komt Collin met een scheve grijns op zijn gezicht naast haar liggen. Haar armen heeft

ze nog steeds omhoog, haar polsen bij elkaar. Als hij dat ziet wordt zijn grijns nog breder.

'Dat was ongelofelijk heet,' zegt hij.

Ze draait haar hoofd om zodat ze naar hem kan kijken. 'Ik deed helemaal niks.'

Collin grijnst. 'O, vertrouw me, je deed absoluut heel veel. Jou alleen zien en horen is het heetste wat ik ooit heb meegemaakt.'

Dan kust hij haar lippen zachtjes. Ze proeft zichzelf. Het is Lizzy's beurt om zijn boxershort uit te trekken. Dan duwt ze hem met een hand tegen zijn borstkas naar beneden in het matras. Hij ligt languit op het bed en kijkt op naar haar alsof ze een godin is.

'Wacht,' begint hij, net als ze boven op hem wil klimmen, 'Ik heb een condoom in de andere slaapkamer liggen.'

Lizzy schudt haar hoofd. 'Niet nodig.'

Er verschijnt een rimpel tussen Collins wenkbrauwen. Lizzy lacht zachtjes. 'De wereld vergaat over een maand, we hoeven ons nergens zorgen over te maken.'

'Weet je het zeker?'

'Ik weet het zeker, ik wil jou gewoon voelen.' Zodra ze het zegt voelt ze haar wangen warmer worden. Collins kaken verstrakken, hij knikt.

Lizzy gaat met een been aan elke kant van zijn lichaam op haar knieën zitten, en blijft daar even boven hem zweven. Collins handen ballen zich tot vuisten, zijn knokkels worden wit.

Langzaam laat ze zichzelf op zijn erectie zakken. Hij ademt schokkerig. Wanneer hij haar volledig vult, begint ze met haar heupen heen en weer te bewegen.

'Mijn god, Liz,' kreunt hij, terwijl hij haar heupen vastpakt en een beetje afremt. 'Rustig aan, anders houd ik het al helemaal niet vol.'

Ze vertraagt, maar alsnog heeft hij het moeilijk. Ze leunt voorover zodat ze hem kan kussen, door Collins haar kan gaan met haar vingers. Hij neemt haar onderlip tussen zijn tanden en be-

gint er zachtjes op te zuigen. Tussen hen in ontstaat er een heerlijke frictie en ze voelt dat ze weer begint aan te spannen, de druk in haar onderbuik bouwt weer op. Collin komt overeind zodat zijn blote huid tegen die van haar drukt. Hij zoent haar, zijn handen verdwijnen in Lizzy's haar. In een snelle beweging rolt hij hen om, zodat zij met haar rug op het bed ligt en hij boven haar hangt. Ze glimlacht tegen zijn lippen aan. Hij is nu degene die de leiding heeft. Lizzy gaat met haar nagels over zijn rug. Niet hard, maar wel hard genoeg zodat hij een beetje begint te trillen. Zijn ademhaling wordt oppervlakkiger. Ze zijn allebei allesbehalve stil. Zijn bewegingen worden onregelmatiger, sneller, harder, schokkender.

'Ik... kom... bijna,' weet hij op de een of andere manier uit te brengen.

'Ik ook,' bevestigt Lizzy.

Zijn blik wordt intenser, vuriger.

'Samen?' Het woord komt op een uitademing. Lizzy knikt.

Collin leunt naar achteren zodat hij met een van zijn vingers haar klit kan aanraken. Het is zo gevoelig, zo intens, dat ze niet veel meer nodig heeft. Met een kreun komt ze weer klaar. Collin volgt niet veel later. Ze voelt hem in haar lichaam aanspannen en ze kan haar ogen niet van zijn gezicht afhouden. Voorzichtig laat hij zijn lichaam op dat van haar zakken en kust haar nek en sleutelbeen. Ze zijn plakkerig van het zweet en buiten adem. Het voelt alsof Lizzy geen enkel bot meer in haar lichaam heeft, alsof ze gewichtloos aan het zweven is en op wolken ligt.

Precies wanneer Collin van haar af rolt, horen ze luid gemiauw vanaf de gang. De deur van de slaapkamer is dicht, maar Tofu krabt er met zijn nagels tegenaan.

Collin en Lizzy kijken elkaar kort aan en Tofu miauwt weer hard, het klinkt klagerig en bazig. Dan schieten ze allebei in de lach.

'Laat je zoon maar naar binnen,' zegt Lizzy.

Collin staat op en loopt naakt naar de deur. Zodra deze open-

gaat schiet de witte kat de kamer binnen. Hij springt op het bed en kijkt Lizzy boos aan.

'Mama en papa hadden even wat privacy nodig, Tofu.' Lizzy barst in lachen uit en Collin aait het beestje over zijn zachte kopje.

Collin gaat de badkamer in en komt terug met een warme, natte doek. Hiermee maakt hij Lizzy voorzichtig schoon, terwijl hij kusjes op haar gezicht drukt. Op haar mondhoeken, op haar slaap, op haar neus, op haar ogen. Lizzy glimlacht om het tedere en lieve gebaar.

Zodra Collin weer gaat liggen en de deken over zich heen trekt komt Tofu op zijn borst liggen. De kat begint direct te spinnen en met zijn voorpootjes kneedbewegingen te maken.

Lizzy draait op haar zij, gaat tegen Collin aan liggen met haar hoofd tegen zijn schouder. Ze aait Tofu onder zijn kin.

Collin drukt een kus tegen Lizzy's haar.

Dit voelt juist. Met z'n drietjes in het bed. Verstrengeld met elkaar. En ze weet dat als ze op dit moment dood zou gaan, ze gelukkig heen zou gaan.

39

Twee weken tot het einde

De auto zit zo vol dat het reismandje van Tofu – met de miauwende kat erin – op de schoot van Lizzy moet staan. De achterbank en de kofferbak zijn tot de nok toe gevuld met allerlei verschillende spullen, zoals Collin een paar maanden geleden ook had gedaan toen hij alleen wegging. Van medicijnen tot batterijen en alles ertussenin. Ze hebben de bunker flink geplunderd en de auto zo vol mogelijk gekregen.

Collin rijdt langzaam en gefocust over de weg, om de vele stilstaande auto's heen. Het ziet eruit alsof de klok is stilgezet, alsof de hele wereld opeens stilstaat. Om auto's die dichter bij de vangrail staan, groeit al onkruid.

Lizzy probeert Tofu te sussen in zijn reismandje.

'Hoelang nog, ongeveer?' vraagt ze nieuwsgierig aan Collin. Ze herkent de omgeving helemaal niet. De borden die langs de weg staan zijn nu nog viezer en meer overwoekerd, ze kan niet lezen wat er in eerste instantie op heeft gestaan. Ze klemt het reismandje van Tofu dichter tegen zich aan.

De afgelopen twee weken hebben Lizzy en Collin veel wandelingen door de bossen rond het huis heen gemaakt, met Tofu aan zijn tuigje. Wandelingen die niet te lang of ver zijn, zodat Lizzy gewoon op haar eigen schoenen kon lopen. De bladeren zijn verkleurd van groen naar feloranje en dieprood en vallen van de boom af. 's Och-

tends vroeg en 's avonds laat is het fris, dan kruipt Lizzy dicht tegen Collin aan in bed.

Collin heeft haar de laatste weken iedere ochtend ontbijt op bed gebracht. Luie, langzame ochtenden in bed, waar ze van elkaars gezelschap genieten. Met Tofu natuurlijk op het einde van het bed, tussen hun verstrengelde benen in.

Ze hebben op bijna elk oppervlak in het huis de liefde bedreven. Waarbij Collin soms wel de kat moest vangen en even in een andere kamer moest opsluiten, zodat ze privacy hadden. Collin blijft maar herhalen dat Tofu zo onschuldig en lief is, Lizzy is het daar totaal niet mee eens. Ze weet hoe nors de kat kan zijn.

In de avond lezen ze bij het kampvuur buiten, beiden in dikke, warme truien. Als het regent zitten ze binnen op de bank, met een boek of ze kijken een film.

Voor Lizzy voelt het heel huiselijk. Warm en gezellig. Precies zoals een thuis zou moeten voelen. In de maanden dat ze hier nu verblijven hebben ze zich het zomerhuis van Collins ouders helemaal eigen gemaakt.

Lizzy kan zich niet voorstellen hoe zijn ouders hier ooit gewoond hebben, ook al was het maar tijdelijk. Of hoe Collin vroeger zijn zomers hier doorbracht. Ze praten veel over hun families. Soms positief, soms negatief. Maar ze luisteren naar elkaar, dat is het belangrijkste. Er is een knoop in Lizzy's maag ontstaan de afgelopen weken. Ze heeft zoveel spijt. Spijt dat ze dit niet eerder heeft laten gebeuren. Ergens hoopt ze dat de wereld helemaal niet vergaat. Dat zij en Collin alle tijd van de wereld hebben. Dat ze een leven samen kunnen opbouwen.

Eerst zouden ze de hele wereld afreizen, ieder prachtig plekje van de wereld zien.

Daarna zou zij overdag bij een café gaan werken, of in een klein winkeltje, zodat ze 's avonds kan schrijven. Met Collins aanmoediging en positieve energie, zou ze het kunnen. Makkelijk. Ze heeft het nu al eens eerder gedaan. Collin zou zijn eigen weg vinden.

Zijn echte passie en ambities ontdekken, en niet die van zijn familie.

Lizzy's ouders zouden beiden nog leven, en ze zouden Collin met open armen ontvangen. Bij Collins ouders zou het wat moeilijker gaan, maar uiteindelijk kwamen ze er wel. Ze zouden trouwen, een kind – of meerdere – krijgen, als team door het leven gaan. Alle ups en downs.

Lizzy hoopt dat er meerdere universums bestaan. Een universum waarin ze het leven waarvan ze droomt echt kunnen hebben, samen. Een universum waarin de wereld misschien toch niet vergaat. Een universum waar ze elkaar al jaren kennen, elkaar hebben leren kennen op de universiteit, elkaar hebben leren kennen als tieners. Honderden verschillende levens leiden maar altijd samen eindigen. Ze weet dat het niet echt is, nooit zo kan zijn.

Lizzy droomt erover. Over dit andere leven. Over de oneindige mogelijkheden ervan.

Wat als? Wat als? Wat als?

Het blijft door haar hoofd spoken. Had ze Collin wel ontmoet als de wereld niet zou vergaan? Had ze ook zelf de kracht kunnen vinden om haar boek eindelijk te schrijven? Om haar droom achterna te gaan? Ze weet het niet. Het maakt ook niet uit. Want dit is nou eenmaal het leven dat ze heeft. Een leven dat bijna voorbij is.

Twee weken.

Ze denkt terug aan de woorden die Collin tegen haar zei, weken geleden. Of eigenlijk wat zij als eerste had gezegd, al die maanden geleden. *Beter laat dan nooit.*

En gelukkig kunnen ze de tijd die ze hebben met elkaar doorbrengen. De hele nacht. Er zijn een hoop slapeloze nachten geweest, om toch wat verloren tijd in te halen. Ze moeten nog even genieten van dit leven, zolang het nog kan.

Toch breekt haar hart elke dag iets meer, bij de constante gedachte dat ze nog maar zo kort de tijd hebben samen. En soms vraagt ze zich af of ze misschien beter vrienden hadden moeten

blijven. Afstand bewaren. Zodat ze niet deze pijn in haar hart en de knoop in haar maag zou voelen.

Wat als? Wat als? Wat als?

Wat ze ook had gedaan, ze had er spijt van gehad. Ze zou er spijt van hebben gehad als ze alleen vrienden met Collin gebleven was. En ze zou er spijt van hebben als ze dat juist niet was gebleven.

Ze kan nu toch niet meer terug. Hij is het beste wat haar ooit is overkomen. Het licht in haar duisternis. Als het dan toch zo had moeten zijn, dan met hem.

Lizzy voelt Collins hand op haar knie. Ze pakt zijn hand en verstrengelt hun vingers, waarop hij meteen hun handen optilt naar zijn mond en een kus op haar hand drukt.

'Waar dacht je aan?' vraagt Collin aan haar.

'Hoe de hele buurt ons uit gaat lachen omdat we een kat aan een tuigje hebben,' antwoordt ze met een halve glimlach.

Collin lacht. 'De kinderen zullen in ieder geval erg enthousiast zijn.'

Ze zijn onderweg naar Frank en Linda, het oudere stel waar Collin haar uitgebreid over verteld heeft. Ze hebben geen idee hoelang ze gaan blijven, dus ze hebben voor de zekerheid een tent, een tweepersoons luchtbed, kussens en dekens mee.

Toch is Lizzy een beetje nerveus. Ze is de afgelopen maanden alleen met Collin en Tofu geweest. Hoe gaan deze mensen op haar reageren? Hoe gaat zij op hen reageren?

Ze rijden een buitenwijk in, Collin slaat een paar keer af. Rechts, dan weer links en dan weer rechts. Voor een van de huizen parkeert hij de auto. Midden op de weg, omdat er toch niemand langs hoeft. Het blijft vreemd.

Wanneer Lizzy uit de auto stapt, blijft ze even staan om het huis in zich op te nemen. Het is een simpel huis. Niet groot, maar ook niet klein. Zo'n typische woning die je in een buitenwijk van een stad vindt.

De voordeur gaat open en er stapt een oudere man met gefrons-

te wenkbrauwen naar buiten. Als hij Collin ziet, verschijnt er een glimlach op zijn gezicht. Hij steekt een arm op bij wijze van begroeting. Collin zwaait terug.

Dan stormen er twee jonge kinderen naar buiten die langs de oudere man heen op Lizzy af vliegen.

'Is dit Tofu?'

'Mogen we hem aaien?'

'Ah, hij ziet er zó schattig uit!'

'Kunnen we met hem spelen?'

De kinderen kletsen door elkaar en kijken door de tralies naar Tofu, die miauwt. De kinderen gieren het uit. Lizzy knippert een paar keer langzaam met haar ogen.

Dan komt er een jongere vrouw, net iets ouder dan Lizzy, naar buiten.

'Zoey! Noah! Wat had ik nou gezegd?' spreekt ze de kinderen streng toe. 'Sorry, hoor. Ze zijn al wekenlang enthousiast en vroegen elke dag wanneer de kat zou langskomen. Ik ben Nadia.' Ze steekt een hand uit naar Lizzy.

'Lizzy,' zegt ze en ze schudt de hand van de vrouw nadat ze het reismandje op de grond heeft gezet. De kinderen gaan direct op hun knieën op de stoep zitten en proberen Tofu te aaien door de tralies van het reismandje heen.

Nadia knikt met een glimlach naar Collin, die om de auto heen is gelopen en naast Lizzy is komen staan.

'We hebben weer aardig wat meegenomen, voor jullie en de buren. Voor wie het nodig heeft,' zegt Collin tegen Nadia, maar hard genoeg zodat de oudere man – Frank, gelooft Lizzy – hem kan horen.

Frank komt op Collin af en geeft hem een stevige handdruk. Hij doet hetzelfde bij Lizzy.

'Leuk dat jullie er zijn,' zegt Frank. 'Kom snel naar binnen, Linda is al koffie aan het zetten.'

Hij loodst ze mee naar binnen. Zodra de voordeur dicht is, be-

vrijden ze Tofu uit het mandje en zetten wat eten en drinken voor hem neer. Direct krijgt hij alle aandacht van de kinderen.

Binnen wordt Lizzy aan Linda, Franks vrouw, en Vincent, Nadia's man, voorgesteld. Ze gaan aan de keukentafel zitten en Lizzy merkt op dat het huis levendig en gezellig is. Knus en warm. Ze voelt zich direct op haar gemak, al mist ze haar moeder heel erg als ze Linda en Nadia samen ziet.

'Lizzy drinkt graag thee, als dat niet te veel gevraagd is, Linda,' zegt Collin tegen de oudere vrouw.

'Ach, natuurlijk is dat niet erg! Ik ben zelf ook een liefhebber van thee.' Linda wuift met haar hand. Nog geen twee minuten later staat er een dampende kop thee voor Lizzy op tafel.

'Dank je wel, Linda,' zegt Lizzy terwijl ze haar handen om de warme mok heen doet.

Linda geeft haar een knipoog en gaat zelf ook met een kop thee aan de eettafel zitten.

Met z'n allen beginnen ze Collin vragen te stellen. Gelukkig betrekt hij Lizzy ook in het gesprek.

'De buurt heeft het nog wekenlang over je gehad! Zoveel mensen hadden echt iets nodig van wat je had meegenomen,' zegt Vincent. 'Je zei dat je nu ook weer wat mee had?'

Collin knikt. 'De hele auto ligt weer vol.'

'O, dat is echt geweldig!' roepen Nadia en Linda tegelijkertijd uit.

Frank knikt goedkeurend. 'Ik ga wel weer even langs bij wat buren om het nieuws te verspreiden.'

'Dat zou heel fijn zijn, Frank,' glimlacht Collin.

Frank staat op en loopt weer via de voordeur naar buiten.

Lizzy's ogen dwalen steeds af naar Nadia en Vincent, die dicht naast elkaar aan de keukentafel zitten. Ze dragen allebei hun trouwring. Vincent heeft zijn andere hand op Nadia's been liggen en Nadia's arm hangt losjes om zijn schouder heen.

Een steek van jaloezie gaat door Lizzy heen. Ze hebben alles wat

zij en Collin nooit zullen hebben. Maar tot nu toe zijn ze aardig en gastvrij naar haar geweest, dus ze kan ze met geen mogelijkheid haten.

Nadia pakt opeens Lizzy's hand vast. Aandachtig bekijkt ze haar nagels, die Lizzy opnieuw gelakt heeft.

Er ontstaat een glimlach op Nadia's gezicht. 'Dus jullie spadag was een succes?'

'Ik had nog nooit zoveel nagellak in heel mijn leven gezien, hij heeft al mijn verwachtingen daarmee overtroffen,' antwoordt Lizzy en even kijkt ze snel Collins kant op, die diep in gesprek is met Vincent en Linda.

'Hij heeft hier die paar dagen met mensen uit de hele buurt en verder spullen geruild. Hij deed het allemaal voor jou,' zegt Nadia zacht.

Lizzy knikt. 'Toch was ik best pissig op hem, dat hij zomaar wegging, maar dat heb ik hem allang weer vergeven.'

'Gelukkig maar,' Nadia kijkt ook even Collins kant op. 'En jullie zijn nu samen? Want hij vertelde toen dat jullie alleen vrienden waren.'

Lizzy voelt haar wangen rood worden. 'Nu zijn we samen.'

Nadia lacht warm naar haar, goedkeurend. 'Dat verdienen jullie, voordat het te laat is.' Ze leunt weer naar achteren in haar stoel, tegen haar man aan. Vincent drukt een kus tegen de slaap van zijn vrouw.

Lizzy hoopt dat Collin en zij ook zo naar elkaar kijken. Elkaar ook zo teder en liefdevol aanraken. Zonder die jarenlange geschiedenis te hebben. Liefde is nou eenmaal liefde. En als je het voelt, dan voel je het.

Al snel komt Frank weer terug met het nieuws dat er al een paar buren buiten staan te wachten. Met z'n allen lopen ze naar buiten, naar de auto. De spullen worden verdeeld over de mensen die het nodig hebben. Het eindigt in een hele buurtbijeenkomst.

Lizzy heeft in geen maanden zoveel mensen bij elkaar gezien.

Mensen nemen eten en drinken mee, waardoor het als een straatfeest aanvoelt. Wanneer het donker wordt, worden er meerdere kampvuren gemaakt. Stoelen worden naar buiten gesleept, zodat ze in kleine groepjes rond het vuur kunnen zitten.

Iemand een paar groepjes verderop heeft een akoestische gitaar en begint te zingen. Het is een vrouw, van een van de huizen verder in de straat. Samen met haar twee tienerdochters zingt ze prachtige nummers. Iedereen valt stil, zodat ze de muziek en het gezang goed kunnen horen. Er ontstaat kippenvel op Lizzy's armen.

Linda zit rechts van Lizzy met Nadia vlak naast haar. De vrouwen leunen Lizzy's kant op om haar te vertellen over de buurt, hun buren en wat ze de afgelopen maanden hebben meegemaakt. Collin zit aan de andere kant van het kampvuur, tussen Frank en Vincent in. De kinderen zijn binnen in het huis met Tofu, waarschijnlijk aan het spelen.

En ook al kent Lizzy deze mensen pas een paar uur, het voelt alsof ze al onderdeel is van de familie. Ze betrekken haar in elk gesprek, vragen naar haar. Reageren enthousiast als ze vertelt dat ze een boek heeft geschreven de afgelopen maanden. Linda en Nadia willen het direct lezen als ze vertelt dat het over een moeder en dochter gaat. Een warm gevoel verspreidt zich door haar lichaam.

'O, het ligt nog in het zomerhuis,' zegt Lizzy teleurgesteld.

Linda glimlacht geruststellend. 'Dat maakt toch niet uit, lieverd.'

Even kijkt Lizzy door de vlammen van het vuur naar Collin. Wat nou als ze de familie meenemen naar het zomerhuis? Voor de laatste paar weken? Ze hebben meer dan genoeg ruimte, eten en slaapkamers. Ze merkt dat het binnen in het huis al aan de koude kant is, omdat ze geen elektriciteit meer hebben. Gas proberen ze zo min mogelijk te gebruiken, alleen om eten of warme dranken te maken.

'Jullie kunnen met ons meegaan naar het zomerhuis,' flapt Lizzy eruit. Het is zo hard, dat de drie mannen ook haar kant op kijken.

Nadia en Linda kijken haar verbaasd aan. Dan kijken ze naar Collin.

'We hebben genoeg slaapkamers en ruimte,' voegt Lizzy er nog zwakjes aan toe.

Linda wisselt eerst een blik met Nadia, daarna met Frank. Voor Lizzy lijkt het een eeuwigheid stil te zijn.

Dan schudt de oudere vrouw haar hoofd.

'Sorry, lieverd,' begint Linda op een zachte, maar resolute toon. 'We kunnen niet zomaar weggaan. Er zijn mensen hier die op ons rekenen. Dit is ons thuis. We wonen hier al zo lang, hebben hier een heel leven opgebouwd en gehad. Het is alleen maar passend dat het hier ook eindigt.'

En Lizzy begrijpt het. De woorden van Linda raken haar diep. Want het café was ooit ook haar thuis geweest. Maar zij was alleen. Had niemand. De familie heeft hier herinneringen opgebouwd.

Vluchtig werpt Lizzy een blik op Collin. Misschien dat thuis geen plek is, maar een persoon. Lizzy probeert zo nonchalant mogelijk haar schouders op te halen en een glimlach op haar gezicht te toveren. 'Het was te proberen.'

Linda en Nadia kijken haar allebei vol medeleven aan.

'Maar we zijn ontzettend blij dat we jullie nog hebben leren kennen,' zegt Nadia. 'Echt.'

Lizzy kijkt naar de gele vlammen van het kampvuur, voelt de warmte op haar gezicht.

'Ik ook,' fluistert ze dan.

40

Collin

Lizzy zit met haar armen over elkaar heen naast hem in de passagiersstoel van het busje terwijl hij rijdt. Ze kijkt naar buiten, naar het landschap dat voorbijraast. Ze lijkt in gedachten verzonken.

Normaal zou Collin iets zeggen om de stilte op te vullen. Een grap maken. Alles doen om weer een glimlach op haar gezicht te zien verschijnen.

Zijn linkerhand blijft op het stuur, maar zijn rechterhand legt hij voorzichtig op Lizzy's bovenbeen. Met zijn duim begint hij langzaam cirkels te vormen.

Tofu miauwt vanuit zijn reismandje op de achterbank en Collin ziet hoe er toch een kleine glimlach op Lizzy's gezicht verschijnt.

Even denkt Collin terug aan al die maanden geleden, toen Lizzy besloot met hem mee te gaan naar het zomerhuis. Toen ze samen met Tofu voor het eerst in de auto zaten.

Ze had er nog verlorener bij gezeten. En Collin voelde zich schuldig. Hij voelde zich schuldig omdat hij ontzettend blij was dat ze toch had besloten om met hem mee te gaan. Hoe zelfzuchtig het ook van hem was. Hij hield hoop, al die maanden lang.

Ook al was het waar geweest wat hij tegen Lizzy had gezegd, dat vrienden zijn voor hem voldoende was geweest.

Collin wil gewoonweg dicht bij haar zijn. Het liefst voor altijd. Maar dat ging niet. Dus hij is gelukkig met de tijd die ze wel met

elkaar hebben kunnen doorbrengen. Elk uur, elke minuut en elke seconde. Lizzy is het meer dan waard.

Zijn gedachten worden onderbroken wanneer Lizzy haar hand op de zijne legt. Ze leunt met haar hoofd naar achteren tegen de stoel en kijkt hem aan.

'Alles oké?' vraagt hij zachtjes, pakt haar hand vast en brengt hem naar zijn mond om er een kus op te drukken.

Lizzy staart zonder enige emotie in haar ogen door de voorruit naar de volledig verlaten weg. 'Het begint nu echt tot me door te dringen, snap je.'

'Ik snap het,' zegt Collin begripvol.

Lizzy zucht, waardoor haar schouders ietwat naar beneden zakken. Collin ziet alsnog dat ze gespannen is.

'Het is gewoon allemaal zo anders dan ik me ooit had voorgesteld.' Ze lacht humorloos. 'Op een bepaalde manier voelt het oneerlijk, ondanks dat de hele wereld vergaat en niet alleen ik. Maar waarom hebben ze het bijna een jaar geleden bekendgemaakt? Waarom niet eerder? Of later?'

'Het is ook oneerlijk. Maar we zullen het nooit weten, nooit antwoorden krijgen.' Collin kijkt Lizzy spijtig aan. 'We kunnen er alleen maar het beste van maken, positief blijven. De laatste dagen zijn aangebroken, of we dat willen of niet.'

'Ik weet het,' zucht ze en kijkt weer naar buiten.

Na een tijdje slaat Collin de landweg in, richting het zomerhuis. Als ze bij het zomerhuis aankomen, ziet Collin dat Lizzy wat meer ontspant. Ze laten Tofu uit zijn reismandje en de kat rent direct naar de keuken om in de vensterbank te gaan zitten. Collin trekt Lizzy zachtjes naar zich toe en omhelst haar. 'Hoe voelt het om hier weer te zijn? Met z'n drietjes?'

'Het is zeker rustiger dan bij Linda en Frank thuis,' zegt Lizzy met een glimlach.

'Geen kinderen of vier andere volwassenen, je weet wat dat betekent.' Collin wiebelt met zijn wenkbrauwen, want hij weet dat dat

Lizzy zeker aan het lachen zal maken. En dat lukt.

Er verschijnt een duivelse grijns op haar gezicht terwijl ze hem speels een tik geeft tegen zijn borst aan.

'Kan je alleen maar daaraan denken?' vraagt ze.

Collin kijkt even bedenkelijk. 'Ik kan eigenlijk alleen maar aan jou denken. Voornamelijk aan hoe je smaakt.'

Lizzy's mond valt open en haar ogen worden groot.

Collin begraaft een van zijn handen in haar warrige haar en leunt iets naar voren om haar nek te kussen, precies op een gevoelig plekje. Hij voelt een rilling door Lizzy's lichaam gaan.

'Laat me je afleiden,' fluistert hij tegen haar warme nek aan.

Hij wacht totdat Lizzy bevestigend knikt, dan pakt hij haar hand en lopen ze samen de trap op naar boven. Tofu rent vanuit de keuken voor hen uit. Lizzy en Collin moeten allebei lachen.

Als ze in de donkere slaapkamer zijn, kust Collin haar diep. Lizzy reageert met een gedempte kreun. Hij houdt van alle zachte geluiden die Lizzy maakt. Hij kan er niet genoeg van krijgen. Kan geen genoeg van haar krijgen. Hij voelt zichzelf hard worden.

Ze moeten Tofu wel even de kamer uit zetten, maar voordat ze gaan slapen zet hij de deur altijd op een kier zodat de witte kat op het bed tussen hun benen in kan liggen. Ze horen Tofu klagend miauwen aan de andere kant van de dichte deur.

In het donker ziet hij hoe Lizzy glimlachend naar hem kijkt. Zodra hij een stap haar richting op zet, verdwijnt die glimlach. Na nog een paar stappen kust hij haar volle, zachte lippen hongerig.

Het voelt geweldig. Lizzy voelt geweldig.

Voorzichtig duwt ze hem in de richting van het bed, zodat hij op de rand van het matras gaat zitten. Hij spreidt zijn benen en Lizzy komt er tussenin staan. Haar vingers spelen met plukken haar bij zijn nek, waardoor hij kippenvel krijgt.

Dit is niet hun eerste keer, verre van zelfs, maar toch voelt het elke keer wel zo.

Iedere keer voelt hij dat intense verlangen naar haar.

Collin glijdt met zijn handen over Lizzy's rug naar beneden, naar de zoom van haar trui. Als ze een bemoedigend knikje geeft, trekt hij haar trui uit en gooit die ergens in de hoek van de kamer.

Voordat Collin zelf verder kan gaan, begint Lizzy haar broek los te maken en uit te trekken. Als ze alleen nog maar in haar ondergoed voor hem staat, moet Collin zich inhouden om haar niet direct overal aan te raken.

Elke ronding van Lizzy's prachtige lichaam is te zien in het maanlicht. Schaamteloos bekijkt hij haar helemaal. Hij wil haar zo graag tegen zich aantrekken, haar huid tegen die van hem voelen. Maar hij heeft al zijn kleding nog aan. Toch maakt hij nog geen aanstalten om daar verandering in te brengen. Lizzy neemt deze keer de leiding.

'Liz,' zegt Collin op een uitademing.

'Hm?' Er verschijnt een duivels lachje op haar gezicht.

'Verlos me uit mijn lijden, alsjeblieft,' klaagt hij.

'Oké,' is het enige wat Lizzy zegt voordat ze met haar handen achter zich reikt om haar bh los te maken en die dezelfde kant als haar trui op te gooien.

Alle gedachten die in Collins hoofd omgingen worden direct stil. 'Holy shit.'

Zijn erectie drukt pijnlijk tegen de rits van zijn spijkerbroek aan. Waarom heeft hij dat verrekte kledingstuk nog aan?

In een soepele beweging trekt hij zijn trui uit over zijn hoofd, waardoor Lizzy's ogen groter worden. Collin haalt een hand door zijn warrige haar zodat het nog warriger wordt, omdat hij weet dat Lizzy dat leuk vindt.

En het werkt, ze likt met haar tong langs haar onderlip.

Collin kreunt.

Als hij blijft zitten, gebaart Lizzy naar zijn spijkerbroek. 'Die mag ook wel uit, hoor.'

Dat laat Collin zich geen twee keer zeggen. Hij staat op om zijn spijkerbroek los te maken en uit te trekken, gevolgd door zijn

boxershort. Voordat hij weer op de rand van het bed gaat zitten, kust hij Lizzy weer. Innig, diep, vol passie en overgave. Ze kust hem hongerig terug.

Dan duwt Lizzy hem met haar handpalm tegen zijn ontblote borstkas op zijn rug op het bed. Nog geen seconde later komt Lizzy boven op hem zitten, met haar benen aan weerszijden van zijn heupen.

Hij glimlacht.

Dit is precies waar hij op dit moment wil zijn. Nergens anders.

Hij slaat een arm om haar heen en in een vloeiende beweging draait hij hen om. Lizzy slaakt een klein, verrast kreetje. Nu ligt zij onder hem. Met haar prachtige ogen kijkt ze naar hem op, en begint met haar vingers zijn kaak en wang te strelen. Dan slaat ze haar benen om zijn heupen heen, trekt hem dichter tegen haar aan. Collin voelt hitte en natheid door de stof van haar ondergoed heen.

Hij haalt schokkerig adem.

Dan begint hij zijn erectie langs de stof te bewegen, tegen haar kern aan. Lizzy hapt naar lucht, kromt haar rug en begint harder te kreunen.

Shit, als het zo doorgaat houdt hij het absoluut niet lang vol.

Ze drukt haar benen steviger om hem heen, zodat hij nog dichter tegen haar aan wordt gedrukt terwijl hij met zijn heupen blijft rollen. De frictie voelt zo heerlijk.

'Ga alsjeblieft zo door,' hijgt Lizzy.

'Voelt het goed?' vraagt Collin.

Hij blijft doorbewegen met zijn heupen, sneller en sneller.

Lizzy zuigt haar onderlip tussen haar tanden en knikt. 'Maar jou in mij voelt nog beter.'

Het laatste beetje bloed dat hij nog in zijn hersenen had, stroomt nu direct naar zijn erectie. Hij weet niet of hij ooit zo hard is geweest.

'Collin,' smeekt Lizzy bijna.

Meer heeft hij niet nodig. Met een hand schuift hij de stof van haar onderbroek opzij. Bij het aanzicht van haar moet hij zich inhouden om niet hardop te kreunen.

Zonder enige moeite glijdt hij bij haar naar binnen. Collin ziet hoe haar ogen naar achteren rollen als hij met zijn vingers rustig cirkeltjes over haar klit begint te draaien.

Langzaam beweegt hij heen en weer, waarbij het ritme en tempo overeenkomen met zijn vingers. Hij weet wat haar tot wanhoop drijft.

Collin kijkt naar Lizzy's prachtige gezicht dat door de maan verlicht wordt. Hij is helemaal geobsedeerd door haar, houdt zoveel van haar. Vanaf het moment dat hij haar zag wist hij het. Zij was de ware.

'Ik wil dat je klaarkomt,' zegt hij met hese stem, waardoor Lizzy harder begint te kreunen.

Hij voelt dat ze dicht bij haar hoogtepunt zit en doet zijn best om het nog langer vol te houden. Maar het wordt moeilijker met de seconde. Druppeltjes zweet vormen zich bij zijn slapen.

Hij voert het tempo op en Lizzy onderdrukt een gesmoorde kreet.

'Niet... stoppen...' hijgt ze.

'O, dat was ik absoluut niet van plan,' ademt Collin.

Al zijn spieren beginnen aan te spannen. Hij heeft niet lang meer.

'Kom voor me, Liz,' zegt hij met geklemde kaken.

Zijn bewegingen worden onregelmatig, maar hij weet dat ze er bijna is dus hij moet nog even volhouden. Enkele seconden later voelt Collin hoe Lizzy's spieren zich aanspannen. Haar rug kromt zich en ze hapt naar adem als ze haar hoogtepunt bereikt. Daarna voelt hij hoe haar lichaam weer ontspant.

Hij stoot nog een paar keer in haar en komt dan met een lage kreun klaar.

Dan laat hij zich voorzichtig boven op Lizzy vallen en begint

haar kaak en hals te kussen. Lizzy giechelt, kust zijn bezwete voorhoofd en streelt zijn rug.

Een tijdje blijven ze zo liggen.

Collin luistert naar Lizzy's hartslag. Hij wenst vurig dat ze voor altijd zo konden blijven, samen hier in dit bed, in deze kamer, in dit huis. Met elkaar en Tofu.

'Kom, laten we onze tanden gaan poetsen,' fluistert Lizzy in zijn oor.

'Mag ik straks de kleine lepel zijn?' vraagt hij plagerig.

Lizzy tikt hem speels op zijn arm. 'Alweer? Wanneer is het nou mijn beurt?'

Hij haalt zijn schouders nonchalant op en schenkt haar een scheve grijns. 'Wanneer je minder lang haar hebt, waardoor ik niet kan ademen.'

Lizzy lacht en Collin geniet van het geluid.

Als hij 's ochtends wakker wordt, kijkt hij even naar Lizzy: hoe ze slaapt, hoe ze ademt, hoe ze iets dichter tegen hem aan kruipt. Hij probeert elk detail van haar gezicht te onthouden.

Als Lizzy langzaam haar ogen opent, besluit hij nog even in bed te blijven liggen. Hij trekt haar tegen zich aan, zodat ze haar hoofd op zijn schouder kan laten rusten, en drukt een kus op haar voorhoofd. Lizzy kantelt haar gezicht en kijkt glimlachend naar hem op.

'Dit is fijn,' zegt ze.

Het licht van de ochtendzon filtert door de gordijnen de slaapkamer in, Tofu ligt nog in een diepe slaap opgerold aan het voeteinde.

'Dit is de beste plek op aarde,' beaamt Collin. 'Eigenlijk is dat elke plek waar jij bent.'

Lizzy lacht en hij kijkt met een scheve grijns naar haar, veegt een pluk haar uit haar gezicht.

Bij de aanraking sluit ze haar ogen. Hij voelt het ook.

Zijn hart dat sneller klopt als hij haar alleen maar ziet, het gevoel dat hij in zijn onderbuik voelt als ze zoenen.

Verliefd zijn is geweldig. Lizzy is geweldig. Hij is zo stapelgek op haar. Zijn duim veegt over haar wang en ze slaat haar arm om zijn middel. Ze is zacht en warm en heerlijk. De afgelopen dagen zijn voorbijgevlogen, ook al heeft hij bijna iedere seconde van de dagen met Lizzy gespendeerd. Minutenlang liggen ze naast elkaar in het warme bed, luisterend naar de vogels die fluiten, het geluid van de bomen en het water van het meer buiten.

Hij luistert naar Lizzy's ademhaling, focust zich daarop terwijl hij met haar haren speelt. Collin ziet dat ze haar ogen dichthoudt, maar nog wel wakker is.

'Er is nog één ding dat ik wil toevoegen aan de bucketlist,' zegt Lizzy opeens. Het klinkt zo zeker dat hij haar alleen maar aan kan staren.

'Wat dan?' vraagt hij met een frons, maar ze is al uit bed gerold. Ze loopt de slaapkamer uit, laat de deur op een kier staan en Collin hoort haar de trap af gaan. Na een paar minuten komt ze weer de slaapkamer binnen. Lizzy heeft de gele post-it in haar hand. Collin kijkt haar verward aan.

'Wat wil je nog toevoegen?' vraagt hij nog een keer, verward. Ze hebben alles gedaan wat er op de bucketlist staat. Wat kan ze er nog op hebben gezet wat ze kunnen doen voor het einde? Wat als het iets is wat hij niet waar kan maken? Hij heeft haar beloofd met alle items op de bucketlist te helpen. Zou hij dat deze keer ook kunnen?

Hij merkt dat Lizzy hem niet aankijkt. Ze kijkt alleen maar naar het papiertje, dat verkleurd en een beetje verfrommeld is. Ze gaat naast hem op het bed zitten. Hij komt overeind zitten, want het voelt serieus. Nerveus overhandigt Lizzy hem het papiertje. Haar wangen zijn rood. Hij probeert haar blik te vangen, maar ze kijkt weg, zijn ogen vermijdend.

Dan kijkt hij naar wat er op de post-it staat en stopt hij met ade-

men. Zijn hart slaat een keer over. Hij moet het een paar keer opnieuw lezen, maar als hij zeker weet dat de woorden er echt staan, kijkt hij Lizzy aan. Nu kijkt ze wel terug, nerveus en verlegen.

'Ja,' fluistert Collin als antwoord, het is het enige woord dat hij uit weet te brengen. Hij kijkt dan weer naar de woorden die zijn toegevoegd op de gele post-it.

Lizzy's einde-van-de-wereld-bucketlist
~~1. Een boek schrijven~~
~~2. Kamperen in de natuur~~
~~3. Een uitgebreide spadag~~
~~4. Mama's geroosterde tomatensoep maken~~
~~5. 's Nachts dronken skinnydippen~~
~~6. Leren autorijden~~
7. Trouwen met Collin

41

Een dag tot het einde

Dit is gestoord, denkt Lizzy, compleet gestoord. Ze weet niet waar ze opeens de moed vandaan haalde om nog iets toe te voegen aan de bucketlist. En dan ook nog eens zo vlak bij het einde. Ze weten allebei dat ze nog maar ongeveer een dag hebben, misschien twee. Het is nu of nooit. Letterlijk.

Lizzy staat voor de spiegel in de slaapkamer en haalt een keer diep adem. Op het bed liggen verschillende jurken, rokken en tops die ze uit haar eigen kast heeft gehaald. Niks is chic of mooi genoeg voor een trouwerij. Laat staan die van haarzelf. Toen ze haar koffers inpakte al die maanden geleden, heeft ze er niet aan gedacht om iets formeels mee te nemen. Wel een aantal jurken en rokken, maar die zijn te casual.

Ze probeert een luchtige witte top met kanten details met een simpele maxirok in een donkerrode kleur. Maar het voelt niet juist. Hoe stom het ook is, ze wil zich als een bruid voelen. Alleen voor vandaag.

Gefrustreerd slaakt ze een zucht, want ook deze outfit gaat niet werken. Moedeloos kijkt ze naar de stapel kleren op het bed. Lizzy heeft alle mogelijke opties al geprobeerd.

Ze slaat haar handen voor haar ogen. Haar make-up en haar heeft ze nog niet gedaan, dus daar hoeft ze zich gelukkig geen zorgen over te maken.

Had haar moeder nu maar hier kunnen zijn, die had precies geweten wat ze moest doen.

Lizzy voelt hoe haar ogen beginnen te prikken.

Nee, dit moet een dag vol geluk en liefde worden. Hoe dan ook weet ze dat haar moeder en vader meekijken, waar ze ook zijn.

Plots bedenkt ze dat er ook nog kleding in de kasten in de andere kamers ligt. Toen ze hier net waren, hebben ze alle kleding van Collins ouders opgeborgen in een van de kasten in de slaapkamers die ze niet gebruiken.

Collins moeder heeft vast wat chique jurken hangen. Dat moet bijna wel.

Lizzy haast zich naar de andere kamer en trekt met een ruk de kastdeur open. Ze ziet een aantal kledingzakken hangen.

Bingo.

Dat moeten haast wel dure spullen zijn. Met beide handen tilt ze de hele rij op, sjouwt ze mee naar de slaapkamer en dumpt alles op de grond. Snel ritst ze een aantal van de kledingzakken open.

Haar mond valt open.

Ze ziet het ene luxe designermerk na het andere.

Niet alle kledingitems hebben dezelfde maat, dus waarschijnlijk zit er wat bij van Collins schoonzus.

Ze ritst nog een kledingzak open en de stof valt meteen op. Het is een ivoorkleurige jurk met witte bloemenapplicaties bij de halslijn. Haar hart begint sneller te kloppen.

Lizzy haalt de jurk verder uit de zak en trekt hem snel aan.

In de spiegel ziet ze dat de jurk haar als gegoten zit. Hij ziet er vintage uit. Zou dit de trouwjurk van Collins moeder zijn geweest? Of misschien zelfs van zijn oma? Hij ziet er zeker oud genoeg uit.

De jurk heeft een boothals en een aansluitend lijfje. De tule rok loopt vanuit haar taille wijd uit en valt tot de grond. De witte bloemenapplicaties zijn over de hele rok verspreid.

Het is een adembenemende jurk. Niet alleen dat, het is zelfs de perfecte jurk.

Lizzy maakt zich snel klaar door haar make-up en haar te doen. Haar make-up houdt ze simpel, tijdloos. Haar haren steekt ze op in een lage knot met een paar losse krullende lokken rond haar gezicht.

Ze zoekt de andere kamers nog af voor een paar schoenen en vindt een paar witte sandalen met een lage hak.

Een laatste keer bekijkt Lizzy zichzelf in de spiegel en ademt diep in en uit.

Ze is er klaar voor.

Langzaam loopt Lizzy de trap af, Tofu zit haar op de hielen. Ze heeft geen enkel idee wat ze kan verwachten. De zenuwen gieren door haar lijf. Zou Collin zich ook zo voelen? Lizzy heeft hem al sinds de ochtend niet meer gezien. Hij heeft alles geregeld terwijl zij zich klaargemaakt heeft in de slaapkamer.

Lizzy loopt door de gang, door de woonkamer, door de keuken en stapt dan naar buiten, de veranda op. Tofu blijft naast haar lopen. In haar handen heeft ze een klein bosje bloemen uit de tuin, die Collin voor haar geplukt heeft.

Als ze de veranda op stapt, stopt ze met ademen. Honderden kaarsen verlichten de tuin in een soort pad vanaf de trap van de veranda naar het begin van de steiger. Er staan acht stoelen richting het meer gedraaid, vier aan iedere kant van het 'pad'. Collin staat net voor de steiger, zodat ze uitzicht hebben over het meer. Hij draagt een donkere, nette broek, met een wit overhemd en een donkere blazer. Lizzy kan niet helemaal goed zien of het zwart, donkergrijs of donkerblauw is.

Omdat een deel van de zon door de asteroïde geblokkeerd wordt, kan Lizzy een paar felle sterren aan de hemel zien, die weerspiegeld worden in het water van het meer. Het ziet er sprookjesachtig uit.

Langzaam loopt ze langs alle kaarsen richting het meer, richting Collin. Haar blik houdt ze op hem gericht. Lizzy ziet hoe hij snel een traan op zijn wang wegveegt. Haar eigen ogen prikken.

Haar vader had naast haar moeten lopen om haar weg te geven.

Als ze aan het einde van het verlichte pad is aangekomen, wordt ze nog steeds omringd door kaarsen. Tofu springt op een van de stoelen, om daar te gaan zitten alsof hij een van de gasten is. Lizzy probeert te glimlachen naar Collin maar voelt hoe haar kin een beetje begint te trillen. Ze haalt haar neus op, in een poging om niet te huilen.

'Je ziet er echt... prachtig uit,' fluistert Collin tegen haar en pakt haar handen vast. Ze ziet de tranen in zijn ogen staan.

'Jij ook,' fluistert ze terug.

Ze staan tegenover elkaar, hand in hand. Ze hebben niet besproken hoe het nu verder zal gaan, maar ze gaan er maar gewoon voor.

Collin schraapt zijn keel en ademt een keer diep in. Met een hand haalt hij een verfrommeld papiertje uit zijn binnenzak. Hij vouwt het langzaam open terwijl hij naar Lizzy kijkt en nog steeds haar andere hand vasthoudt.

'Lizzy, ook al trouwen we niet officieel, het voelt echt voor mij. Wat ik voel voor jou, is allemaal echt. Deze zeven maanden die ik met jou heb mogen doorbrengen, waren de beste zeven maanden van mijn leven. Elke maand, elke minuut en elke seconde met jou was perfect.' Collin haalt nog een keer diep adem voordat hij verdergaat. 'Ik ben snel en hard voor je gevallen. Je geloofde me; je gaf me een kans. En daardoor heb je mij de gelukkigste man op aarde gemaakt. Het was al een voorrecht om je mijn vriendin te mogen noemen, maar ik ga het geweldig vinden om je mijn vrouw te noemen.' De tranen rollen over Lizzy's wangen. 'Ik beloof bij je te zijn, tot het einde. En ik beloof om van je te houden, tot het einde.' De laatste zinnen zegt hij zo zacht dat alleen Lizzy hem kan horen. Hij glimlacht naar haar, terwijl een traan over zijn wang glijdt. Instinctief veegt Lizzy hem zachtjes weg.

Ze ademt een keer diep in en uit en haalt een briefje uit haar jurk. Ze vouwt het briefje, waar ze vanmorgen haar gelofte heeft opgeschreven, open.

'Collin, jij bent mijn licht in de duisternis. Je hebt me van mezelf gered, me laten zien dat hoe kort het leven ook is, het leven het altijd waard is. De schoonheid ervan. De kleine dingen die niemand ooit opvallen. Je hebt me niet alleen geleerd om deze dingen te zien, maar ook om te genieten. Mijn dromen achterna te gaan, voor mezelf en niemand anders. Ik zou dit nooit hebben kunnen doen zonder jou, zonder jouw positiviteit, je humor, je lach. Alles aan jou is geweldig, je humor, je geduld, je steun, de manier waarop je je liefde aan mij laat zien. Dat is waarom ik van jou ben gaan houden.' Kort kijkt ze in de warme, bruine ogen van Collin. Hoewel ze weer waterig zijn, heeft hij ook een grote glimlach op zijn gezicht.

'Bedankt dat je me de afgelopen maanden hebt laten zien dat het leven de moeite waard is om te leven. Ik beloof om bij je te zijn, tot het einde. En ik beloof om van je te houden, tot het einde.'

Die laatste twee zinnen heeft ze zelf niet opgeschreven, maar ze vindt het een mooi idee om dezelfde belofte te doen als hij. Ze stopt het stukje papier weer weg en pakt Collins andere hand weer vast. Hij begint meteen met zijn duimen over haar handen te wrijven.

Collin kijkt zo teder en met zoveel liefde naar haar dat ze niks anders kan doen dan glimlachen met tranen in haar ogen. Hij kijkt naar haar alsof ze zijn hele wereld – zijn hele universum – is.

Collin leunt naar haar toe en brengt zijn lippen naar die van Lizzy. Haar handen vinden hun weg naar de zijkant van zijn gezicht en zijn donkere, zachte haar.

'Tot het einde,' fluistert hij zacht tegen haar mond.

'Tot het einde,' fluistert ze terug.

En in het donker van de asteroïde die de hele hemel in beslag neemt, omringd door honderden brandende kaarsen die flikkeren door de wind, vinden hun lippen elkaar.

Epiloog

Het einde

De asteroïde waardoor de wereld vergaat beweegt zich met een enorme snelheid voort door de ruimte, door ons zonnestelsel.

Langs Neptunus, Uranus, Saturnus, Jupiter en Mars.

En dan heeft hij eindelijk onze planeet bereikt.

De Aarde.

Hij heeft een lange reis afgelegd van miljoenen lichtjaren.

Als de asteroïde de aardatmosfeer binnenkomt vliegt hij in brand. Een gigantische bal vol licht en warmte. Het lijkt bijna alsof het de zon zelf is, zo helder zijn de vlammen. Als iedereen die op aarde leefde dit vanaf een afstandje zou kunnen zien, hadden ze het absoluut een spektakel gevonden.

De asteroïde raakt de Aarde met een enorme klap en er ontstaat een grote knal, die door niemand te horen of te voelen is. Daarna is het afschuwelijk stil.

Binnen milliseconden worden miljarden levens in één keer weggevaagd. Er blijft geen enkel spoor van de mensheid en al het leven op aarde over. Alsof niemand ooit heeft bestaan.

Wat dacht jij dat er zou zijn aan het einde?

Er is niks.

Een grote, zwarte ruimte vol leegte.

En stilte.

Of toch niet?

Ergens in het oneindige universum, of misschien is het wel een hele andere plek, reiken twee samengeweven zielen naar elkaar toe. Zielsverwanten, zoals wij dat zouden noemen.

In het donker van de oneindige ruimte, ontstaan er twee nieuwe sterren.

De twee sterren staan zo dicht bij elkaar dat het bijna lijkt alsof het maar één grote, heldere ster is. Ze zijn elkaars licht in de duisternis; ze zijn elkaars zwaartepunt.

De twee sterren worden omringd door een groepje andere sterren. Waaronder een kleine ster die helder wit licht afgeeft.

Twee zielen, twee sterren.

Ze hebben een oneindige zee van tijd om te bestaan.

In elkaars licht, in elkaars warmte.

Naast elkaar, maar vooral met elkaar.

Want dit is niet het einde.

Dit is pas het begin.

Dankwoord

Lieve lezer,

Nu hoop ik stiekem dat je dit dankwoord met tranen op je wangen en een zakdoekje in je hand aan het lezen bent, want het was eigenlijk wel mijn doel om mensen aan het huilen te krijgen met dit boek.

Als fanatieke lezer krijg je soms (of vaak) de vraag: 'Maar heb je dan ook zelf schrijfambitie?' En mijn antwoord daarop was eigenlijk altijd 'nee'. Toch had ik al een aantal jaar een vaag boekidee in mijn hoofd. Een verhaal waarin de wereld vergaat en waar het einde misschien niet de standaard *happy ending* is. Deze inspiratie kwam vanuit het nummer 'As the World Caves In' van Sarah Cothran, die ook in de playlist staat. Dus ik ging een poging wagen om toch een boek te schrijven, ook al vond ik het echt ontzettend spannend. Maar hier zijn we dan! Ik hoop dat je hebt genoten van mijn debuut.

Ik wil ook nog een paar mensen bedanken die ervoor hebben gezorgd dat dit boek er is.

Allereerst, mijn lieve vriend Kenny. Zonder hem als mijn nummer-één-fan en cheerleader zou ik dit nooit hebben kunnen doen. Bedankt voor alle waterflessen die je voor me hebt gevuld, voor alle peptalks en voor de beste knuffels wanneer ik die even nodig had.

Mijn boekbesties: Nicky en Gwenny. Jullie lazen de eerste paar hoofdstukken nadat ik vroeg of ik echt wel kon schrijven of dat ik er maar meteen mee moest ophouden. Door jullie enthousiasme heb ik zoveel motivatie gekregen. Daar ben ik jullie eeuwig dankbaar voor.

Mijn medeauteurs: Billy, Marije en (paarse) Bo. Bij jullie kon ik altijd terecht voor hulp en bemoedigende appjes.

Mijn andere lieve vriendinnen: Michelle, Romy, Bou Laam en Wietske. Wat had ik zonder jullie gemoeten?

Bedankt Hedi en het team van LOFT dat jullie vanaf het begin in dit boek en in mij hebben geloofd.

Shout-out naar de website synoniemen.net! Zonder deze website had ik het echt nooit gekund.

En natuurlijk dank aan alle geweldige en lieve mensen die ik heb leren kennen via BookTok en Bookstagram. Bedankt voor jullie enthousiasme en support!

Mocht je me willen volgen op social media: dan ben ik te vinden op TikTok en Instagram onder @sann_reads.

Hopelijk tot het volgende boek!

Veel liefs,
Sanne